Εβδομάς

ΟΣ Γ'. ΑΘΗΝΑΙ, 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1929. ΑΡ. 112.

ΤΖΑΝΕΤ ΓΚΕ'Υ'ΝΟΡ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν

ΥΛΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΙΔΗ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8, Πάροδος Εὐαγγελιστρίας

ΚΥΤΤΑΞΑΤΕ ΤΙ ΔΙΑΦΟΡΑΝ ΚΑΜΝΕΙ ΤΟ ΜΠΡΑΣΣ

Δοκιμάσατε τὸ δι' ὅλα τὰ εἴδη τῶν στιλβόντων μετάλ
καὶ τοῦ χαλκοῦ. Κυττάξετε τί διαφορὰν κάμνει, πῶς
θαρίζει ταχέως, πῶς γιαλίζει καὶ λαμποκοπᾷ!
Μεταχειρίζεσθε τὸ ΜΠΡΑΣΣΟ διὰ το καθάρισμα
στίλβωμα ὅλων τῶν μετάλλων.

Οἱ ἔμποροι ἐπαρχιῶν δύνανται νὰ παραγγείλωσι
ποσότητα, ἥτις θὰ τοῖς σταλῇ διὰ ταχυδρ.

BRASSO

Ἀντιπρόσωπος Κ. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ: Ὁδὸς Σωκράτους
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ὁδὸς Ἀριστείδου

RECKITT & SONS, LTD. HULL & LONDON ENGLAND

ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΙΝ
ΤΗΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΣ SAISON

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΕΦΩΔΙΑΣΘΗΣΑΝ ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Σταδίου 9

Εἰς Ὅλα Τὰ Τμήματα Μὲ Εἴδη Ἐκλεκτὰ καὶ Προσιτὰ

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ ΕΙΔΗ
ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ CHRISTOFLE & KRUPP
ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΠΛΑ «THONET»
ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ καὶ ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ

ΕΙΔΗ ΑΝΔΡΙΚΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ
ΛΑΜΠΑΙ
ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΠΑΙΔΙΚΑ καὶ ΕΙΔΗ SPORT

ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ
ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ ΕΙΔΗ ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ
ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοταρᾶ 17

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ἙΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 125
Ἐξωτ. Λ. Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2½

Διορθωτής κ' Τυπογράφοι

Ἕνας συμπαθητικὸς κύριος οὔτε νέος, οὔτε γέρος, οὔτε ἄσχημος οὔτε ὡραῖος, οὔτε ψηλὸς οὔτε κοντός: μιὰ μέση κατάστασις δηλαδή. Καπνίζει σὰν δέκα φουγάρα ἐργοστασίων μαζὶ καὶ τρώει συνεχῶς γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ καὶ μέντες γιὰ τὸ βῆχα. Ἐκτὸς ἀπ' τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διορθωτοῦ γράφει καὶ στίχους, ἀγαπᾷ τὰ κομπλιμέντα, κι' εἶναι. . . — τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα — φοβερὰ πολύλογος! Ὅταν σᾶς πιάσει στὴν λίμα, φτύνετε αἷμα νὰ ξεφύγετε.

Ἴδε ὁ ἄνθρωπος!

Κι' αὐτὰ μὲν δὲν μᾶς πολυενδιαφέρουν γιὰ τὴν δουλειά μας, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μᾶς βάζει διαρκῶς σὲ φασαρίες μαζί του εἶναι ὅτι ἔχει ὁ ἀθεόφοβος δικό του «ἀποκλειστικὰ δικό του» σύστημα ὀρθογραφίας. Κι' αὐτοῦ ἀκριβῶς τὰ μπερδεύουμε!

Δὲν ἐννοεῖ νὰ πιάση χειρόγραφο στὸ χέρι του καὶ νὰ μὴν — ἀφοῦ ἐντρυφήση ἐπὶ δίωρον ἐπ' αὐτοῦ — ἀναφωνήση σὰν νεώτερος Ἀρχιμήδης:

— Εὕρηκα-εὕρηκα! . . .

Ὅ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον «εὑρῆκε λάθος». Εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νὰ μὴν βρῆ λάθος — κατὰ τὸ ὀρθογραφικὸν σύστημά του δηλαδὴ πάντοτε — ἔστω κι' ἂν τὰ χειρόγραφα ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια του εἶναι γραμμένα ἀπ' τὸν μεγαλύτερο γλωσσολόγο!

Εἶναι ἱκανὸς νὰ βγάλη ἀνορθογράφους τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, τὸν Πρύτανι, τοὺς Ἀκαδημαϊκούς, τὸν Χατζηδάκι, τὸν Μιστριώτη. . . τὸν Ὅμηρο καὶ τὸν Θουκιδίδη!

Εἶναι ἱκανὸς νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό του ἂν δὲν μπορέση νὰ ἀνακαλύψη μιὰ βαρεία κατὰ λάθος βαλμένη ἐκεῖ ποὺ θἄπρεπε νἄχη μπῆ ὀξεία, ἕνα κῶμμα ἄσκοπο, μιὰ τελεία ἀνώφελη, καὶ μόνο. . . τελεία καὶ παῦλα δὲν ἐννοεῖ ποτὲ νὰ βάλη ὁ ἴδιος στὴν συζήτησί του!

Τὸ «εἶναι» τὸ θέλει «εἶνε», τὸ «δύο» τὸ θέλει «δύω» — γιατὶ εἶναι λέει — . . . κι' ἀρχίζει ἀμέσως νὰ σᾶς ἀραδιάζη ρίζες, γένη, κείμενα, παπύρους ἀλεξανδρινοὺς καὶ γὼ δὲν ξέρω τί.

Τὸν βλέπετε νὰ ἱδροκοπᾷ ἀπ' τὸ θυμό του— τὴν ὥρα ποὺ σεῖς τουρτουριάζετε ἀπ' τὸ κρῦο, νὰ φυσομανᾷ, νὰ σφουγγίζη κάθε δευτερόλεπτο τὰ γυαλιά του γιὰ νὰ βλέπη καλλίτερα, νὰ στέλνη στὸ διάβολο ὅλον τὸν κόσμον. . . τὸν ἀνορθόγραφον κόσμον.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πραγματικὰ πάσχει. Ἐγὼ τοὐλάχιστο δὲν μπορῶ ἀλλοιώτικα νὰ ἐξηγήσω τὸ φαινόμενο αὐτό.

Μὰ τὸ τρομερότερο ἀπ' ὅλα, εἶναι ἡ ἡμέρα ποὺ παίρνει στὰ χέρια του τὸ καινούργιο φύλλο. Τ' ἁρπάζει κι' ἀρχίζει νὰ τὸ στριφογυρνᾷ, ἀναζητώντας νὰ ἀνακαλύψη λάθη. . . Καὶ τότε, τότε εἶναι ἀξιοδάκρυτος. Σὲ κάθε ἕνα ποὺ θ' ἀνακαλύψη, ἔστω καὶ τυπογραφικὸ ἀκόμα, χλωμιάζει, ξεροκαταπίνει, παρουσιάζει ὄψιν ἀνθρώπου ποὺ παρευρίσκεται σὲ κηδεία προσφιλοῦς ὑπάρξεως, νομίζετε πὼς θὰ πέση χάμω ἀναίσθητος.

Κι' ἡ ὀργή του, ἡ ἀκατάσχετη ὀργή του ξεσπᾷ στοὺς τυπογράφους — ἂν τὸ λάθος εἶναι τυπογραφικὸ — καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, — ἂν εἶναι δικό του.

Κάθε βδομάδα ὑποβάλει παραίτησι.

— «Δὲν μπορῶ, σᾶς λέει, νὰ βλέπω τέτοια πράγματα»—ἂν εἶναι ἡ πρώτη περίπτωσις — ἢ «Γήρασα πιὰ καὶ δὲν καλοβλέπω» — ἂν πρόκειται γιὰ τὴν δευτέραν.

Ἐννοεῖται ἡ παραίτησις μόλις περάσουν οἱ ἀτμοὶ τῆς πρώτης ὀργῆς, ἀνακαλεῖται καὶ ὁ οὔτε νέος, οὔτε γέρος, οὔτε ἄσχημος, οὔτε ὡραῖος, οὔτε ψηλὸς οὔτε κοντὸς διορθωτής μας μένει ξανὰ στὴν θέσι του, ἐπιφυλάσσων πάντοτε τὰ δικαιώματά του γιὰ νὰ ἐπαναλάβη τὴν ὑποβολὴν καὶ τὴν ἀνάκλησιν τῆς παραιτήσεώς του κάθε ὀκταήμερον.

Καὶ τώρα ἂς πιάσουμε τοὺς τυπογράφους!

Μὲ τοὺς καθ' ὅλα ἀξιαγάπητους αὐτοὺς κυρίους δὲν χωρεῖ καμμιὰ συζήτησις.

— «Ἔτσι εἶναι γιατὶ ἔτσι πρέπει νἆναι!»

Ἡ λίγες αὐτὲς γραμμὲς θὰ μποροῦσαν ἀξιόλογα νὰ χρησιμεύουν ὡς ὁ τελειότερος χαρακτηρισμός τους.

Τοὺς δίνετε μιὰ σελίδα καὶ τοὺς λέτε:

— Κύριε, σὲ παρακαλῶ πολὺ πάρε αὐτὸ τὸ διήγημα. Εἶναι δυὸ στῆλες. Θὰ βάλης αὐτὸ γιὰ λεζάντα, αὐτὸ γιὰ τίτλο, αὐτὸ τὸ διακοσμητικό, αὐτὴ εἶναι ἡ θέσις τοῦ κλισέ!

— Μάλιστα! — εἶναι ἡ στερεότυπη ἀπάντησις.

Μετὰ μισὴ ὥρα κατεβαίνετε κάτω γιὰ νὰ δῆτε τὴν σελίδα κλεισμένη! Ἀδύνατον νὰ τὴν ἀναγνωρίσετε! Ἡ σελίδα ποὺ ἔχετε μπροστά σας κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ αὐτὴ ποὺ σεῖς εἴπατε.

Τὸ διακοσμητικὸ ἄλλαξε, ὁ τίτλος ἄλλαξε, ἡ λεζάντα ἄλλαξε, ἡ θέσις τοῦ κλισὲ ἄλλαξε, τὸ πᾶν. . . ἄλλαξε!

— Γιατὶ βάλατε αὐτὸ τὸ διακοσμητικό; ρωτᾶτε.

Ἀπάντησις:

— Αὐτὸ πάει καλλίτερα.

— Γιατὶ ἀλλάξατε τὴν λεζάντα;

Ἀπάντησις:

— Εἶναι πιὸ ἐκφραστική.

Καὶ ἕπεται συνέχεια ἐρωταποκρίσεων τῆς αὐτῆς φύσεως ἄνευ τέλους, ἢ μᾶλλον, ὑπάρχει ἕνα τέλος: κάθεστε κάτω, χάνετε μισὴ ὥρα καὶ ἡ σελίδα παίρνει τὴν ὄψιν ποὺ εἴχατε ὑπ' . . . ὄψιν σας ἐξ ἀρχῆς.

Καὶ αὐτὰ μὲν ἐπαναλαμβάνονται κάθε ἑβδομάδα εἰκοσιοκτὼ φορές, ὅσες δηλαδὴ εἶναι κι' ἡ σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας, γιατὶ ἂν καμμιὰ φορὰ διαννοηθῆτε νὰ μὴν κατεβῆτε κάτω στὸ τυπογραφεῖο, νὰ σταθῆτε ὁ ἴδιος σὲ κάθε κλείσιμο σελίδος, ἀλλὰ νὰ ἀφεθῆτε στὴν ἐκλογὴν καὶ στὴν προτίμησιν τοῦ κ. τυπογράφου, κινδυνεύετε νὰ πάθετε καμμιὰ ἀρρώστεια τῶν ματιῶν, ἀπὸ τὸ τρίψιμο ποὺ θὰ τοὺς κάνετε ὅταν παίρνοντας τὸ τυπωμένο φύλλο θὰ ψάχνετε νὰ βρῆτε ἐκεῖνα ποὺ εἴχατε καθ' ὁλοκληρίαν μείνει «σύμφωνοι» παραδίδοντάς του τὴν ὕλην!

Μὰ τὸ ἀστειότερο — ἂς τὸ ποῦμε ἔτσι ἂν καὶ πραγματικὰ θἄπρεπε κανεὶς νὰ πῆ τὸ «τραγικότερο» — εἶναι ἡ μανία τους ν' ἀλλάζουν τὰ ὀνόματα. Ὁ Θεὸς δὲ νὰ σᾶς φυλάγη προκειμένου καὶ γιὰ ξένα ὀνόματα.

Τὸ τί γίνεται σὲ παρόμοιες περιστάσεις δὲν μπορεῖ νὰ γραφῆ. Κινδυνεύετε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ βρεθῆτε μπρὸς στὴς πιὸ ἀφάνταστες κι' ἀλογάριαστες ἐκπλήξεις, στὴς περιεργότερες κι' ἐξωφρενικότατες μεταβολὲς κι' ἀλλαγὲς ὄχι μόνον ὀνομάτων ἀλλὰ καὶ τίτλων. Ἔξαφνα οὐδόλως ἀπίθανα νὰ δῆτε τὸν μουσουργὸ **Leoncavallo** νὰ γίνεται **Rosen Karnaval** (γεγονός!) Τώρα κατὰ πόσον τὸ ὄνομα τοῦ μουσουργοῦ ἔχει σχέσι μὲ «καρναβάλι» καὶ «ρόδινο καρναβάλι» μάλιστα, αὐτὸ τὸ ξέρει μόνο ἕνας Θεός, — μὲ συγχωρεῖτε— τὸ ξέρουν καὶ οἱ τυπογράφοι!

Κινδυνεύετε νὰ δῆτε τὸν **Boutet** . . . **Beethoven** καὶ τὸν **Loti** . . . **Coty** καὶ ἕπεται συνέχεια ὄχι ἐπὶ τῆς ὀθόνης, ἀλλὰ ἐπὶ τῶν τυπωμένων χαρτιῶν.

Μὰ δυστυχῶς δὲν εἶναι μόνον αὐτὸς ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχετε, ὑπάρχει καὶ — ὁ φοβερότερος γιὰ μένα — τῶν τυπογραφικῶν λαθῶν ἢ ἀβλεψιῶν. Ἐδῶ εἶναι τὸ πανηγῦρι.

Τί θὰ λέγατε παραδείγματος χάριν, ἂν — κι' αὐτὸ γίνηκε πρὸ ἡμερῶν σὲ κάποια ἐφημερίδα — βλέπατε κάτω ἀπὸ μιὰ χονδροκομένη γυναῖκα τὴν λεζάντα: «Ὁ ποιητὴς Σκίπης!» καὶ σὲ μιὰ ἄλλη σελίδα, κάτω ἀπὸ ἕναν κύριον (τὸν πραγματικὸν ποιητὴ τὴν φορὰ αὐτὴ) τὴ λεζάντα: Ἡ πρακτόρισσα τοῦ Κουμμουνισμοῦ Μαρία Κρεπασκάγια».

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε νὰ κι' ἕνα μαργαριτάρι εἰς τύπον ἀγγελίας.

«Πωλεῖται τὸ ἁμάξι τοῦ κ. ὑπαστυνόμου τοῦ ὁποίου οἱ τροχοὶ καὶ τὰ ὀπίσθια εἶναι φρεσκοβερνικωμένα.»

Καὶ τώρα σᾶς ἀφήνω νὰ κρίνετε μόνοι σας τοὺς κινδύνους ποὺ πρέπει κανεὶς νὰ προλαμβάνη κάθε βδομάδα, ἂν δὲν ἔχει τὴν ὄρεξι νὰ κυκλοφορήση, μὲ καμμιὰ παρόμοια ἀγγελία εἰς βάρος τόσον τοῦ αὐτοῦ ὅσον καὶ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του, μιὰ ποὺ καλῇ ἢ καὶ κακῇ τε τῇ μοίρᾳ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφύγη τὴν συνεργασίαν τῶν τυπογράφων καὶ τῶν διορθωτῶν. . .

Ντόλης Νίκβας

ΚΩΣΤΗ ΒΕΛΜΥΡΑ

Μ' ΑΓΑΠΑΣ !

Τὸ μπουντουάρ:

Τοῖχοι σ' ἀπόχρωση γκρίζου μαργαριταριοῦ.

Ταβάνι ζαχαρί, χωρισμένο ἀπὸ τὸν τοῖχο μὲ μιὰ σειρὰ κατάλευκους κύβους, ποὺ προεξέχουν.

Πλαφονιέρα μὲ διαγώνια παραλληλόγραμμα.

Ἔπιπλα ἐβένινα, ὅλο γωνιές, ταπισαρισμένα μὲ σταχτογάλανο ἀσημοκέντητο μπροκάρι.

Ὁ κ. Κ. Βελμύρας

Σὲ μιὰ γωνιά, μιὰ χαμηλὴ ἀνθόστηλη μὲ δυὸ φανταχτερὰ κουμπίστικα βαζάκια, ὅπου θαμπολάμπουν γωνιώδη κρυστάλλινα λουλούδια.

Ἕνας μικρὸς ἐβένινος κῦβος γιὰ τραπεζάκι μὲ χιλιῶν λογιῶν μπιχλιμπίδια, μπρὸς στὸ ντιβάνι.

Καμμιὰ καμπύλη, πουθενά.

Τὸ λίγο φῶς τοῦ προχωρημένου δειλινοῦ γίνεται πιὸ μουντό, καθὼς φιλτράρεται ἀπὸ τὰ θαμποσκαλισμένα κρύσταλλα τοῦ παραθυριοῦ — ἑνὸς παράξενου μακρόστενου παραθυριοῦ, σκαμμένου σύρριζα στὸ πάτωμα, σὲ τρόπο ποὺ νὰ πιάνει ἕναν ὁλόκληρο τοῖχο τοῦ μπουντουὰρ σ' ὅλο του τὸ μάκρος καὶ σὲ ὕψος ἑνὸς μέτρου.

Ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι, τὸ πλατὺ γιὰ τρεῖς, ἡ Μπεάτα, κυττάζει τὴν κομψὴ ἐλεφάντινη πίπα της, ποὺ μακραίνει μὲ τὸ λεπτὸ σιγαρέττο καὶ σβύνει σὲ μιὰ κορδέλλα καπνοῦ, κάθετη στὸ ντιβάνι.

Ἀπέναντί της ἕνας ἄντρας καὶ στὰ πόδια της ἕνα λαγωνικό.

Ὁ ἄντρας εἶναι ξυρισμένος, ἔχει βαθουλὰ σβυσμένα μάτια καὶ βαθειὰ σκαμμένες ζάρες γύρω ἀπὸ τὰ χείλια. Ἔτσι ποὺ εἶναι γυρισμένος, κόντρα στὸ παράθυρο, θυμίζει τὶς μοντέρνες μάσκες, ὅλο εὐθεῖες καὶ τρίγωνα, ποὺ ἡ ἔκφρασή τους δὲν ἔχει τίποτα τὸ ζωντανό: Μπορεῖ νὰ χαμογελάει, μπορεῖ καὶ νὰ δείχνει τὴ βαθύτερην ἀηδία του πρὸς τὰ γύρω.

Τὸ λαγωνικὸ ἔχει χώσει τὸ μυτερὸ μουσοῦδι του στὰ μπροστινά του πόδια καὶ κοιμᾶται.

Ὁ ἄντρας, προσέχοντας μὴν πέσει ἡ στάχτη τοῦ πούρου του, φέρνει τὸ χέρι του στὰ λιγοστὰ μαλλιά του:

— Κι' ἀπόψε, Μπεάτα, δὲ θὰ βγῶ. Ὥστε, ἂν θέλεις, μπορῶ νὰ περάσω νὰ σοῦ κάνω συντροφιά. Μὲ κουράζουν τόσο τὰ φθινοπωρινὰ βράδυα, ποὺ ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει ζωντανὸ μέσα μου, τὸ νοιώθω νὰ θαμπώνει καὶ νὰ ἐξατμίζεται. . . Λοιπὸν ἂν θέλεις. . .

Ἡ Μπεάτα:

— Εὐχαριστῶ, ὅμως θᾆταν καλλίτερο νὰ πήγαινες νὰ ξεσκάσεις. Ἐξάλλου ἐγὼ θὰ βγῶ: θὰ περάσει νὰ μὲ πάρει ὁ Ἀλέκος. Θὰ φᾶμε κάτω, κοντὰ στὴ θάλασσα.

— Ναί, ξαίρω: Τὲτ-ὰ-τέτ: Ἄσπιλα τραπεζομάντηλα, ἀσημένια σερβίτσια, κρῖνοι χέρια καὶ λαιμοί, μπριγιάντια, φῶς, πολύ, γαλάζιο φῶς. . . Τὸ πρῶτο ἐπίσημο τὲτ-ὰ-τέτ: Κουτό. Τὸ πιὸ κουτὸ πρᾶμμα ποὺ γνώρισα: Περνᾶνε τὰ πιάτα χωρὶς ν' ἀγγιχτοῦν. Στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ μιὰ πελώρια ζαρντινιέρα, ἕνα θαῦμα χρωματικότητος. Τὰ κρύσταλλα τοῦ πάγου γίνονται πρίσματα καὶ γεμίζουν θαμπὲς ἀποχρώσεις τὸ τραπέζι. Ὁ Ἐκεῖνος καὶ ἡ Ἐκείνη βιάζονται νὰ τελειώσουν. Γι' αὐτὸ βιάζονται καὶ νὰ κομματιάσουν τὸ θαῦμα αὐτό, μὲ τ' ἀσημένια τους μαχαίρια. Τὰ μαχαίρια τους κολοβώνουν, τσακίζουν, κομματιάζουν: Μοιάζουν μὲ τὰ πριονιστὰ σπαθιὰ τῶν βαρβάρων κατακτητῶν, ποὺ καταστρέψανε τὰ γλυπτικὰ ἀριστουργήμαα. . . Ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ πεῖ: ὁ ἔρωτας πέρασε ἀπὸ δῶ. . . Θ' ἀνοιχτεῖ ἡ πέμπτη ἢ ἡ δέκατη σαμπάνια κι' ἔπειτα; Μεθῦσι, ἀγγίσματα, φιλιά, μισογύμνια. . . Φρίκη. Θέλεις, Μπεάτα, ἕνα κουαντρώ;

Μίλησε μὲ ἄχρωμη φωνή, μὰ σπασμένα, μὲ συχνὲς σιγές. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε λέξη του, ἔμενε ἕνα ξερὸ τσίρισμα, σάμπως κάθε του λέξη νὰ σπαρτάριζε, πρὶ νὰ χαθεῖ.

Ἔπιασε μὲ τρεμάμενο χέρι τὴ μποτίλια τοῦ κουαντρώ, κι' ἔχυσε σὲ λεπτὸ γαϊτάνι τὸ πιοτό, στοὺς ἀσημένιους κύβους μὲ τὰ χοντρὰ πολύγωνα ποδαράκια. Ἔπειτα πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ ποτηράκια καὶ τὸ πρόσφερε στὴ Μπεάτα.

Μιὰ μικρὴ σιωπή.

Ἡ Μπεάτα ἀκουμπάει τὸ ποτῆρι στὸ τραπέζι χωρὶς νὰ τὸ γγίξει.

Ἐκεῖνος, ποὺ μόλις τὤχε φέρει στὰ χέρια του, τ' ἀφίνει.

Σβύνει τὸ ποῦρο του στὸ τασάκι:

— Ν' ἀνάψω φῶς;

Ἡ Μπεάτα:

— Εὐχαριστῶ, ὄχι. Καλλίτερα ἔτσι: Θὰ μείνω μὲ τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶχες συγκινηθεῖ μιλόντας, μόλο ποὺ ἡ φωνή σου ἦταν ἄδεια. Ἂν ἀνάψεις τὸ φῶς θὰ βρεθῶ ἀπογοητευμένη: Τὸ ἕνα φρῦδι σου θᾆναι πάντα ψηλότερα ἀπὸ τ' ἄλλο, ποὺ καρφώνει στὸ μάγουλο τὸ μονόκλ. Τὸ στόμα σου θᾆναι πάντα τὸ ἴδιο γυρτό, μὲ τ' ἀκίνητα, ἄχρωμα, πικρὰ χείλια... Μὴν ἀνάψεις.

Ἡ Μπεάτα ξανασήκωσε τὸ μαστίγιο.

Ὁ ἄντρας παίρνει τὸ ποτηράκι τοῦ κουαντρὼ καὶ τ' ἀδειάζει στὸ τασάκι γιὰ ν' ἀποσβύσει τὸ ποῦρο του. Ἔπειτα ἀλλάζει θέση: Ξαπλώνεται πιὸ ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα του, φέρνει τὸ χέρι στὴ γραβάτα καὶ σφυρίζει τρεῖς-τέσσερις φορὲς τὴν ἴδια μουσικὴ φράση. Παύει τὸ σφύριγμα, σηκώνεται καὶ πηγαίνει στὸ παράθυρο.

Ἔξω πιὰ εἶναι ἐντελῶς θαμπά.

Γυρίζει, κυττάζει τὴ Μπεάτα, τριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα γαλάζιο συγνεφάκι καπνοῦ, καὶ μὲ τὸ πιὸ ἀδιάφορο ὕφος τοῦ κόσμου:

— Ν' ἀνοίξω, τοὐλάχιστον, τὸ παράθυρο; Ἡ ἀτμόσφαιρα δῶ-μέσα εἶναι βαρειά.

Πιάνει τὸ πόμολο, μὰ τὴ στιγ εἶχε πιὰ γυρίσει ὁλότελα, νοιώθ ξενη κρυάδα, σάμπως τὸ δωμάτιο ρισε μὲ μικρὲς-πυκνὲς ἀνατριχίλες πὼς ἡ Μπεάτα θὰ χαμογελοῦσε φησε τὸ πόμολο καὶ γύρισε στὴ του.

Ἔτσι, ποὺ πύκνωσε τὸ σκοτάδι αἰσθανόταν μιὰν ἀκατάσχετην ἀνάγκη νειρευτεῖ κάτι πυρό, λάγνο, ἄγριο. πλώθηκε.

Ἡ Μπεάτα ἔκανε μιὰ κίνηση Πάνω στὸ κυβικὸ ἐβένινο τραπέζι ξαφνικὰ μιὰ ἀνάποδη κατακόκκινη διάστιχτη μὲ μικρὰ σμαραγδένια Ἕνα μικρὸ κόκκινο πολύπλευρο ναχὰ τὰ πράγματα ποὺ βρισκόταν τραπεζάκι. Τὸ ὑπόλοιπο δωμάτιο σκοτεινὴ γκρενὰ θαμπάδα, καὶ νύχτες θύελλας, ποὺ ξεψυχοῦν ὧρες ρες στὸ τρέμισμα μιᾶς κατακόκκινης ἀδύναμης νὰ φέξει.

Ὁ ἄντρας κάρφωσε τὰ μάτια τεινὸ πολύπλευρο καὶ ξανασφύριξε.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ σφύριγμά του ἦταν νότες.

Τὸ λαγωνικὸ ξεπετάχτηκε ἀπότομα κανε ἕνα πήδημα.

Μιὰ μικρὴ πνιγμένη κραυγὴ κι' ἕνα μο δοντιῶν: Ἡ μώβ-γκρὶ κάλτσα τῆς τας εἶχε σκιστεῖ, μὲ τὸ πήδημα τοῦ νικοῦ.

Ἡ Μπεάτα μ' ἕνα γρήγορο κίνημα ξε, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μαξιλάρια, ἕνα μαστίγιο.

Ἕνα βούϊσμα, μιὰ καμπύλη στὸν ἔπειτα μιὰ πνιγμένη ὑλακή.

Ἡ Μπεάτα ξανασήκωσε τὸ μαστίγιο. Μὲ τὴν προσπάθειά της αὐτή, τὸ της μπῆκε στὸ φωτεινὸ κόκκινο πολύπλ Τὰ μάτια της, σκισμένα πλάγια, εἶχαν στὴν πράσινη κόρη τους, πυρὲς ἀνταύγειες σους. Τὰ χείλια της εἶχαν ἐξαφανιστεῖ ἀπὸ τὸ σφίξιμο.

Τὸ μαστίγιο διέγραψε ἄλλη μιὰ καμπύλη ἀλλὰ λάθεψε: Ἡ κόκκινη πυραμίδα μὲ τ σμαραγδένια τρίγωνα κομματιάστηκε.

Σκοτάδι.

Μιὰ μικρὴ μουγγὴ πάλη. . . Ἕνα ἀνα δογύρισμα τοῦ τραπεζιοῦ.

Ἔπειτα ἕνα ἐπιφώνημα πείσματος. . . ἔπειτα.

Τὸ μαστίγιο σφύριξε στὸ σκοτάδι.

Μιά, δυό, τρεῖς φορές.

Ἕνα μουγγὸ ἀναφυλλητὸ καὶ μιὰ παραπονιάρικη φωνούλα:

— Γιατί;

Τὸ μαστίγιο ἔκανε ἕναν ξηρὸ κρότο παρκέτο: Κάποιος θὰ τὸ πέταξε ἀπότομα.

Σκοτάδι.

Μιὰ γρήγορη ἀνάσα κι' ἕνα συρτό.

Ἔπειτα:

— Πέτρο, δὲ θὰ πάω πουθενὰ (Ἐδῶ δυὸ ἀναφυλλητά).

Ἡ γρήγορη ἀνάσα ἀργιεύει σιγά-σιγά. παράπονο μεγαλώνει:

— Θάρθεῖς; (Ἐδῶ ἕνα ἀναφυλλητό).

Ἡ ἀνάσα δὲν ἀκούγεται πιά.

Ἕνα τρίξιμο στὸ πόμολο τῆς πόρτας. Ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά, στριγγιὰ μὰ θριαμβευτική:

— Μὲ ζηλεύεις ἀκόμα.

Κι' ἔπειτα ἕνα σιγανὸ μουρμούρισμα πνίγεται στὸν κρότο τῆς πόρτας ποὺ κλείνει.

— Μ' ἀγαπᾶς!

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΟΥΓΓΑΡΕΖΙΚΗ ΑΠΑΘΕΙΑ

Ἕνα ἀνέκδοτο ἀρκεῖ γιὰ νὰ διακρίνη τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν λεπτότητα ποὺ ξεχωρίζει τὸν οὐγγρικὸ λαὸ ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς γείτονάς του.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας Γουλιέλμος Α' ταξίδευε ἰνκόγνιτο στὴν Οὐγγαρία. Κοντὰ στὸ Τέπλιτζ συνήντησε ἕναν οὐγγαρέζο δικαστὴ ποὺ περπατοῦσε ἥσυχα-ἥσυχα στὸ μεγάλο δρόμο, καπνίζοντας μιὰ πίπα ἀπὸ πορσελάνη.

Ὁ βασιλεύς, ποὺ εἶχε ὕφος ἀλσατοῦ ὑπαξιωματικοῦ, εἶπε στὸ δικαστή:

— Ποιὸς εἶσαι, παλληκάρι μου;

— Δικαστὴς στὸ κομιτᾶτο, ἀποκρίθηκε ὁ διαβάτης, λιγάκι ἔκπληκτος.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ θέσι σου;

— Βέβαια.

— Τότε σὲ συγχαίρω.

Καθὼς ἀπεμακρύνετο ὁ βασιλεύς, ὁ δικαστὴς τὸν σταμάτησε.

— Κι' ἐσὺ παλληκάρι μου ποιὸς εἶσαι;

Ὁ βασιλεὺς σκανδαλίστηκε, εἶπε ὅμως θριαμβευτικά:

— Εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας.

Ὁ Οὐγγαρέζος ἔμεινε ἀπαθής.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ θέσι σου; ἐξακολούθησε.

— Βέβαια, ψέλλισε ὁ Γουλιέλμος Α'. σαστισμένος ἀπ' τὴν ἀδιαφορία τοῦ συνομιλητοῦ του.

— Τότε σὲ συγχαίρω, εἶπε ὁ δικαστὴς καί, χαιρετώντας τὴν Α. Μ. προστατευτικά, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

≈

ΘΑΡΡΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

Ὁ Ταλλεϋρὰν παρευρίσκετο σὲ μιὰ ἑσπερίδα, στὴν ὁποία συνήντησε τὸν βαρῶνο ντὲ Φερρέτι, συγγενῆ τοῦ Πάπα Πίου τοῦ 9ου. Ὁ βαρῶνος εἶχε ἐξαιρετικὰ ἰσχνὰ καὶ μακρυὰ πόδια.

— Δέν σοῦ φαίνεται, εἶπε ὁ Ταλλεϋρὰν στὸν παρακαθήμενό του ὅτι ὁ κ. ντὲ Φερρέτι εἶναι ὁ πιὸ θαρραλέος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου;

— Γιατί, ἐξοχώτατε;

— Διότι κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ πατῆ σὲ τέτοιου εἴδους πόδια.

≈

ΡΟΔΟ ΚΑΙ ΑΓΚΑΘΙΑ

Ὁ Μίλτων ὅταν τυφλώθηκε, παντρεύθηκε γιὰ τρίτη φορὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἦταν πολὺ ὄμορφη καὶ πολὺ κακιά.

Μιὰ μέρα ὁ λόρδος Βούκιγχαμ εἶπε στὸν Μίλτωνα, ἀστειευόμενος, ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶναι ὄμορφη σὰν τριαντάφυλλο.

— Δὲν μπορῶ νὰ κρίνω ἀπὸ τὸ χρῶμα ἐὰν εἶναι τριαντάφυλλο, κρίνω ἀπὸ τ' ἀγκάθια.

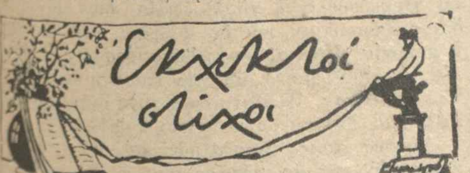

ΟΝΕΙΡΩΝ ΛΙΤΑΝΕΙΑ

Τὰ ὄνειρατα, μιὰ λιτανεία σιωπηλή.
διαβαίνουν στὴ βραδυάτικη γαλήνη,
κι' ἡ νύχτα μὲ λαμπρὰ τούλια τὰ ντύνει
σὲ μι' ἀστεριῶν χρυσῆ φεγγοβολή . . .
Μέσα στὴν ἀραχνένια τους στολὴ
σὰν θὰ χαθοῦνε, τότες τὸ καμίνι
τῶν πόθων μιᾶς μικρῆς ψυχούλας, σβύνει
κι' ὑψώνεται ἡ Ἀπόγνωση ἡ θολή . . .
Πρὸς τ' Ἄγνωστο τοῦ ἀπέραντου πηγαίνουν
σὰν συνοδεία ἑνὸς νεκροῦ διαβαίνουν,
κι' εἶν' ὁ νεκρὸς ἡ δόλια μου ψυχὴ
ποὺ σιωπηλά, στὸ βάθος τῆς ἀβύσσου
σέρνεται, σὰν σιγὰ τῆς λέω : Κοιμήσου
μὲ τὰ ὄνειρά σου συντροφιά, φτωχὴ . . .

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΤΖΑΝΕΤ ΓΚΕΫΝΟΡ

Ἡ Τζάνετ Γκέϋνορ, τῆς ὁποίας τὴν εἰκόνα δημοσιεύουμε εἰς τὸ ἐξώφυλλον, ποὺ εἶναι ἀπ' τοὺς νεώτερους καὶ λαμπρότερους κινηματογραφικοὺς ἀστέρας, γεννήθηκε στὰ 1906.

Στὰ 1925, ἦρθε στὸ Χόλλυγουντ, μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὴν ἀδελφή της, κι' ἔζησε πολλοὺς μῆνες μὲ τὸ γλίσχρο μισθὸ τῶν 20 δολλαρίων ποὺ παίρνει μιὰ στενογράφος.

Ὁ κ. Σῆχαν, καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τῆς Φὸξ Φίλμ, ἀνεκάλυψε τὸ ταλέντο της καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα ρόλο στὴν «Καβάλλα τοῦ Θανάτου» πρῶτα καὶ στὸν «Γαλάζιο Ἀετὸ» ἀργότερα. Στὴν «Αὐγὴ» τοῦ Μυρνάου, ἡ Τζάνετ Γκέϋνορ ἀπεκαλύφθη μεγάλη «στάρ».

Τελευταίως παντρεύθηκε στὸ Χόλλυγουντ τὸν Λύττελ Πέκ, ἀστέρα ἐπίσης κινηματογραφικό.

Ἡ Τζάνετ Γκέϋνορ—Πὲκ ἔχει καστανὰ μαλλιὰ καὶ μάτια.

≈

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ «ΡΑΜΟΝΑ»

Στὰ 1905, ὁ κ. Λαντερουὰν ἔγραψε μιὰ συμφωνία ποὺ περιεῖχε ἕνα μενουέτο. Τὸ ἔργο δόθηκε στὸ «Κονσὲρ Ρούζ» τὴν 27 Ἀπριλίου καὶ στῆς 10 Μαΐου 1908.

Στὰ 1921, ἕνας ἄγγλος ἐκδότης ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ τὸ ἐκδώση. Καὶ τότε συνέβη τὸ μοιραῖο.

Ὁ κ. Λαντερουὰν δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς φίλου του ποὺ τὸν ρώτησε:

— Ξέρεις τὴ «Ραμόνα»;

— Ὄχι.

— Δάνεισέ μου τὸ βιολοντσέλλο σου. Θὰ προσπαθήσω νὰ παίξω τὴ «Ραμόνα».

— Ἀλλά, εἶπε ὁ συνθέτης, ἀφοῦ τὸν ἄκουσε, γιατὶ παίζεις τὸ μενουέτο μου;

— Δὲν παίζω τὸ μενουέτο σου.

— Μὲ συγχωρεῖς . . .

Κι' ἔτσι γεννήθηκε ἡ ὑπόθεσις «Ραμόνα». Σήμερα, ὁ κ. Λαντερουὰν ἔκανε δίκη ἐναντίον τῆς κυρίας Μέϊμπελ Γουέϋν κατηγορώντας την θετικὰ ὅτι τοῦ ἔκλεψε τὴν ἰδιοκτησία του, ὑπογράφοντας τὴν διάσημη, τὴν πολὺ διάσημη «Ραμόνα». Διὰ νὰ στηρίξη τὴν κατηγορία του, παρουσιάζει μιὰ ἀπόδειξη, ποὺ εἶναι πολὺ βαρειά: τῆς νότες τοῦ μενουέτου του.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ καθιστᾶ τὴν ὑπόθεσι ἐνδιαφέρουσα, εἶναι ὅτι δὲν εἶναι μοναδικὴ στὸ εἶδος της.

Ἄλλη δίκη ἔκαναν τῆς Μέϊμπελ Γουέϋν γιὰ τὸ κομμάτι «Γιὰ ἕνα ἐρωτικὸ τραγοῦδι» ποὺ εἶναι «ξεσήκωμα» μιᾶς berceuse τοῦ Λεὸ Ντανιντέρφ.

≈

«Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥΣ»

Τὸ θέαμα τῆς ὁμιλούσης ἐπικαιρότητος ἔχει πολλὴ ἐπιτυχία στῆς αἴθουσες τοῦ κινηματογράφου.

Στὸ «Κλισὺ Παλὰς» τοῦ Παρισιοῦ, ἐδίδετο τελευταῖα μιὰ ὁμιλοῦσα ἐπικαιρότης τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ. Τὰ γενναῖα σκυλλιὰ τοῦ Σαίν-Μπερνάρ, αὐτὰ ποὺ πηγαίνουν ν' ἀνακαλύψουν στὰ βουνὰ τοὺς χαμένους ταξιδιώτας φαινόνταν στὴν ὀθόνη καὶ ἀκουγόταν τὸ ζωηρὸ καὶ χαρούμενο γαύγισμά τους.

Πολλοὶ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ μὴν ἀποχωρισθοῦν ἀπὸ ἕνα ἀγαπημένο τους ζῶο, τὸ παίρνουν μαζὶ στὸν κινηματογράφο. Ἔτυχε λοιπὸν ἐκείνη τὴ βραδιὰ νὰ εἶναι μερικὰ σκυλλιὰ στὴν αἴθουσα ἐκείνη. Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξη καὶ τὴ διασκέδαση τοῦ ἀκροατηρίου ὅταν αὐτὰ τὰ σκυλλιά, εἰς ἔνδειξιν συμπαθείας, γαύγισαν μὲ τὴ σειρά τους.

Εἶχαν γνωρίσει τὴ φωνὴ τῶν ἀδελφῶν τους καὶ τοὺς χειροκροτοῦσαν . . . μὲ τὸ δικό τους τρόπο.

≈

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

Τί τίτλος, ἀληθινά, γιὰ περιπετειῶδες κινηματογραφικὸ ἔργο! Κι' ὅμως, πρόκειται περὶ πραγματικότητος.

Τὸ ἰαπωνικὸ ἀτμόπλοιο «Ντελὶ-Μαρού», τῆς ἑταιρείας Ζῶζερ τῆς Ὀσάκα, εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ Σβάτοβ μὲ 143 κινέζους ἐπιβάτας, ὅταν ξαφνικὰ 13 πειραταὶ ποὺ εἶχαν ἀνακατωθῆ μὲ μὲ τοὺς ἐπιβάτας φάνηκαν ξαφνικὰ στὸ κατάστρωμα σημαδεύοντας μὲ τὰ περίστροφά τους τὸ πλήρωμα.

Μιὰ νεαρὴ κινέζα μὲ κοντὰ μαλλιά, καὶ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, τοὺς διέτασσε.

Τὸ ἀτμόπλοιο λεηλατήθηκε κ' οἱ ἐπιβάται ὡδηγήθησαν ὡς ὅμηροι στὸ κολπίσκο τῆς Μπίας ποὺ εἶναι τὸ ὁρμητήριο τῶν πειρατῶν καὶ τῆς νεαρῆς βασίλισσάς των.

Τέλοςπάντων, σ' ὅλα τὰ . . . ἐπαγγέλματα ἔχει εἰσχωρήσει ἡ γυναῖκα!

≈

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Ὁ Τζέϊμς Κέλλυ κατεδικάσθηκε εἰς θάνατον, πρὸ 46 ἐτῶν, γιατὶ δολοφόνησε τὴ γυναῖκα του ἀπὸ ζηλοτυπία. Ἡ ποινή του μετετράπη σὲ ἰσόβια εἱρκτή.

Ὁ Κέλλυ δραπέτευσε τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς κλειδιοῦ ποὺ ἕνας συνένοχός του τοῦ ἔστειλε μέσα σὲ μιά . . . πάστα! Μπῆκε θερμαστὴς σ' ἕνα βαπόρι ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴ Γαλλία· ἔφθασε στὸ Παρίσι κι' ἔζησε πολλὰ χρόνια στὴ Μονμάρτρη. Ὕστερα πῆγε ναύτης κι' ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ κόσμου.

Τελευταίως ἐγκατέλειψε τὴ Νέα-Ὀρλεάνη κι' ἀφοῦ ἀπεβιβάσθη στὸ Λίβερπουλ, πῆγε πεζῆ στὸ Λονδῖνο καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς ἀπὸ ὅπου δραπέτευσε πρὸ 46 ἐτῶν. Εἶπε στὸν φύλακα ποὺ τοῦ ἄνοιξε ὅτι προαισθανόταν τὸ θάνατό του κι' ἐπιθυμοῦσε νὰ φιλοξενηθῆ στὴ φυλακή, ὅπου ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ τὸν περιποιόνταν.

Στὴν ἀρχή, οἱ ἐπιθεωρηταὶ ποὺ τὸν ἐξέτασαν δὲν θέλησαν νὰ δώσουν πίστη στὴ διήγησή του, ἀφοῦ ἐξηκριβώθη ὅμως ἡ ταὐτότης του ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, τὸν ἐδέχθησαν στὴ φυλακὴ ὅπου πέθανε κατόπιν ἀπὸ λίγο καιρό.

≈

«ΕΧΩ ΜΠΑΝΑΝΕΣ ΓΛΥΚΕΣ . . .»

Ἕνα χαριτωμένο ἐπεισόδιο συνέβη τελευταῖα στὴν ἀμερικανίδα «στάρ» τοῦ Κινηματογράφου Πάτσυ Ρούθ Μίλλερ.

Ἕνα πρωΐ, ἡ καλλιτέχνις ξύπνησε ἀργὰ καὶ μόλις πρόλαβε νὰ πάῃ στὴ δοκιμή της, χωρὶς κἂν νὰ προγευματίση.

Κατὰ τῆς δέκα, διέκρινε σ' ἕνα τραπέζι, ἕνα πιάτο μὲ λίγες μπανάνες.

Ζήτησε λοιπὸν ἀπ' τὸν σκηνοθέτη τὴν ἄδεια νὰ φάη γιατί, ἁπλούστατα, πεινοῦσε.

Ἡ ἄδεια δόθηκε κ' ἡ μπανάνες καταβροχθίστηκαν στὸ λεπτό.

Ἀφοῦ φαγώθηκε κ' ἡ τελευταία, ἡ Πάτσυ εἶπε:

— Τί ὄμορφες ποὺ εἶναι! Πεινῶ τόσο πολύ, ὥστε εὐχαρίστως θἄτρωγα ὁλόκληρο κλαδὶ γεμᾶτο μπανάνες!

Ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, ξαφνικὰ ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες φάνηκε κρατώντας ὁλόκληρο κλαδὶ μπανάνες.

Ὁ σκηνοθέτης τότε τῆς εἶπε:

— Ἔλα, Πάτσυ, φάγε τῆς ὅλες, ὅπως εἶπες!

Ἡ καλλιτέχνις, πεισματωμένη γιὰ τὴν πρόκληση, ἄρχισε νὰ τρώγη.

Ἐπιτέλους σταμάτησε γιατὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀνθέξη περισσότερο καὶ ζήτησε ἔλεος.

Κατεδικάσθη νὰ κεράση ὅλο τὸν κόσμο παγωτὰ κι' ἔτσι πῆρε ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

≈

ΕΝΑΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ

Ὁ Νίττι, ὁ τέως Ἰταλὸς πρωθυπουργός, δὲν χώνευε τὴν οἰκογένεια τοῦ Γαριβάλδη καὶ συνήθιζε νὰ λέῃ μιλώντας γιαυτήν:

— Οἱ Γαριβάλδη εἶναι σὰν τῆς πατάτες: τοὺς καλλίτερους τοὺς σκεπάζει τὸ χῶμα . . .

Ξένες ἐπικαιρότητες

ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ

Ἡ στιγμὴ τῆς ἐπιβιβάσεως γιὰ τὸν τόπο τῆς ἐξορίας.

Τὰ κάτεργα τοῦ Σαὶν-Μαρτὲν-ντὲ-Ρέ, ἐπάνω στὴ γαλλικὴ νῆσο τοῦ Ρὲ ποὺ βρίσκεται στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, ξυπνοῦν μὲ μιὰν ἀσυνήθιστη φασαρία.

Καθένας μιλᾶ δυνατά, μπροστὰ στοὺς φύλακας ποὺ κι' αὐτοὶ εἶναι εὐχαριστημένοι, γιατὶ θὰ ξεφορτωθοῦν τοὺς καταδίκους.

Ἑξακόσιοι κατάδικοι εἶναι τώρα στὴν μεγάλη πλακόστρωτη αὐλή. Δὲν εἶναι μικρὴ δουλειὰ νὰ τοὺς βάλουν στὴ σειρά, κατὰ τετράδας. Ὁ «κατάλογος» εἶναι ἀτέλειωτος. Τὴν τελευταία στιγμὴ βγάζουν ἀπ' τὰ κελλιὰ τοὺς ἐπικίνδυνους. Ἡ λάμψη τοῦ ἥλιου τοὺς τυφλώνει. Εἶναι χλωμοὶ καὶ λιγνοὶ καὶ τὰ πόδια τους λυγίζουν. Κι' ὅμως, αὐτοὶ μόνον εἶναι δεμένοι.

Ὅλοι οἱ φύλακες τοῦ Ρέ, ὅλοι οἱ παρόντες στρατιωτικοὶ ἐπιμεληταί, ἕνας λόχος στρατιωτῶν καὶ χωροφύλακες τριγυρίζουν τὴν ὁμάδα.

Ἀνοίγουν τὴς πόρτες.

Ἡ ἀτέλειωτη συνοδεία κινεῖται σιωπηλά.

Ξαναπερνᾶ τὴς πόρτες τῶν τοίχων ποὺ περιστοιχίζουν τὴ φυλακή, διασχίζει τὴν αὐλή, βγαίνει ἀπ' τὴν κυρία εἴσοδο.

Εἶναι τώρα στὸ δρόμο.

Ἡ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τὴν ἀναχώρησι. Ὁ δρόμος εἶναι γεμᾶτος κόσμο, περιέργους ἢ συγγενεῖς.

Τί ὄμορφες ποὺ εἶναι ἡ γυναῖκες, τυλιγμένες στὰ γουναρικά τους. Ἡ θλιμμένη συνοδεία προχωρεῖ στὸ μέσον τοῦ σιωπηλοῦ πλήθους. Οὔτε φωνή. Καὶ τὰ χαμίνια ἀκόμη ἔπαυσαν νὰ βγάζουν τὴ γλῶσσα τους, σὲ ἔνδειξι κοροϊδίας.

Ἀνάμεσα στοὺς καταδίκους πολλοὶ καγχάζουν· ἄλλοι, ἀσυνείδητοι ἢ θρασεῖς, γελοῦν στὸ πλῆθος, εὐτυχισμένοι ποὺ πηγαίνουν μὲ τόσο λαμπρὴ συνοδεία. Μερικοὶ χαμηλώνουν τὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴ φανοῦν τὰ ὑγρὰ μάτια τους. Ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ κρύψουν, μὲ ὑπερένταση τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεώς των, τὰ αἰσθήματα ποὺ τοὺς πλημμυροῦν. Στὸ πλῆθος, γυναῖκες μὲ λυγμοὺς ἀποχαιρετοῦν μὲ χειρονομίες. Ὁ παπᾶς τῆς φυλακῆς ἐνθαρρύνει τοὺς καλλιτέρους, ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ἐξ ὀνόματος τοῦ Ὑψίστου.

Νά ἡ ἀποβάθρα.

Ἡ βαρειὲς σιδερένιες μαοῦνες ἐπιβιβάζουν τοὺς πρώτους τῆς συνοδείας. Τὰ σιδερένια σκεπάσματα κλείνουν ἐπάνω τους. Οἱ ναῦται λύνουν τὰ σχοινιά.

Ἡ μαοῦνες γεμᾶτες ἀπὸ ἀνθρώπους, ταξιδεύουν τώρα πρὸς τὴ «Λουὰρ» ποὺ περιμένει στ' ἀνοιχτά.

Τὸ κῦμα κουνεῖ τὴς μαοῦνες κι' οἱ κατάδικοι πιάνονται ὅπως μποροῦν γιὰ νὰ μὴν ἀναποδογυριστοῦν. Οἱ πιὸ ἀδύνατοι αἰσθάνονται κιόλας ναυτίαση. Ἡ μαοῦνες φτάνουν στὸ ἀτμόπλοιο καὶ πλευρίζουν. Ἕνας- ἕνας, μὲ τὸ μπόγο τους, οἱ κατάδικοι σκαρφαλώνουν τὴν κλίμακα τοῦ μεταγωγικοῦ. Στὸ κατάστρωμα, ὅλοι ρίχνουν τὴς ἴδιες ματιὲς πρὸς τὴ γαλλικὴ ἀκτὴ ποὺ ἴσως δὲν θὰ τὴν ξαναϊδοῦν ποτέ.

Οἱ στρατιωτικοὶ ἐπιμεληταὶ τῆς συνοδείας τοὺς ὁδηγοῦν στὴν ἴσια κλίμακα ποὺ ὁδηγεῖ στὰ «κάτεργα», γιατὶ τὸ ἀτμόπλοιο ἐπισκευάσθηκε εἰδικῶς γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν καταδίκων. Τὰ ἕξη «κάτεργα» εἶναι γεμᾶτα. Κλείνουν τὴς γρίλλιες. Σηκώνουν τὴν ἄγκυρα. Ἡ «Λουάρ», μὲ φορτίο ἑξακοσίων καταδίκων, ταξιδεύει στὸν πράσινο Ὠκεανό.

⁂

Τὰ «κάτεργα» τοῦ μεταγωγικοῦ εἶναι μεγάλα κλουβιὰ ποὺ χωροῦν καμμιὰ ἑκατοστὴ καταδίκους. Οἱ ἄνδρες ὅταν εἶναι κοπάδι, κρατοῦν λίγο χῶρο. Μιὰ γρίλλια χωρίζει κάθε «κάτεργο» ἀπὸ τὸ διάδρομο, ποὺ εἶναι φάρδους δυὸ μέτρων κι' ὅπου στέκουν δυὸ ἐπιμεληταὶ ἐν ἐπιφυλακῇ ὁπλισμένοι μὲ μιὰ καραμπίνα καὶ ἕνα στρατιωτικὸ ρεβόλβερ.

Μόλις τὸ μεταγωγικὸ ξεκινήσει, οἱ ἐπιμεληται φωνάζουν: «Προσοχή! στὴς γραμμές σας!». Ὁ κυβερνήτης κι' ὁ δεύτερος πλοίαρχος, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ-ἐπιμελητή, ποὺ διοικεῖ τὴ συνοδεία, κατεβαίνουν στὰ «κάτεργα».

Ἕνας ναύτης ἀνοίγει τὸ κλουβί. Οἱ ἀξιωματικοὶ μπαίνουν. Ὅλοι οἱ κατάδικοι εἶναι σὲ δυὸ γραμμές, σὲ προσοχή. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπιθεωροῦν σιγὰ-σιγά, κυττάζοντας κάθε κατάδικο στὰ μάτια, ὅπως θὰ ἔκανε ἕνας δαμαστής. Μετὰ ὁ ἀρχηγὸς διαβάζει τὸν κανονισμὸ τοῦ ἀτμοπλοίου: «Ἐπιτρέπεται ἡ συνομιλία τὴν ἡμέρα. Τὴ νύχτα ἀπόλυτος σιωπή. Κάθε ἔνοχος ἀπειθαρχικῆς πράξεως τιμωρεῖται μὲ σίδερα, στὸ βάθος τοῦ κύτους. Τοὺς ζυγοὺς λύσατε».

Ξανακλείνουν τὸ κλουβί. Οἱ κατάδικοι διαλύονται, συζητῶντας τὸν λακωνικὸ κανονισμό.

Εἶναι πολὺ ἔξυπνοι γιὰ νὰ ἀπειθαρχήσουν. Μελετῶνται, κυττάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἀρχίζουν μιὰ συζήτηση, ἀναζητοῦν μιὰ συντροφιά, τὸν σύντροφο στὸν ὁποῖο θὰ μπορέσουν νὰ ἐμπιστευθοῦν.

Νά ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Σὲ κάθε δέκα ἀνθρώπους, διορίζουν ἕνα ἀρχηγὸ τοῦ σιτισμοῦ. Ὀφείλει νὰ πάη στὴν κουζίνα νὰ πάρῃ τὴν τροφὴ τῶν δέκα ἀνδρῶν του· καφέ, ἄσπρο ψωμί, σοῦπα, λαχανικά, κρέας κονσέρβα ἢ ψάρι. Ἐν συγκρίσει μὲ τὸ Σαὶν-Μαρτὲν-ντὲ-Ρέ, ἡ τροφὴ εἶναι καλὴ καὶ ἄφθονη. Οἱ ἄνδρες ὅμως δὲν ἔχουν καραβάνα. Πρέπει νὰ πάρουν τὴς δέκα μερίδες μαζὶ ἀπ' τὸ ξύλινο τσουκάλι. Μερικοὶ ντελικάτοι κάνουν τοὺς δύσκολους. Θὰ συνηθίσουν. Ὅταν εἶναι καλὸς ὁ καιρός, οἱ κατάδικοι τρῶνε συνήθως μὲ πολλὴ ὄρεξη καὶ συμφωνοῦν πολὺ καλὰ γύρω ἀπ' τὰ τσουκάλια. Ὅταν ὅμως εἶναι κακοκαιρία, τὰ τσουκάλια ἐπιστρέφονται ἄγγιχτα στὴν κουζίνα. Οἱ περισσότεροι κατάδικοι αἰσθάνονται ναυτίαση. Ἀδειάζουν τὸ περιεχόμενο τοῦ στομαχιοῦ των ὅπου μπορέσουν.

Κανένας ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα γιὰ τοὺς ἀρρώστους, οὔτε αὐτοὶ οἱ γιατροί, μολονότι τοὺς περιποιοῦνται μὲ στοργή. Πρέπει νὰ περάσῃ ἡ φουσκοθαλασσιά. Ἡ ἀγωνία τῶν καταδίκων αὐξάνει μὲ τὴ σκέψι ὅτι, σὲ περίπτωσι ναυαγίου, θὰ προτιμοῦσαν νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ πνιγοῦν μέσα στὰ «κάτεργα» παρὰ νὰ διατρέχουν τὸν κίνδυνο μιᾶς ἐξεγέρσεως.

⁂

Ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὸ νησὶ τοῦ Ρὲ τὸ μεταγωγικὸ διασχίζει τὸν κόλπο τῆς Γ ὅπου ἡ τρικυμίες εἶναι συχνὲς καὶ περνᾷ κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τῆς Ἰσ καὶ τῆς Πορτογαλίας, περνᾷ τὸν πορθμὸ Γιβραλτὰρ καὶ ταξιδεύει γιὰ τὸ Ἀλγέριο τὸ περιμένει μιὰ συνοδεία ἀλγερινῶν δίκων.

Ἀλγέριο. Ἀγκυροβολοῦν στὸ λιμάνι. Οἱ κατάδικοι ὁρμοῦν στὰ παραθυράκια. Δὲν θὰ δοῦν ὅλοι τὴν ὄμορφη πόλη. Βάρκες φροῦτα πλευρίζουν στὰ ἀραγμένα βαπόρια.

Μιὰ βαρειὰ μαοῦνα διπλαρώνει. Μιὰ ἑκατοστὴ καταδίκων ποὺ ἦρθαν ἀπ' τὰ κάτεργα τοῦ Λαρός, ἐπιβιβάζονται στὴ «Λουάρ». Εἶναι Ἄραβες, Καμπύλαι, Μπερμπέροι, Μαλ μαῦροι καὶ λευκοὶ ποὺ ἔρχονται ἀπὸ διάφορα στρατιωτικὰ σωφρονιστήρια τῆς Ἀλγερίας. Τὸ θλιβερὸ φορτίο κλείνεται σ' ἕνα «κάτεργο» μὲ τὴν ἴδια τελετή.

Τὴ νύχτα ὁ κάθε κατάδικος ξετυλίγει τὸ «ἀμάκ» του καὶ κοιμᾶται ἥσυχα-ἥσυχα ὀνειρευόμενος λευκὰ σπιτάκια καὶ χάδια ἐξωτικῶν γυναικῶν. . .

Εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἐγκατέλειψαν τὸ Ἀλγέριο καὶ ξαναβγῆκαν ἀπ' τὸ Γιβραλτάρ. Περνοῦν ἡ μέρες κι' ἡ νύχτες, στὴν μονοτονία τοῦ Ὠκεανοῦ.

Πέρασαν τὸν τροπικὸ τοῦ Καρκίνου. Στὰ «κάτεργα» ἡ ζέστη εἶναι ἀνυπόφορη. Οἱ κατάδικοι εἶναι σὰν ἀποκτηνωμένοι. Ἡ ἡμερήσια διανομὴ τοῦ κρασιοῦ τοὺς ξυπνᾶ λιγάκι. Οἱ ἐπιμεληταὶ τοὺς συναθροίζουν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ «κατέργου». Κάθε κατάδικος, ἀκούγοντας τὸ ὄνομά του, πλησιάζει τὸ μαστέλλο μὲ τὸ κρασί, βουτᾷ τὸ «μοναδικὸ ἑκατοσταράκι», τὸ ρουφᾶ μονομιᾶς μπροστὰ στὸν ἐπιμελητὴ καὶ περνᾶ στὴν ἄλλη γωνιά. Ἀπαγορεύεται νὰ δώσῃ κανεὶς τὸ μερίδιό του σ' ἄλλον. Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὸ κρασί, μπορεῖ νὰ τὸ ἀφίσῃ. Κι' αὐτὸ γιὰ ν' ἀποφεύγουν μιὰ ἐνδεχόμενη μέθη.

Μ' αὐτὴ τὴ ζέστη, οἱ ἄνθρωποι τρώνε λίγο. Πίνουν μᾶλλον πολὺ νερὸ ἀπ' τὸ βαρέλι, ὅπου ὁ γιατρὸς ἔβαλε καὶ ρῶμι, γιὰ νὰ τὸ ἐξυγιάνῃ. Τὸ πρωΐ, τὴ μισὴ ὥρα ποὺ παίρνουν τὸν ἀέρα τους στὸ κατάστρωμα, νοιώθουν μονάχα ὅτι ζοῦν. Ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ ἴδιου «κατέργου» ἀνεβαίνουν στὸ κατάστρωμα, τοποθετοῦνται κατὰ τεράδας καὶ σιωπηλοί, ἀναπνέουν μὲ ὅλη ἡ δύναμή τους, τὸν καθαρὸ ἀέρα. Ὕστερα ξανακατεβαίνουν στὴ φυλακή τους. Τότε γίνεται ἡ καθαριότης τῶν «κατέργων». Ἔπειτα ὁλόγυμνοι κατάδικοι καταβρέχονται ἀπὸ τὸ σωλῆνα μὲ θαλασσινὸ νερό. Καθένας καταλαβαίνει ὅτι ἀπόλυτη καθαριότης πρέπει νὰ ἐπικρατῇ.

Στὴν ὁμάδα τῶν καταδίκων εἶναι μερικοὶ ποὺ «ξαναπηγαίνουν». Εἶναι κατάδικοι ποὺ δραπέτευσαν ἀπ' τὴ Γουϊένη, περνῶντας ἀπ' τὴ Βενεζουέλα ἢ τὴ Βραζιλία, διατηρούμενοι ὅπως μποροῦσαν, ποὺ δὲν βρῆκαν πουθενὰ τὴν ἡ εὐτυχία. Κουρασμένοι, ξαναγύρισαν στὴ Γαλλία, παρασυρόμενοι ἀπ' τὴν ἐπίμονη νοσταλγία τῆς πατρίδας. Ἡ ἀστυνομία τοὺς συνέλαβε πάλι καὶ ξανακάνουν τὸ ἴδιο ταξίδι.

Αὐτοὺς τοὺς τριγυρίζουν πολλοὶ κατάδικοι κι' ἀκοῦν τὴς περιπέτειές τους μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Μαθαίνουν ἀπὸ ποιὰ ἐργαστήρια εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ δραπετεύσουν. Ἡ δραπέτευσις! αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα τους κι' ἡ ὕπτατη σκέψη τους. Καὶ μιὰ καινούργια λατρεία γεννιέται στὴν ψυχὴ τοῦ καταδίκου, ἡ λατρεία τῆς «Ὄμορφης», ὅπως ὀνομάζουν ἐκεῖ κάτω τὴ λευτεριά!

Εἶναι εἴκοσι μέρες ποὺ ταξιδεύουν. Πλησιάζουν στὸ τέρμα. Οἱ καρχαρίαι συνοδεύουν τὸ ἀτμόπλοιο. Τ' ἁρπακτικὰ πουλιὰ πλανῶνται ἐπάνω ἀπ' τὰ κατάρτια του.

Ἀπ' τὰ παραθυράκια τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς διακρίνουν πολὺ μακρυά, μιὰ μαυριδερὴ λουρίδα ποὺ κόβει τὸν ὁρίζοντα. Πλησιάζουν ἀκόμα. Ἡ λουρίδα γίνεται πρασινωπή. Μπαίνουν σὲ μιὰ λασπώδη θάλασσα. Διακρίνουν δέντρα. Τὸ μεταγωγικὸ λιγοστεύει τὴν ταχύτητα, σφυρίζει καὶ σταματᾷ. Ἔφθασαν στὴ Γουϊένη.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Οἱ Διάλογοι τῆς Ἑβδομάδος

André Baudry

ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ...

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΝΤΟΡΣΑΙΝ, 70 ἐτῶν.
ΛΟΥΚΙΛΛΗ ΝΤΥ ΠΕΡΖΥΛ, 65 ἐτῶν.

Αὔγουστος. — Δὲν μιλᾶτε διόλου, φίλη μου. . . Δὲν λέτε τίποτα. . . (πιὸ σιγά:) Εἶσθε ἀκόμη θυμωμένη μαζί μου; . . .

Λουκίλλη (χαμογελάει:) Θυμωμένη;... Γιατί; . . .

Αὔγουστος. — Ἀπὸ τὸ ὕφος σας καταλαβαίνω πὼς μοῦ κρατᾶτε ἀκόμη κάκια... (χαμογελώντας κι' αὐτός:) Δὲ μὲ συγχωρήσατε, λοιπόν, ἀκόμα; . . .

Λουκίλλη. — Τί παιδὶ ποὺ εἶσθε!... Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μοῦ ἐστοίχισε πολύ, ἀπόψε, ἡ ἀργοπορία σας. . . Μὴν τὸ πάρετε πάνω σας. . . Εἶναι τώρα τόσα χρόνια ποὺ ἐσυνήθισα πιά, κάθε Δευτέρα βράδυ, στὴς δέκα ἡ ὥρα ἀκριβῶς, νὰ σᾶς βλέπω νἄρχεσθε... Ἔ, στὴν ἡλικία μας, βλέπετε, εἶναι δύσκολο νὰ χαλάσῃ κανένας τὴς συνήθειές του. . . (μὲ κοκετταρία:) Πρώτη φορὰ σήμερα ἀργήσατε. . . Γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, φοβήθηκα πὼς δὲν θἄρχόσαστε. . . Κι' ἔλεγα, τί νἆταν ἄραγε αὐτὸ ποὺ μπόρεσε νὰ σᾶς κάνῃ νὰ λησμονήσετε τὴν παληά σας φίλη. . .

Αὔγουστος. — Βλέπετε ὅμως πὼς εἴχατε ἄδικο. . . Μπορεῖ νἄργησα λιγάκι, ἀλλὰ ἦρθα. . . (μὲ ὕφος στενοχωρημένο). Μοῦ ἔτυχε κάποια ὑπόθεσις. . . κάποια ἀπρόοπτη — ὤ, ἐντελῶς ἀπρόοπτη — δουλειά. . .

Λουκίλλη (χαμογελώντας:) — Δὲν σᾶς ζητῶ, φίλε μου, ἐξηγήσεις. . . Μοῦ ἀρκεῖ πὼς μὲ θυμηθήκατε καὶ μένα. . .

Αὔγουστος. — Ἔτσι, καθὼς μοῦ τὸ λέτε, μ' ἀφήνετε νὰ μαντεύσω πὼς δὲν μὲ συγχωρήσατε ἐντελῶς. . . (ἀλλάζοντας ξαφνικὰ τόνο μὲ σοβαρὴ φωνή:) Κι' οὔτε ἐγὼ συγχώρεσα ἀκόμη ἐντελῶς τὸν ἑαυτό μου... Μοῦ φαίνεται, σὰ νὰ παρέβην ἕνα καθῆκον. . Δὲν ἔπρεπε νἀργήσω. . . Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσω τὸν ἀπρόοπτο αὐτὸν ἐπισκέπτη νά. . .

Λουκίλλη (πειραχτικά:) — Ὥστε ἐπρόκειτο περὶ «ἐπισκέπτου;» . . . Ὄχι περὶ «κάποιας ὑποθέσεως» ὅπως ἐλέγατε πρίν;

Αὔγουστος (μὲ κόπο:) — Ναί. . . Ἐδέχθηκα μιὰ ἐπίσκεψι. . .

Λουκίλλη. — Καὶ ἦταν τόσο ἐνδιαφέρουσα ὥστε νὰ σᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσετε πὼς ἦταν Δευτέρα. . . ἡ «Δευτέρα μας» ; . . .

Αὔγουστος (μὲ κόπο:) — Ναί!

Λουκίλλη (ποὺ ἀρχίζει πραγματικὰ νὰ πειράζεται). — Μπά! Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σας. . . Καὶ τί ἦταν, παρακαλῶ, αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις; ἄνδρας; γυναῖκα;

Αὔγουστος. — Γυναῖκα.

Λουκίλλη. — Ἐμπρός, λοιπόν, σύγχρονε Δὸν Ζουάν! . . . Πῶς ὀνομάζεται ἡ κατάκτησίς σας; . . . Ποιὰ εἶναι; . . .

Αὔγουστος (μὲ μεγάλη σοβαρότητα:) — Πρῶτον ποὺ δὲν πρόκειται περὶ κατακτήσεως . . . Ἀφοῦ ὅμως ἐπιμένετε. . . ἰδού: Ἡ ἀποψινή μου ἐπισκέπτρια ἦταν ἁπλούστατα μιὰ Ἀνάμνησις. . . Ὀνομαζόταν «Παρελθόν» ! . . . Ἄς τ' ἀφήσουμε ὅμως αὐτά... Ἡ ὥρα περνάει. . . Δὲν θὰ προφθάσουμε νὰ κάμωμε τὴν παρτίδα μας. . . Σὲ λίγο θἄρθῃ ἡ Γιαννοῦλα, μὲ τὰ φλυτζάνια μὲ τὸ τίλιο, γιὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ πὼς εἶναι μεσάνυκτα καὶ πὼς σὲ λίγο θὰ πρέπῃ νὰ σᾶς ἀφήσω. . . (προσπαθώντας νὰ δώσῃ στὴ φωνή του εὔθυμο τόνο:) Τὸ ξέρετε πὼς μοῦ χρωστᾶτε ἐφτὰ φράγκα καὶ σαράντα ἀπὸ τὴν περασμένη Δευτέρα; . . . Βλέπετε, δὲν τὸ ξέχασα αὐτό!. . . (Σηκώνεται).

Λουκίλλη (χωρὶς ν' ἀλλάξῃ διόλου στάσι. — Ποῦ πηγαίνετε;

Αὔγουστος. — Μά. . . νὰ φέρω κοντά σας τὸ τραπεζάκι. Μὴν ἐνοχλεῖσθε σεῖς διόλου. . . Τὰ χαρτιά, ποῦ τὰ ἔχετε; . . .

Λουκίλλη. — Ὄχι. . . Δείχνοντάς του μὲ ἀργὲς κινήσεις τὴν πολυθρόνα του). Καθῆστε. . .

(Ὁ Αὔγουστος, τὴν κοιτάζει μὲ ἔκπληξι... Σιωπηλὰ γυρίζει στὴν πολυθρόνα καὶ κάθεται).

Αὔγουστος. — Δὲν ἔχετε ὄρεξι σήμερα νὰ παίξωμε;

Λουκίλλη. — Ὄχι. . . Εἶναι τόσο ἤρεμα, τόσο εὐχάριστα ἐδῶ, κοντὰ στὴν θερμάστρα. . . Ἄν θέλετε, χαμηλῶστε τὸ φῶς, κι' ἐλᾶτε νὰ καθίσετε κι' ἐσεῖς κοντὰ στὸ τζάκι . . .

Αὔγουστος. — Προτήτερα σᾶς εἶδα σὰ μελαγχολικὴ καὶ ὑπέθεσα πὼς τὸ παιχνίδι θὰ σᾶς διασκέδαζε. . . Καλλίτερα ὅμως ποὖρθαν ἔτσι τὰ πράγματα. Γιὰ νἆμαι εἰλικρινής, ὁμολογῶ πὼς ἐγὼ δὲν εἶχα διόλου κέφι ἀπόψε νὰ παίξω χαρτιά... Γιὰ τί θέλετε νὰ κουβεντιάσουμε; . . . Ἔχετε νὰ μοῦ διηγηθῆτε τίποτε καινούργιο γιὰ καμμιὰ φίλη σας; Ξέρετε πόσο μ' ἀρέσει ν' ἀκούω τὸ ἀθῶο κουτσομπολιό σας. . . Πέστε μου λοιπόν. . . Εἴχατε ἐπισκέψεις σήμερα;

Λουκίλλη. — Μιὰ μονάχα.

Αὔγουστος. — Ἄ! Θἆταν πάλι ἡ βαρώνη! . . . Ἔκανε καμμιὰ καινούργια γκάφφα; . . .

«Δὲν μπόρεσα νὰ ἀρθρώσω λέξι. Ἔσφιξα τὸ χέρι της καὶ τὸ γέμισα φιλιά.»

Λουκίλλη. — Ὄχι, φίλε μου. . . Ἐδέχθηκα κι' ἐγὼ ἀπόψε τὴν ἴδια ἐπίσκεψι μὲ σᾶς. . . Μιὰ ἀνάμνησι. . . (Ὁ Αὔγουστος τὴν κοιτάζει, βουβά). Βλέπετε, φίλε μου, τί σύμπτωσι, ἀλήθεια; . . . (Μελαγχολικά:) Ἐμένα ὅμως μ' ἐπισκέπτεται συχνὰ αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις. . . (Μικρὴ παῦσι).

Λουκίλλη. — Ἐλᾶτε, φίλε μου. . . Ἄς κουβεντιάσουμε γιὰ τὴν ἐπίσκεψι ποὺ λάβατε σεῖς . . . γιὰ τὴν ἀνάμνησί σας. . . Μὴ μὲ παρεξηγήσετε. . . Πάρτε το γιὰ παραξενιά μου, γι' ἀδιακρισία μου. . . Δὲν ξέρω ὅμως. . . Θἄθελα νὰ σᾶς ἀκούσω ἀπόψε νὰ μιλήσετε λίγο γιὰ τὰ περασμένα. . .

Αὔγουστος. — Μπορῶ νὰ σᾶς χαλάσω τὸ χατῆρι; . . . Σᾶς προειδοποιῶ ὅμως. . . Δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔθυμη ἡ ἱστορία μου. . .

Λουκίλλη (ἁπλᾶ:) Σᾶς ἀκούω. . .

Αὔγουστος. — . . . Θὰ ἔχουν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. . . Σαράντα, πενῆντα. . . Ἔχω χάσει τὸν λογαριασμό. . . Ἄς εἶναι, αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει. . . Ἦταν, θυμᾶμαι, ἄνοιξη, δὲν ἤμουν πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν, κι' ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος. . . Ζοῦσα μέσα σ' ἕνα ὄνειρο, Θεέ μου. . . Ἀγαποῦσα ἕνα πλασματάκι τόσο ἀθῶο, ἕνα κοριτσάκι ὡς δεκαπέντε χρονῶν, ποὺ τὸ ἤξερα ἀπό. . . ἀπὸ μικρὸ παιδί. . . Δὲν τῆς εἶχα φανερώσει τὴν ἀγάπη μου. Δὲν ξέρω. Καὶ ἂν αὐτή, δὲ μ' ἀγαποῦσε; . . . Ἔτσι, τοὐλάχιστον, μποροῦσα ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς παιδικῆς φιλίας, καὶ καμμιὰ φορά, μὲ ἀφέλεια δῆθεν, νὰ τὴν ἀγκαλιάζω καὶ νὰ τὴν χαϊδεύω. . . Αὐτή, φυσικά, εἶχε ἐννοήσει τὴν ἀγάπη μου ... Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ δεχόταν τὰ δῆθεν ἀθῶα χάδια μου, καὶ ποὺ ἄκουγε τὰ γλυκόλογά μου, ἀπὸ τὴς ματιὲς ποὺ μοῦ ἔρριχνε, ἀπὸ ὅλο τὸ φέρσιμό της τέλος πάντων ἀπέναντί μου — ἕνα φέρσιμο συνενόχου. . . — ἐμάντευα πὼς ἡ «γυναῖκα» εἶχε ἀρχίσει νὰ ξυπνάῃ μέσα της... Κι' ὅμως δὲν τολμοῦσα, δὲν τολμοῦσα νὰ μιλήσω. . . Ὅσο ἡ οἰκειότης μας γινόταν πιὸ ἔνοχη, τόσο περισσότερο φοβόμουν μὴ τὴν καταστρέψω. . . Κι' ὅμως εἶχ' ἀρχίσει νὰ μαντεύω στὸ βλέμμα της κάτι σὰν ἔκφρασι παραπόνου, σὰν μάλλωμα γιὰ τὴν σιωπή μου. . . Ἐπέρασαν ἔτσι μῆνες. . . Καὶ τὴν ἄφησα, ἔφυγα γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ ὅπου θὰ ἐσπούδαζα, χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ λύσω τὴν σιωπή. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ δάκρυά της, τὴν ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ. . . Δὲν μπόρεσα ν' ἀρθρώσω λέξι. Ἔσφιξα μόνο τὸ χέρι της καὶ τὸ γέμισα φιλιά. (Μικρὴ παῦση). Ἐννοεῖται, πὼς ὅταν βρέθηκα μόνος κι' ἔρημος στὴν ξενητειά, μετάνοιωσα ἀμέσως γιὰ τὸ φέρσιμό μου. . . Σὲ τί ἀγωνία, Θεέ μου, ζοῦσα. . . Κι' ἡ ἀγάπη μου, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μεγάλωνε. . . Ἔξαφνα, μιὰ μέρα, ἔμαθα πὼς παντρεύθηκε. . . Τὸ περιμένατε αὐτό; . . . Δὲν εἶχαν περάσει, φαντασθῆτε, οὔτε ἕξη μῆνες καλὰ-καλὰ ἀπὸ τὸν χωρισμό μας! . . . Εἶχε παντρευθῆ κάποιον εὐγενῆ. . . Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, τὰ ὄνειρά μου ὅλα συντριφτῆκαν. . . Πίστεψα πὼς εἶχα πάψει νὰ τὴν ἀγαπῶ. . .

Λουκίλλη. — Λοιπόν;

Αὔγουστος. — Ἔ, λοιπόν. . . ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ πέντε χρόνια, σὰν γύρισα ἀπὸ τὴν ξενητειά, τὴν ξαναντίκρυσα, τότε κατάλαβα πὼς οὔτε στιγμὴ δὲν εἶχα παύσει νὰ τὴν ἀγαπῶ. . . Πόσο ὑπέφερα, Θεέ μου. . . Καὶ τὸ τραγικὸ εἶναι πώς, καθὼς κατάλαβα, οὔτε κι' αὐτὴ εἶχε παύσει νὰ μ' ἀγαπᾷ. . . Ὁ ἄνδρας της, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἀπότομος, βάναυσος, ποὺ τῆς εἶχε μεταβάλει τὴ ζωὴ σὲ τυραννία. . . Δὲν τὸν ἀγαποῦσε. . . Τὴν εἶχαν ἀναγκάσει οἱ γονεῖς της νὰ τὸν πάρῃ. . . Τώρα ὅμως πιὰ ἦταν ἀργά. . . Ἦταν παντρεμένη. . . — Ἕνα βράδυ, θυμᾶμαι, εἶχα πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. . . Γιὰ μιὰ στιγμή, δὲν ξέρω πῶς, βρέθηκα μόνος στὸ σαλόνι. . . Τότε μὲ κυρίευσε μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία. . . Βλέποντάς την ἔτσι περήφανα δυστυχισμένη, μοῦ ἦρθε νὰ τῆς πῶ: «Ἔλα μαζί μου. Σ' ἀγαπῶ. . . Τί σὲ νοιάζει γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ τὴν κοινωνία. . . Ἔλα μαζί μου στὴν εὐτυχία...» Ἤμουν ἕτοιμος νὰ τῆς μιλήσω. . . Αὐτὴ εἶχε χλωμήνει, καὶ μὲ κοίταζε βαθειά, σὰ νὰ διάβαζε στὴς σκέψεις μου. . . Ἄξαφνα ὅμως δίστασα. . . Ἐὰν ἀρνιόταν; . . . Ἐὰν δὲν μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ὥστε νὰ ρίξῃ τὸ γάντι στὴν κοινωνία; . . . Ἐσώπασα. Δὲν ξέρω. . . Σὲ κεῖνα τὰ λίγα δευτερόλεπτα ἐκρίθηκε ἡ ζωή μου. . . Δὲν ξέρω ἂν ἔκανα ὀρθά. . . Ἔκλεισα τὴν ἀγάπη μου μέσ' στὴν ψυχή μου, κι' ἔπαυσα νὰ τὴν βλέπω. . . Ἀργότερα, ὅταν ἐχήρεψε πιά, σὰν γεράσαμε κι' οἱ δυό μας, τότε τὴν ξαναεῖδα. . . (Μικρὴ σιωπή:) Βλέπετε; Δὲν εἶχα δίκηο ποὺ σᾶς ἔλεγα πὼς δὲν ἦταν εὔθυμη ἡ ἀνάμνησί μου; . . . Αὐτὰ τὰ λίγα δευτερόλεπτα ποὺ ἔκριναν τὴ ζωή μου, αὐτὰ εἶχα ἀναπολήσει σήμερα τὸ βράδυ. . .

Λουκίλλη (τοῦ πιάνει τὸ χέρι. Μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο). — Κι' ἐγώ. . .

Αὔγουστος (μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει). — Λουκίλλη. . . (Σιγά· σὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του:) Ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια. . . (Σκύβει στὴ Λουκίλλη. Σχεδὸν στ' αὐτί της). Ὥστε. . . ἂν δὲν ἐδίσταζα ἐκεῖνο τὸ βράδυ. . . ἂν σοῦ μιλοῦσα. . .

Λουκίλλη (πολὺ σιγά:) — . . . Θὰ σ' ἀκολουθοῦσα. . .

Αὔγουστος. — . . . Καὶ νὰ συντρίψω ἔτσι ὅλη τὴ ζωή μας. . . ὅλα τὰ ὄνειρά μας. . . Ὤ, τὸ παρελθόν. . . Καὶ τώρα, τί μᾶς μένει . . . πιά; (Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἡ ὑπηρέτρια μὲ δυὸ φλυντζάνια μὲ ζεστὸ τίλιο) Νά. . . Τὰ γερατειά. . .

ΑΝΤΡΕ ΜΠΩΝΤΡΥ

Διήγημα φρίκης

J. Joseph Renaud

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Ἡ ὀρχήστρα θὰ παίξῃ τὴν Οὐγγρικὴ Ραψῳδία. Στὸ τέλος ὑπάρχει ἕνα μεγάλο ἀκκὸρ στριγγό, θυμᾶσαι ;... θὰ σκεπάσῃ ὅλους τοὺς θορύβους τοῦ καφενείου... Λοιπὸν, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ παίζεται ἐκείνη ἡ στροφή, θὰ πέσῃ μιὰ πιστολιὰ ἀπὸ μιὰ τσέπη, ἀνάμεσα στὸ ὕφασμα, καὶ ἕνας ἄθλιος θὰ σωριαστῇ !... Ἄ ναί, ἕνας ἄθλιος !.., Ποτὲ ἄλλοτε ἕνας φόνος δὲν θἆναι τόσο δίκαιος !...

Ἡ κομψὴ μελαχροινὴ μὲ τὰ ἀνοιχτόχρωμα μάτια μιλοῦσε μὲ μιὰ φωνή, χαμηλὴ καὶ τρεμουλιαστή, σὲ μιὰ φίλη καθισμένη κοντά της μέσα σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο καφενεῖο, γεμᾶτο κόσμο, ὅπου ἔπαιζε κάθε βράδυ μιὰ καλὴ μουσική. Ἕνας στύλος χώριζε τὴς δυὸ γυναῖκες ἀπ' ἕναν ἄνδρα μὲ μακρυὰ ξανθὰ μουστάκια, καθισμένο μόνον μπροστὰ σ' ἕνα τραπεζάκι, καὶ ποὺ φαινόταν νὰ σκύβῃ πρὸς αὐτὲς γιὰ ν' ἀκούσῃ... Ὢ ! δὲν μποροῦσε νὰ τὴς ἀκούσῃ !... Καὶ ἡ γυναῖκα μὲ τὰ μεγάλα φωτεινὰ μάτια ἐξακολούθησε :

— Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1917, ὑπῆρχαν ἑπτὰ Γάλλοι αἰχμάλωτοι, ἕτοιμοι νὰ δραπετεύσουν ἀπ' ἕνα φρικτὸ κέντρο αἰχμαλώτων στὴν Σαξωνία. Ἕνας ἄλλος αἰχμάλωτος ὀνομαζόμενος Ρουΐ, εἶχε μαντέψει τοὺς σκοποὺς τους. Τοὺς ἐπρόδοσε ἄτιμα, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς ἀντάλλαγμα, σ' ἕνα σῶμα βοηθητικό... Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς σκοτώθηκαν ἀπὸ τοὺς σκοπούς. Οἱ ἄλλοι ὑπέστησαν τρομερὰ μαρτύρια· ὁ ἕνας πέθανε, οἱ ὑπόλοιποι κατώρθωσαν νὰ ἐπιζήσουν σακατεμένοι. Ἔτσι, ὡρκίσθηκαν νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς συντρόφους των καὶ τοὺς ἑαυτούς των. Μὰ ὁ Ρουΐ ἐξηφανίσθη ! Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνακωχῆς, τὸν ἀναζητοῦν τοῦ κάκου. Καὶ ἐπὶ τέλους βρήκανε τὰ ἴχνη του. Εἶναι ἐδῶ. σ' αὐτὸ τὸ καφενεῖο !... Ναί, τὴν στιγμὴ αὐτή !.. Αὐτὸν πρόκειται νὰ σκοτώσωμε... Τὸ περίφημο ἀκκὸρ θὰ σκεπάσῃ τὸν πυροβολισμό...

Σὲ λίγη ὥρα ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας χτύπησε τὸ ἀναλόγιο μὲ τὴν μπαγκέτα του. Ὁ θόρυβος τοῦ καφενείου ἐλαττώθηκε. Τὸ χέρι τοῦ μαέστρου κατέβηκε ἀργά... Ἕνα μουρμούρισμα σχεδὸν ἀέρινο ὑψώθηκε ἀπὸ τὴς χορδές... Δὲν ἦταν τὴ Ραψῳδία, τὴν γεμάτη θόρυβο καὶ πάθος ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ παίξῃ ἡ ὀρχήστρα, μὰ τ' ἀνάλαφρο μπαλέτο τῶν Συλφίδων, τοῦ Μπερλιόζ, ποὺ ὑφαίνει τὸν ἀέρινο ἱστό του πάνω σ' ἕνα διαρκὲς πιανίσσιμο !...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ξανθὰ μουστάκια φαίνεται πὼς δὲν ἄκουσε τ' ἀπερίσκεπτα λόγια τῆς ὄμορφης γειτόνισσάς του, διότι δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἔκπληξη. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο πλήρωσε τὴν κονσομασιόν του καὶ βγῆκε ἤρεμα.

Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ ταξὶ μπροστὰ σ' ἕνα ἀπομονωμένο περίπτερο ὅπου κατοικοῦσε στὸ βάθος τοῦ Νεϊγύ, μιὰ λεπτὴ βροχὴ ἐράβδωνε τὸ νυχτερινὸ σύθαμπο. Ἡ σιγὴ γίνηκε βαθειά, σχεδὸν πένθιμη...

Διέσχισε τὸν προθάλαμο, μπῆκε στὸ σπουδαστήριό του, ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ—καὶ ἀνεπήδησε περίτρομος !...

Τρεῖς ἄνδρες τὸν κοίταζαν ἀπειλητικοί. Ὁ ἕνας κρατοῦσε ἕνα αὐτόματο περίστροφο μὲ μιὰ μακρυὰ μαυριδερὴ κάννη. Ἕνας ἄλλος ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ στάθηκε μπροστά, ἀκουμπώντας ἐπάνω της. Τὸ χαλὶ ἦταν σκεπασμένο μὲ χαρτιά, μ' ἔγγραφα, μὲ βιβλία· ἦταν φανερὸ ὅτι ἔψαξαν παντοῦ, βιαστικά.

— Σὲ περιμέναμε, Ρουΐ !...

— Ρουΐ ;... Ἐγὼ ὀνομάζομαι Μαρσὲλ Ντυσεμὲν !...

— Ὠνομάσθηκες τώρα Μαρσὲλ Ντυσεμέν, μὰ λεγόσουν Ρουΐ !... Ἐκεῖ οἱ Γερμανοί, σοῦ προμηθέψανε ψεύτικα χαρτιά.

— Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἱστορία ;... Οἱ Γερμανοί ; πότε ἔγινε αὐτό ; Ἐν πρώτοις ποῖοι εἶσθε ; Δὲν σᾶς γνωρίζω !...

— Ἀλήθεια !... Ἀπὸ τοὺς τέσσερες ποὺ κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν, μόνον ὁ ἕνας σ' ἐγνώριζε προσωπικῶς, ποὺ θυμόταν τὴ μορφή σου, κι' αὐτὸς ἦταν ὁ Μπουρριάντ. Καὶ ὁ Μπουρριάντ μεταφέρθηκε σχεδὸν νεκρὸς στὴν Ἑλβετία σ' ἕνα σανατόριο, ὅπου λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀνακωχή, προσπαθοῦσε νὰ γιατρευθῇ.. Ἄ ! αὐτὸ σοῦ δίνει κουράγιο !... Μὰ πρὸ ὀλίγου στὸ καφενεῖον Λυρικὸν προδόθηκες : δυὸ γυναῖκες δικές μας διηγήθηκαν κοντά σου, ἐπίτηδες, ἕνα παραμύθι ποὺ τὸ πίστεψες γιὰ καλά. Τότε ἔδωσες μὲ τρόπο πέντε λουδοβίκια στὸ μαέστρο γιὰ νὰ μὴ παίξῃ τὴν Οὐγγρικὴ Ραψῳδία, ἔπειτα σύρθηκες τόσο χλωμός, ποὺ τὰ μουστάκια σου φάνταζαν σὰ μαῦρα.. Περιττὸ ν' ἀρνηθῇς...

Σὲ εἴδαμε !...

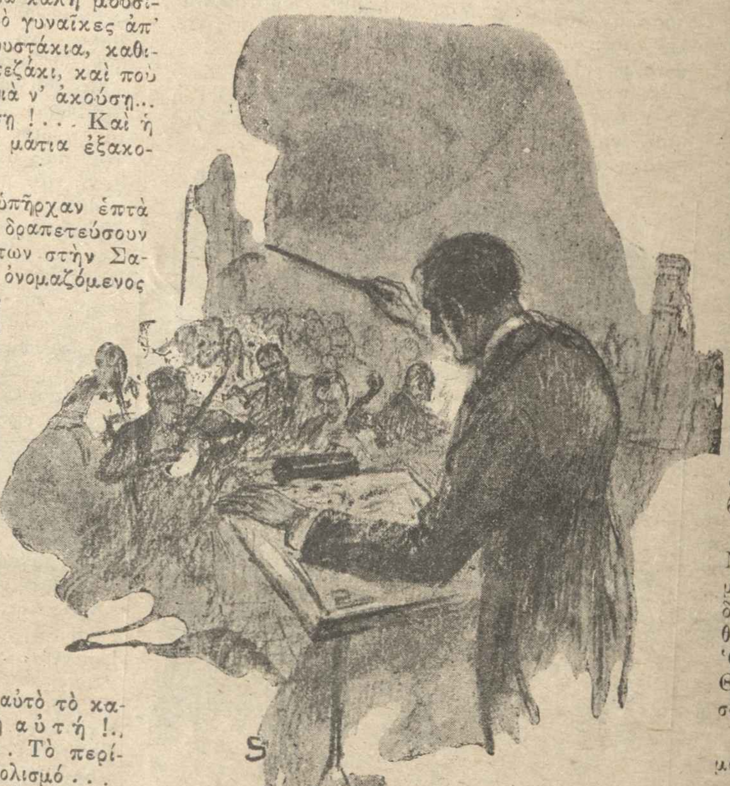

Σὲ λίγη ὥρα ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας χτύπησε τ' ἀναλόγιο μὲ τὴν μπαγκέτα.

— Ἄκουσα νὰ μιλᾶνε γιὰ ἕνα ἀπίθανο φόνο· γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἔκανα ὅ,τι ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω... Λέγομαι Μαρσὲλ Ντυσεμὲν καὶ ὄχι Ρουΐ !... Φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι μου !...

— Νὰ φύγωμε ;... κοροϊδεύεις !.., Ἄκουσε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη : Ὁ Μπουρριάντ δὲν πέθανε!... δόσαμε ἐπίτηδες τὴν εἴδησι νὰ μὴ φοβᾶσαι. Μὰ ἐκεῖνος Τὸν εἰδοποιήσαμε μὲ τὸ τηλέ ὅπου καὶ νάναι ἔρχεται σὲ πτὰ θἆναι ἐδῶ. Κι' ἂν σὶ κανονίζουμε ἀμέσως τὸ λογαριασμό τὸ περίστροφο... μὲ τὸ μπράουνιν ὅπλο σοβαρὸ ποὺ θἄχης μετανοιώσει ἄφησες στὸ δωμάτιό σου...

— Καλά. Περιμένω. Ἀφοῦ ὁ Μπου γνωρίζει τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸν ὁποῖο νετε, θὰ ἔχετε τὴν ἀπόδειξι τοῦ λάθους

Κάθησε, σταύρωσε τὰ πόδια, κι ψυχρὰ ἕνα τσιγάρο. Ἡ βροχὴ ἔπεφτε στὰ παράθυρα... Δὲν σάλευε καθόλου θέσι του... Ἡ σιγὴ ἦταν γεμάτη νία...

Ξάφνου τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας τῆ δου ἀντήχησε μ' ἕνα κρότο ποὺ φάνηκε μαχτικός.

— Νά, ὁ Μπουρριάντ !... εἶπε ὁ πος ποὺ εἶχε μιλήσει ἤδη.

Καὶ ἀποθέτοντας τὸ πιστόλι πάνω τραπέζι, προχώρησε πρὸς τὴν διεύθυνσι πόρτας πρὸς τὴν ὁποίαν οἱ ἄλλοι εἶχαν ψει τὰ βλέμματα.

Μὰ ὁ κατηγορούμενος μὲ τὰ ξανθὰ κια ἔκανε ἕνα πήδημα πρὸς τὸ τραπέζι παξε τ' ὅπλο καὶ διευθύνοντας αὐτὸ στοὺς τρεῖς δικαστάς, φώναξε μὲ λύσσα βευτικά !

— Πάνω τὰ χέρια, ἀλλοιῶς τραβῶ ! Νά, εἶμαι ὁ Ρουΐ !... Εἶμαι ὁ Ρουΐ μαρτύρησε !... Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ τ' δείξετε, οὔτε σεῖς, οὔτε κανένας ἄλλος θιοι !... Εἶμαι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ σᾶς Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ κουνηθῇ, τὸν σκοτώνω Θὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως καὶ θὰ σᾶς συλλάβουν σὰν λωποδύτες. Καὶ ἔπειτα...

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ριχθήκανε ἐπάνω του μοντας ἀπὸ μίσος.

— Τράβα λοιπόν !... Ἔχομε ἀδειάσει πιστόλι σου !... Καὶ δὲν εἶναι ὁ Μπουρριάντ ποὺ χτύπησε τὸ κουδοῦνι, μὰ κάποιος μας τοῦ καφενείου. Ὁ κακομοίρης ὁ Μπουρριάντ πέθανε στ' ἀλήθεια !... πέθανε κύπτοντας στὰ τραύματά του, ἐξ αἰτίας κακοῦργε ! Τὸ φέρσιμό σου ὅσον ἀφορᾷ ὀρχήστρα δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ὑπόνοια. Μὰ στὰ χαρτιά σου δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ ἀπόδειξι... Ἂν δὲν εἶχες κινηθῆ, θὰ σ' ἀφήναμε νὰ φύγῃς, παρὰ τὴς ὑποψίες μας. δὲν εἴμαστε φονιάδες !... Μὰ σὺ σες !... Ὡμολόγησες !... Ἐπὶ τέλους Τώρα θὰ βάλωμε σὲ τάξι τὸ σπίτι σου πειτα...

⁂

... Ὁ τύπος, τῆς ἑπομένης ἀνήγγειλε τὴν εἴδησι αὐτή. «Ὁ κ. Μαρσὲλ Ντυσεμὲν δὸς Σάρλ Λαφὶτ εἰς τὸ Νεϊγύ, εὑρέθη ἐντὸς τῆς οἰκίας του, μὲ ἓν περίστροφο τὴν χεῖρα. Πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας.

ΖΑΝ ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΟ

Ἕνα αἰσθηματικὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἰβὰν Τουργκένιεφ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

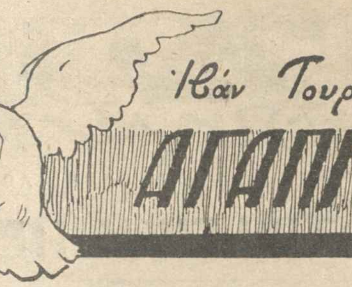

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Καλοκαῖρι τοῦ 1840 Ὁ νεαρὸς Ντιμίτρι Πάβλοβιτς Σανίν, βρίσκεται περαστικὸς στὴν Φραγκφούρτη, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Ἰταλία στὴν Ρωσσία. Ἐκεῖ γνωρίζεται μὲ μιὰ οἰκογένεια ἰταλῶν ζαχαροπλαστῶν, ποὺ ἔχουν μιὰ κόρη ἐξαιρετικῆς καλλονῆς, τὴν Τζέμμα, ποὺ εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν γερμανὸ ἐμποροϋπάλληλο Κλέμπερ. Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ κάνουν ὅλοι μαζί, κάποιος γερμανὸς ἀξιωματικὸς προσβάλλει τὴν Τζέμμα, καὶ ὁ Σανὶν τὸν καλεῖ εἰς μονομαχίαν, ποὺ λήγει ἄνευ ἀπευκταίου. Ἡ Τζέμμα ποὺ δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, καὶ ποὺ ἀρχίζει νὰ συμπαθῇ τὸν Σανίν, διαλύει τὸν ἀρραβῶνα της. Τότε ὁ Σανὶν τῆς ἀποκαλύπτει τὸν ἔρωτά του. Ἀρραβωνιάζεται μὲ τὴν Τζέμμα. Γιὰ νὰ παντρευτοῦν, πρέπει ὁ Σανὶν νὰ πουλήσῃ τὸ κτῆμα του. Μ' αὐτὸ τὸν σκοπό, μεταβαίνει στὸ Βισμπάντεν μὲ τὸν φίλο του Πολοζὼφ ποὺ τὸν παρουσιάζει στὴ γυναῖκα του].

18. (Ἡ συνέχεια).

Ὁ Σανὶν ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, κυρία.

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἄρχισε νὰ γελᾷ ἥσυχα κι' ἔρριψε πίσω, μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ, τὰ μαλλιὰ ποὺ ἔπεφταν στὰ μάγουλά της.

— Ὡρισμένως, εἶναι χαριτωμένος, εἶπε μ' ἕνα ὕφος ὀνειροπόλο καὶ συγχρόνως διακριτικό. Ἀληθινὸς ἱππότης! Πηγαίνετε τώρα νὰ τὸ πῆτε σ' αὐτοὺς ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἰδεολόγοι!

Ἡ κ. Πολοζὼφ μιλοῦσε καθαρὰ ρωσσικά, τὴν ἀληθινὴ ρωσσικὴ γλῶσσα τῆς Μόσχας, τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ὄχι τῶν σαλονιῶν.

— Εἶμαι βεβαία πὼς σᾶς ἀνέθρεψαν στὸ σπίτι, σὲ καμμιὰ οἰκογένεια θρήσκα καὶ πατριαρχική. Ἀπὸ ποιὸ κυβερνεῖο εἶστε;

— Ἀπὸ τὴν Τούλα.

— Ἄ! ὥστε εἴμαστε ἀπὸ τὸν ἴδιο τόπο. Ὁ πατέρας μου. . .Ξέρετε ποιὸς ἦταν ὁ πατέρας μου;

— Μάλιστα, τὸ ξέρω.

— Ἦταν γεννημένος στὴν Τούλα. Τουλιανός. . . Καὶ τώρα τὴ δουλειά μας!

— Τὴ δουλειά μας! . . . Τί σημαίνει αὐτό;

Ἡ κ. Πολοζὼφ μισόκλεισε τὰ μάτια της.

— Μὰ τί ἤρθατε λοιπὸν νὰ κάμετε ἐδῶ;

Ὅταν μισόκλεινε ἔτσι τὰ μάτια της, ἔπαιρναν μιὰν ἔκφρασι πολὺ χαϊδευτικὴ μὲ κάποιον ἐλαφρὸ χρωματισμὸ εἰρωνείας· ὅταν τὰ ἄνοιγε, ἡ λάμψι των, σχεδὸν ψυχρή, ἄφηνε νὰ περνᾷ κάτι τι κακό, ἀπειλητικό.

— Θέλετε, συνέχισε, ν' ἀγοράσω τὸ κτῆμα σας; Χρειάζεσθε χρήματα γιὰ τὸ γάμο σας; Ἀλήθεια;

— Μάλιστα.

— Καὶ σᾶς χρειάζονται πολλά;

— Μερικὰ χιλιόφραγκα γιὰ τὰ πρῶτα ἔξοδα. Ὁ σύζυγός σας γνωρίζει τὴς σκέψεις μου. Μπορεῖτε νὰ συνεννοηθῆτε μαζί του. . . Θὰ ζητοῦσα μιὰ πολὺ λογικὴ τιμή.

Ἡ κ. Πολοζὼφ ἔκαμε μὲ τὸ κεφάλι ἀρνητικὸ κίνημα.

— Πρῶτα-πρῶτα, ἄρχισε μὲ μιὰ μικρὴ παύση, χτυπώντας μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων της στὸ μανικέτι τοῦ Σανίν, δὲν συνηθίζω νὰ συμβουλεύωμαι τὸ σύζυγό μου παρὰ μόνο στὴν τουαλέττα μου — σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο κατήντησε μάστορης — ἔπειτα δὲν θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τοῦ ὅ,τι τώρα εἶσθε ἐρωτευμένος καὶ πρόθυμος γιὰ κάθε θυσία. . . Δὲν δέχομαι καμμιὰ θυσία σας. Πῶς! ἀντὶ νὰ σᾶς ἐνθαρρύνω στά... πῶς νὰ τὰ ὀνομάσω; στὰ γενναῖα αἰσθήματά σας, νὰ σᾶς γδάρω; . . . Δὲν τὸ συνηθίζω. Εἶναι φορὲς ποὺ δὲν λυποῦμαι τοὺς ἀνθρώπους, ὄχι ὅμως μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Ὁ Σανὶν δὲν μποροῦσε νὰ μαντεύσῃ ἂν κορόϊδευε ἢ σπουδαιολογοῦσε· ἔλεγε ὅμως μέσα του:

— Ὤ! ἐδῶ πρέπει νἄχω τέσσερα αὐτιά.

Ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάσθηκε μ' ἕνα ρωσσικὸ σαμοβάρι, σερβίτσιο τοῦ τσαγιοῦ, κρέμα, μπισκότα κλπ. Τἄβαλε ὅλα στὸ τραπέζι, ἀνάμεσα στὸ Σανὶν καὶ στὴν κ. Πολοζὼφ, καὶ τραβήχθηκε.

Ἡ κ. Πολοζὼφ, γέμισε ἕνα φλυτζάνι τσάϊ γιὰ τὸν Σανίν.

— Σᾶς πειράζει; εἶπε βάζοντάς του ζάχαρι μὲ τὰ δάχτυλά της. . . ἂν καὶ ἡ μασιὰ γιὰ τὴ ζάχαρι ἦταν στὸ τραπέζι.

— Τί λέτε! ἀπὸ ἕνα τόσο ὡραῖο χέρι. . .

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του καὶ κόντεψε νὰ πνιγῇ μὲ μιὰ ρουφηξιά. Τὸν κρατοῦσε μὲ τὸ βλέμμα της τὸ διαπεραστικὸ καὶ προσεχτικό.

— Ἂν σᾶς εἶπα γιὰ φτηνὴ τιμή, συνέχισε ὁ Σανίν, ἦταν γιατὶ βρίσκεστε τώρα σὲ ταξίδι καὶ δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πὼς ἔχετε πολλὰ χρήματα διαθέσιμα. Κι' ἔπειτα ξέρω καλὰ πὼς γιὰ νὰ πουλήσῃ κανένας. . . ἢ ν' ἀγοράσῃ ἕνα κτῆμα, σὲ τέτοια περίστασι, εἶναι κάτι τι τὸ ἀσυνήθιστο, καὶ πρέπει νὰ τὤχω αὐτὸ στὸ νοῦ μου.

Ὁ Σανὶν μπέρδευε τὴς φράσεις του, ἐνῷ ἡ κ. Πολοζώφ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, τὸν παρατηροῦσε μὲ τὸ ἴδιο πάντα βλέμμα, τὸ προσεχτικὸ καὶ διαπεραστικό. Τέλος ὁ Σανὶν σώπασε.

— Μιλᾶτε, μιλᾶτε, τοῦ εἶπε ἐκείνη γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, σᾶς ἀκούω, μοῦ κάνει εὐχαρίστησι νὰ σᾶς ἀκούω· ἐξακολουθῆστε.

Ὁ Σανὶν ἄρχισε νὰ περιγράφῃ τὸ κτῆμα του, εἶπε γιὰ τὴν ἔκταση, γιὰ τὴν γεωγραφικὴ θέσι, γιὰ τὰ ἐξαρτήματά του· λογάριασε τὸ εἰσόδημα ποὺ μποροῦσε κανεὶς νἄχῃ. . . Ἡ κ. Πολοζὼφ τὸν παρατηροῦσε πάντα μὲ τὸ ἴδιο βλέμμα ποὺ ὁλοένα γινότανε πιὸ διαπεραστικό, καὶ τὰ χείλη της κάπου-κάπου σιγότρεμαν, μὰ χωρὶς χαμόγελο· τὰ δάγκανε. Τέλος ὁ Σανὶν αἰσθάνθηκε κάποια στενοχώρια καὶ σώπασε γιὰ δεύτερη φορά.

— Ντιμίτρι Παύλοβιτς. . . , εἶπε ἡ κ. Πολοζώφ, (Συλλογίσθηκε μιὰ στιγμὴ) Ντιμίτρι Παύλοβιτς. . . , ξανἆπε, ξέρετε κάτι; Εἶμαι σίγουρη πὼς τὸ κτῆμα σας μοῦ κάνει καὶ πὼς θὰ συνεννοηθοῦμε, πρέπει ὅμως νὰ μοῦ δώσετε. . . δυὸ μέρες, μάλιστα, δυὸ μέρες γιὰ νὰ σκεφθῶ. Γιὰ νὰ δοῦμε! μπορεῖτε νὰ μείνετε δυὸ μέρες μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σας; Δὲν θὰ σᾶς κρατήσω περισσότερο ἂν δὲν θέλετε νὰ μείνετε, σᾶς δίνω τὸ λόγο μου. Ἂν ὅμως ἔχετε ἀμέσως τώρα ἀνάγκη χρημάτων, πέντε ἢ ἕξη χιλιάδες φράγκα, σᾶς τὰ δανείζω πολὺ εὐχαρίστως, καὶ τὰ λογαριάζουμε ἀργότερα.

Ὁ Σανὶν σηκώθηκε ὄρθιος.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κυρία, γιὰ τὴν καλωσύνη ποὺ δείχνετε σὲ μένα, ποὺ σᾶς εἶμαι σχεδὸν ἄγνωστος . . . Ἐν τούτοις, ἂν ἐπιθυμῆτε, προτιμῶ νὰ περιμένω τὴν ἀπόφασί σας, καὶ θὰ μείνω ἐδῶ δυὸ μέρες.

— Μάλιστα, τὸ ἐπιθυμῶ, Ντιμίτρι Παύλοβιτς. Καὶ θὰ σᾶς εἶναι αὐτὸ πολὺ δύσκολο; Πῆτε μου, πολύ;

— Ἀγαπῶ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου καὶ ὁμολογῶ πὼς ὁ χωρισμὸς θὰ μοὖναι λιγάκι δύσκολος.

— Ἄχ! δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι σὰν κι' ἐσᾶς, εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ κ. Πολοζώφ. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ σᾶς βασανίσω πολύ. Φεύγετε;

— Εἶναι ἀργά, εἶπε ὁ Σανίν.

— Κι' ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι ὕστερα ἀπὸ τὸ ταξίδι σας, ὕστερα ἀπὸ τὰ χαρτιὰ ποὺ παίξατε μὲ τὸν σύζυγό μου. Πῆτε μου, ἔχετε μεγάλη φιλία μαζί του;

— Εἴμαστε μαζὶ στὸ ἴδιο οἰκοτροφεῖο.

— Ἦταν ἔτσι καὶ τότε;

— Τί θὰ πῇ ἔτσι;

Ἡ κ. Πολοζὼφ ἄρχισε νὰ γελᾷ τόσο δυνατά; ὥστε τὸ πρόσωπό της ἔγινε κόκκινο· ἔφερε τὸ μαντῆλι στὰ χείλη της, ἔπειτα σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, προχώρησε κάπως τρικλίζοντας πρὸς τὸν Σανίν, σὰν κουρασμένη, καὶ τοὔδωσε τὸ χέρι.

Ὁ Σανὶν χαιρέτησε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

— Προσπαθήσετε νἄρθετε αὔριο ἀπὸ νωρίς, ἀκοῦτε; τοῦ φώναξε τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε τὸ κατῶφλι.

⁂

Πολὺ ὥρα ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἡ λάμπα ἦταν ἀκόμη ἀναμμένη στὸ δωμάτιο τοῦ Σανίν. Καθισμένος στὸ γραφεῖο του, ἔγραφε στὴν Τζέμμα. Τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα, τῆς ἔκαμε τὴν περιγραφὴ τῶν Πολοζώφ, καὶ τῶν δυό· τῆς περιέγραψε προπάντων τὰ δικά του αἰσθήματα, καὶ τελείωνε μ' ἕνα: «Καλὴ ἀντάμωση σὲ τρεῖς μέρες!»

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπὸ νωρίς, ἔφερε τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο καὶ πῆγε νὰ περιπατήσῃ στὸν κῆπο, ὅπου ἡ μουσικὴ ἔπαιζε κιόλας. Εἶχε ὅμως λίγο κόσμο ἀκόμα. Στάθηκε κοντὰ στὴν ἐξέδρα τῆς ὀρχήστρας καὶ πῆρε ἕναν καφέ, ἔπειτα ζήτησε μιὰν ἀλλέα ἐρημικὴ καὶ ἄρχισε νὰ ὀνειροπολῇ, πάνω σ' ἕναν πάγκο.

Τὸ χέρι μιᾶς ὀμπρέλλας χτύπησε ζωηρά, καὶ μάλιστα ἀρκετὰ δυνατά, στὸν ὦμο του. Ἀνατρίχιασε. . .

Εἶχε μπροστά του τὴν κ. Πολοζώφ.

— Καλημέρα, τοῦ εἶπε. Ἔστειλα σήμερα νὰ σᾶς ζητήσω, μὰ ἤσαστε φευγάτος. Μόλις ἤπια τὸ δεύτερο ποτῆρι. . . Φαντασθῆτε ποὺ οἱ γιατροὶ μοῦ ἐσύστησαν νὰ πάρω μεταλλικὰ νερά. . . Ὁ Θεὸς ξέρει τὸ γιατί! Μοιάζω γιὰ ἄρρωστη; Καὶ πρέπει νὰ κάμνω περίπατο μιὰ ὁλόκληρη ὥρα· θέλετε νὰ γίνετε συνοδός μου; Θὰ πάρουμε μαζὶ τὸν καφέ.

— Ἐγὼ τὸν πῆρα κιόλας, εἶπε ὁ Σανίν, καὶ σηκώθηκε, θὰ εἶμαι ὅμως εὐχαριστημένος νὰ κάμω ἕναν περίπατο μαζί σας.

— Τότε λοιπὸν δόστε μου τὸ μπράτσο σας... Μὴ φοβᾶσθε διόλου, ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας δὲν εἶναι ἐδῶ καὶ δὲν θὰ σᾶς δῇ.

Ὁ Σανὶν ἀποκρίθηκε μ' ἕνα βιασμένο χαμόγελο. Αἰσθανότανε μιὰ δυσάρεστη ἐντύπωσι κάθε φορὰ ποὺ ἡ κ. Πολοζὼφ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Ἐν τούτοις ὑποκλίθηκε μὲ ὕφος ὑποταγῆς. . . Τὸ μπράτσο τῆς κ. Πολοζὼφ πέρασε ἁπαλὰ καὶ ἀργὰ κάτω ἀπὸ τὸ δικό του καὶ φάνηκε σὰν νἄθελε νὰ κολλήσῃ ἐκεῖ.

— Πᾶμε ἀπὸ δῶ, τοῦ εἶπε, ρίχνοντας ἀνοιχτὴ τὴν ὀμπρέλλα στὸν ὦμο της. Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ πάρκο εἶμαι σὰν στὸ σπίτι μου· θὰ σᾶς δείξω τὰ πιὸ ὡραῖα μέρη του. Καὶ ξέρετε κάτι; (ἦταν ἡ συνηθισμένη της φράση) . . . τώρα δὲν θὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ὑπόθεσί σας· θ' ἀσχοληθοῦμε γι' αὐτὴν μὲ τὴν ἡσυχία μας ὕστερα ἀπὸ τὸ πρόγευμα· γιὰ τὴν ὥρα θὰ μοῦ πῆτε γιὰ τὸν ἑαυτό σας. . . θέλω νὰ ξέρω μὲ ποιὸν ἔχω νὰ κάμω. Κι' ὕστερα, ἂν θέλετε, θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Θέλετε;

— Μὰ τί ἐνδιαφέρον βρίσκετε, Μαρία Νικολάγεβνα; . . .

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

H.-A. DOURLIAC

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ὁ κ. Λαντουγιὲτ ἦταν λαμπρὸς ἄνθρωπος, μολονότι λιγάκι ἐγωϊστής· ποιὸς ὅμως ἄγαμος δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα... χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τοὺς συζύγους, καθὼς λένε ἡ γυναῖκες τους !

Δὲν ἦταν ἄξιος νὰ σκοτώση ἕνα κουνοῦπι, ἐννοοῦσε ὅμως νὰ περνᾷ γιὰ μεγάλος κυνηγὸς καὶ ἡ τραπεζαρία του ἦταν στολισμένη μὲ τὰ κυνηγετικὰ τρόπαιά του : κέρατα ἐλαφιοῦ, κεφάλι ἀγριογούρουνου, μολονότι δὲν εἶχε στὴ συνείδησή του οὔτε κἂν τὸν φόνο ἑνὸς κουνελιοῦ.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὁ κ. Λαντουγιὲτ δὲν εἶχε ἄλλοτε ἐπιχειρήσει νὰ φορέση τὰ γυαλιὰ στοὺς καλλιτέρους κυνηγοὺς τῆς περιφερείας. Βγῆκε κάποιο πρωΐ, στὰ ξημερώματα, ὁπλισμένος ὥς τὰ δόντια, μὲ τὴς ἀγριότερες διαθέσεις γιὰ φτερωτὸ καὶ τετράποδο θήραμα.

Δυὸ-τρεῖς ὧρες περιπλανήθηκε, χωρὶς νὰ συναντήση τίποτα. Στὸ τέλος, εἶδε μπροστά του ἕνα λαγό, τὸν ὁποῖον ἄρχισε νὰ κυνηγᾷ. Τὸν πέτυχε μπροστὰ σ' ἕνα φράχτη. Τὸν σημάδεψε.

Πάν ! πάν !

Ἕνα ἀπελπισμένο βέλασμα ἀκούστηκε πίσω ἀπ' τὸ φράχτη κι' ἕνα πρόβατο, τὸ ὁποῖο εἶχε πληγώσει ἡ ἀπρόσεχτη σφαῖρα τοῦ κ. Λαντουγιὲτ ἔφευγε κουτσαίνοντας.

Τὸ πρῶτο του κυνηγετικὸ κατόρθωμα, φυσικά, δὲν τὸν ἐνεθάρρυνε νὰ ἐξακολουθήση.

Ἦταν εἰρηνικοῦ χαρακτῆρος καὶ δὲν ἀντιμιλοῦσε ποτὲ στὴ Ροζαλία, τὴ γκουβερνάντα του ἐννοοῦσε ὅμως νὰ περνᾷ γιὰ «πολεμοχαρὴς» καὶ «φασαρίας γείτονας». Ἦταν τσιγγούνης κι' ἐννοοῦσε νὰ περνᾷ γιὰ ἀνοιχτοχέρης. Τέλος, τρομερὰ συντηρητικὸς καὶ καθόλου διατεθιμένος νὰ μοιράση τ' ἀγαθά του μὲ τοὺς ξυπόλυτους τοῦ χωριοῦ του, ἐννοοῦσε νὰ περνᾷ γιὰ ἀδιάλλακτος ριζοσπαστικὸς καὶ ἴσως γινόταν κομμουνιστὴς ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε ὁ φόβος τῆς Ροζαλίας ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ὅτι θὰ τὸν δηλητηρίαζε !

Γεννημένος στὸ ὄμορφο χωριουδάκι τοῦ Φρανσές, γειτονικὸ μὲ τὸ Μπουρμπὸν λ' Ἀρσαμπὼ περιφρονοῦσε αὐτὸ τὸν ἰαματικὸ σταθμό, γιατί, μολονότι εἶχε περάσει τὰ ἑξῆντα, ὁ κ. Λαντουγιὲτ δὲν ἤξερε τί σημαίνουν ρευματισμοὶ κι' ἀρθριτικά.

* * *

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ κ. Λαντουγιὲτ ἐπέστρεφε ἀπ' τὸν ἡλιόλουστο δρόμο, ἀφοῦ γευμάτισε σ' ἕνα ἀπ' τὰ καλλίτερα ρεστωρὰν τοῦ Μπουρμπόν, μ' ἕνα περιοδεύοντα πλασιὲ ποὺ εἶχε ἔλθει γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ προϊσταμένου του μὲ ἄφθονο κρασί. Ἤπιαν, ἔφαγαν, συζήτησαν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ὑποψηφίου... καὶ μὲ ἔξοδά του !

Γι' αὐτό, ὁ κ. Λαντουγιὲτ εἶχε κέφι καὶ πολὺ εὐχαρίστως θὰ προκαλοῦσε ὅσους ἀνεμομύλους συναντοῦσε στὸ δρόμο του.

Ὁ λόγος τοῦ πλασιὲ ἦταν τόσο μεγάλος· ἡ εὐφράδεια ἔρρευσε ἄφθονη, ὅπως καὶ τὸ κρασί. Μολονότι, ὁ ρόλος τοῦ κ. Λαντουγιὲτ εἶχε περιορισθῆ στὸ νὰ χειροκροτῆ καὶ νὰ ἐπιδοκιμάζη τὸν πλασιὲ, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἀνεκάλυπτε στὸν ἑαυτό του ρητορικὴ δεινότητα ποὺ θὰ προξενοῦσε κατάπληξη στὴ Βουλὴ !

Μὲ εὐκολία καὶ εὐφράδεια καταπληκτική, μολονότι ἡ φωνή του ἦταν λιγάκι τρεμουλιαστή, ὁ κ. Λαντουγιὲτ μιλοῦσε στὰ πτερωτὰ καὶ στὰ μηρυκαστικὰ ποὺ τὸν κύτταζαν ἐπάνω ἀπ' τοὺς φράχτες.

Κι' ὅμως, ὅσο πλησίαζε περισσότερο στὸ χωριό, τὸ βάδισμά του βράδυνε ἀσυναίσθητα κι' ἔχανε ὁ δυστυχὴς τὸ κουράγιο του.

Ἀναίσθητη στὴς ὡραῖες μεταφορικὲς ἐκφράσεις καὶ στοὺς παθητικοὺς ἐξορκισμούς, ἡ σκιὰ μιᾶς ξεραχιανῆς γυναίκας, μὲ ἐξοργισμένο ὕφος, ὀρθωνόταν ἀπειλητικὰ στὸ κατῶφλι ποὺ ἔπρεπε σὲ λίγο νὰ διαβῇ κι' αὐτός... Δὲν φοβήθηκε, βέβαια ! ὁ κ. Λαντουγιὲτ δὲν φοβόταν κανένα !... καθὼς ὅμως τοῦ πονοῦσε τὸ κεφάλι καὶ συχαινόταν τὴς συζητήσεις, συλλογίσθηκε ξαφνικὰ ὅτι διασχίζοντας μιὰ βοσκή, θὰ μποροῦσε νὰ μπῇ σπίτι του ἀπ' τὴν πίσω πόρτα,—ποὺ ἦταν τὸ προτιμότερο. Ἂν ἦταν ἐντελῶς στὰ καλά του, ἴσως νὰ δίσταζε.

Ἡ βοσκὴ ἀνῆκε στὸν χειρότερο ἀντιδραστικό, εὐτυχῆ ἀντίπαλο τοῦ κ. Λαντουγιὲτ στὸ δημοτικὸ συμβούλιο. Ἦταν ἀγριάνθρωπος καὶ βάναυσος, γι' αὐτὸ ὁ κ. Λαντουγιέτ, φρονίμως ποιῶν, εἶχε δηλώσει παντοῦ ὅτι δὲν θὰ πατοῦσε ποτὲ τὸ πόδι του στοῦ παληανθρώπου αὐτοῦ.

Αὐτὴ τὴν ὥρα, ποδοπατοῦσε ὅμως τὸ χωράφι τοῦ ἀντιπάλου του, κραδαίνοντας τὴν ὀμπρέλλα του μὲ προκλητικὸ ὕφος κι' ἂν ὁ «παληάνθρωπος» (ποὺ ἤξερε ὅτι ἔλειπε ἐκείνη τὴ μέρα στὸ Μουλέν) εἶχε ὄρεξη νὰ τὸν ἐμποδίση, θὰ τὰ λέγανε ἕνα χεράκι... Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε !

Ἡ ἀγελάδες, χωμένες στὸ παχὺ χορτάρι, ἀτένιζαν μὲ ἤρεμο βλέμμα τὸν κοιλαρᾶ ποὺ χειρονομοῦσε μιλῶντας ὁλομόναχος...

Μ' εὐκολία καὶ εὐφράδεια καταπληκτικὴ ὁ κ. Λαντουγιὲτ μιλοῦσε στὰ πτερωτὰ καὶ στὰ μηρυκαστικὰ...

Ξαφνικά, ἕνα θυμωμένο μουγκρητὸ διέκοψε τὸ μονόλογό του κι' ἕνα μηρυκαστικὸ σηκώθηκε στὸ μέσον τοῦ κοπαδιοῦ, ξύνοντας τὸ χῶμα μὲ τὸ πόδι του, μισοκλείνοντας τὰ βλέφαρά του καὶ κινώντας τὴν οὐρά του, σὰν νὰ τὸ εἶχε τσιμπήσει μυῖγα... Δὲν ἦταν ἀγελάδα, ἀλλὰ ταῦρος.

Ἀνήσυχος, ὁ κ. Λαντουγιὲτ σταμάτησε.

Ὁ ταῦρος τὸν κύτταζε χωρὶς καλὲς διαθέσεις. Δίχως ἄλλο, θὰ εἶχε ἀκόμα λιγότερο καλὸ χαρακτῆρα ἀπ' τὸ ἀφεντικό του, γιατὶ ὅταν ὁ κ. Λαντουγιέτ, ἔκανε δυὸ βήματα ὄπισθεν, ὁ ταῦρος ἔκανε δυὸ μπροστά. Καὶ ρουθουνίζοντας θορυβωδῶς, προχώρησε κατ' ἐπάνω του σιγὰ-σιγά.

Ὁ κ. Λαντουγιὲτ δὲν διακρινόταν, μεταξὺ τῶν συχωριανῶν του, γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸ θάρρος του. Συγκεκριμένα, φοβόταν «ὡς κι' αὐτὴ τὴ σκιά του». Τὸ βράδυ, δὲν ἔμενε ποτὲ χωρὶς φῶς, ἦταν τρομερὰ προληπτικὸς καὶ τὄνομά του εἶχε λάμψει στὴν Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πολέμου... διὰ τῆς ἀπουσίας του !

Γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ διάφορα ἐπικίνδυνα μέτωπα, τὰ χαρακώματα καὶ τὴς ἐπιδρομὲς τῶν Ζέππελιν, εἶχε φροντίσει, μὲ τὰ μέσα ποὺ διέθετε, νὰ διορισθῇ σ' ἕνα ἀπ' τὰ ἀναρίθμητα στρατιωτικὰ γραφεῖα ποὺ βρισκόταν στὴν... ὀπισθοφυλακή. Κατόρθωμα κι' αὐτό, γιὰ τὸ ποῖο δὲν ὑπερηφανευόταν ποτὲ ὁ κ. Λαντουγιέτ, προτιμῶντας νὰ τὸ ἀποσιωπᾶ.

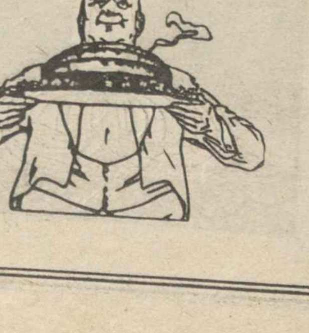

Ὁ κ. Λαντουγιὲτ ξεμέθυσε ἀμέσως γιατὶ ὅσο παλληκάρι κι' ἂν ἦταν, τοῦ ἔλειπε ὁ ἡρωϊσμός, κι' ἔννοιωσε νὰ λυγίζουν τὰ πόδια του... Ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε μεγάλη ἀνάγκη τῶν κάτω ἄκρων του !

Ὁ ταῦρος ἐρχόταν κατ' ἐπάνω του... Ἔνοιωθε κι' ὅλας τὴν γερὴ ἀνάσα του, τὰ ἀπειλητικὰ κέρατά του !... Ἦταν χαμένος. Μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀπελπισίας, προσπάθησε νὰ προτείνη τὴν ὀμπρέλλα του στὴ σ... καὶ στὴν ἀπελπισία του, τὴν ἄνοιξε ... πλατη μπροστὰ στὸ θυμωμένο ζῶο ποὺ ... χε ἐπάνω της μονομιᾶς.

Ἐνῷ ξέσχιζε καὶ ποδοπατοῦσε τὸ ... αὐτό, ὁ κ. Λαντουγιὲτ ἔφευγε ὁλοταχῶς

— Ροζαλία ! Ροζαλία !

Στὴν ἀπόγνωσή του, τὴν φώναζε μὲ ὅλη τὴ δύναμή του... Ἄχ ! νὰ μποροῦσε νὰ δῇ καὶ νὰ τὸν ἀκούση, ἐνῷ ἔτρεχε ... στὴς ἀγελάδες, ἐπικαλούμενος ὅλους τοὺς ἁγίους τοῦ Παραδείσου,—αὐτὸς ποὺ εἶχε δηλώσει χίλιες φορὲς ὅτι δὲν ὑπάρχουν ... ἅγιοι, οὔτε παράδεισος !

Δὲν εἶχε ὅμως καμμιὰ σχέση μὲ τοὺς ... ρομάχους ! καὶ τὸ φουρκισμένο ζῶο θὰ πρόφτανε καὶ θὰ τὸν κάρφωνε χάμω ... βρισκόταν στὸ δρόμο του μιὰ σωτήρια ... Ὁ κ. Λαντουγιὲτ ἀγκάλιασε τὸν κορμὸ ... νεανικὴ ὁρμή, κρεμάσθηκε στὰ μεγάλα κλαδιὰ καὶ κατώρθωσε νὰ βρεθῇ σὲ ἀρκετὸ ὕψος ... νὰ περιφρονῇ τὸν θυμὸ τοῦ ἀφοπλισθέντος ἀντιπάλου του.

Ἦταν ὅμως πεισματάρικο τὸ μηρυκαστικὸ σὰν τὸν κροκόδειλο τοῦ παραμυθιοῦ. Δὲν ... νοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ λεία του καὶ ... μασσοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ χορτάρι, δὲν ἀπομακρυνόνταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐπιτρέψη στὸν κ. Λαντουγιὲτ νὰ κάνη τὸ ἴδιο.

Ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει· βράδυαζε... ὁ κ. Λαντουγιὲτ ἀναγκάσθηκε νὰ περάση τὴ νύχτα του στὴ φωλιά του—ἂν μποροῦμε νὰ ὀνομάσουμε ἔτσι τὸ καταφύγιό του—γιατὶ ὁ ταῦρος ἐπέμενε νὰ φυλάῃ βάρδια. Καὶ ... ἦταν καλοκαιρινὴ νύχτα, κάτι ἰσχυρὰ ... πρόδρομοι τῶν ρευματισμῶν, τοῦ καθιστοῦσαν τὴν θέσι του πολὺ πιὸ δύσκολη... Στὰ ξημερώματα, ἡ θέσις του δὲν εἶχε ἀλλάξει· ἡ μόνη του ἐλπίδα ἦταν ἡ ὥρα ποὺ θ' ἄρμεγαν τὴς ἀγελάδες, ὁπόταν καμμιὰ γυναίκα θὰ ἐρχόταν νὰ τὸν ἐλευθερώση.

Ἀλλοίμονο ! κανένα φουστάνι δὲν εἶχε διακρίνει ἀκόμα, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀκούστηκε :

— Σὲ ἔπιασα, παληοκλέφτη, ποὺ μοῦ ρημάζεις τὰ μῆλα μου !

Ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοπροσώπως ποὺ ἔκανε τὴν πρωϊνὴ βόλτα του.

Ὁ κ. Λαντουγιὲτ δὲν ἤξερε ἀληθινὰ τί νὰ κάνη : νὰ χαρῇ ἢ νὰ ντραπῇ. Τὸ πρόσωπό του ὅμως φανέρωνε ὅ,τι αἰσθανόταν.

— Κύριε Λαντουγιέτ ! τί κάνατε ἐπάνω στὴ μηλιά μου ; ρώτησε κατάπληκτος ὁ ἀντίπαλός του.

Μὲ ἀξιολύπητο ὕφος, ὁ ἀδιάλλακτος ριζοσπαστικὸς ἐξέθεσε τὴν κωμικοτραγικὴ περιπέτειά του, δείχνοντας τὸν κερασφόρο φρουρό του...

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ ἀντίπαλός του ἦταν ... κῆς ψυχῆς ! Δὲν καταχράσθηκε τῆς εὐκαιρίας· βοήθησε τὸν γείτονά του νὰ κατεβῇ· ἀφοῦ ἀπεμάκρυνε τὸ μηρυκαστικὸ καί, ... τας πίσω τὸν κύριο τῆς Ροζαλίας στὴν ... γόρητη γκουβερνάντα του, ἀρκέσθηκε ... νὰ τοῦ ψιθυρίση στὸ αὐτί, ἐγκαταλείποντάς τον :

— Συχωρέστε τὸν ταῦρο μου, κύριε Λαντουγιέτ· τί τὰ θέλετε ὅμως, αὐτὰ τὰ ζῶα δὲν ἀγαποῦν τὸ κόκκινο χρῶμα !

A. ΝΤΟΥΡΛΙΑΚ

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΔΑΒΙΔ ΓΚΑΡΡΙΚ

Μία ἀπὸ τὴς μεγαλείτερες φυσιογνωμίες τοῦ 18ου αἰῶνος ὑπῆρξεν ὁ ἠθοποιὸς καὶ συγγραφεὺς Δαβὶδ Γκάρρικ.

Οἱ γονεῖς τοῦ Γκάρρικ, πρότυπα συντηρητικῶν ἄγγλων, τὸν προώριζαν γιὰ δικηγόρο. Ὁ μικρὸς Γκάρρικ ὅμως εἶχεν ἀντίθετες ἰδέες. Σὲ ἡλικία ἕνδεκα ἐτῶν εἶχε ἤδη δεχθῆ τὸ... βάπτισμα τῆς σκηνῆς : εἶχε λάβει μέρος σὲ κάποια ἐρασιτεχνικὴ παράσταση, μαζὶ μὲ μερικοὺς συμμαθητάς του, καὶ εἶχε δεχθῆ τὰ θερμότερα χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Ἀπὸ τότε εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασι νὰ γίνη «Θεατρίνος». Καί, ἐν ὅσῳ ζοῦσε μὲν ἡ μητέρα του δὲν ἔθετε σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του γιὰ νὰ μὴ τὴ λυπήση, μόλις ὅμως πέθανε, τὰ παράτησε ὅλα, κι' ἀνέβηκε στὸ θέατρο.

Στὴν ἀρχή, ἀπὸ μετριοφροσύνη—ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὸν φόβο μήπως ἀποτύχη—δὲν θέλησε νὰ παρουσιασθῆ μὲ τὄνομά του. Ἐπῆρε ἕνα ψευδώνυμο, κι' ἀκολούθησε κάποιο «μπουλούκι» σὲ διάφορες ἐπαρχιακὲς πόλεις τῆς Ἀγγλίας. Τὸ μεγάλο του ὅμως ταλέντο δὲν ἄργησε νὰ ἐπιβληθῆ... Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Λονδῖνο ἦταν ἔνδοξος πλέον· ξαναπῆρε τὸ ὄνομά του, κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ἀπὸ τὰ κέρδη του κατώρθωσε νὰ ἱδρύση δικό του θέατρο. Τὸ θέατρο αὐτὸ στερέωσε τελειωτικὰ πλέον τὴ δόξα του. Ἀπὸ τὸ ρεπερτόριό του κατήργησε κάθε ἔργο ὁπωσδήποτε σόκιν, καὶ εἰσήγαγε στὴν θεατρικὴ τέχνη—ἀπαγγελία, σκηνοθεσία κτλ—πολλὲς ἀνακαινίσεις πού, ὡς καὶ σήμερα ἀκόμη, παραμένουν σεβαστές.

Ἡ λατρεία ποὺ ἔτρεφεν ὁ ἀγγλικὸς λαὸς στὸν μεγάλο τραγῳδὸ ἦταν ἀφάνταστη.

Σὲ κάποια ἐπαρχιακὴ «τουρνέ» του ἐπεσκέφθη καὶ τὸ Δουβλῖνο. Οἱ κάτοικοι δὲ τῆς πόλεως αὐτῆς, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδαν κατελήφθησαν ἀπὸ τέτοιον ἱερὸ ἐνθουσιασμό, ὥστε... ἡ ἐπιστήμη ἐθεώρησε τὸν φανατικό τους αὐτὸν θαυμασμὸ ὡς παθολογικό, καὶ τὸν ἐχαρακτήρισε ὡς... ἐπιδημία. Ἀκόμη καὶ σήμερα οἱ ἱστορικοὶ τὸν ἀναφέρουν ὡς... «ἐπιδημία τοῦ Γκάρρικ» !

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ τέχνη τοῦ Γκάρρικ ἦταν ἄφθαστη. Κάποτε, εὑρισκόμενος στὸ Παρίσι, ἐπεσκέφθη τὴν διάσημη καλλιτέχνιδα δὶδα Κλαιρόν. Μεταξὺ ἄλλων τὴν ἐρώτησε ἐὰν ἐγνώριζε τὴν «κλίμακα τοῦ πάθους». Ἡ δὶς Κλαιρὸν ἀπήντησε, φυσικά, ὅτι δὲν τὴν ἐγνώριζε. Καὶ τότε ὁ Γκάρρικ ἄρχισε, μὲ ἐξαιρετικὴ μαεστρία νὰ δίνη στὴν φυσιογνωμία του ὅλες τὴς ἐκφράσεις τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων, διατρέχοντας ἔτσι ὅλον τὸν κύκλο τοῦ πάθους. Ἡ μεταλλαγὲς δὲ αὐτὲς τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου του ἦσαν τόσο ἀπότομες καὶ τόσο τέλειες, ὥστε οἱ παρευρισκόμενοι ἐνόμισαν πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θαύματος.

* * *

Ἰδοὺ κι' ἕνα ἄλλο δεῖγμα τῆς μεγάλης ὑποκριτικῆς τέχνης τοῦ Γκάρρικ :

Ὅταν πέθανε ὁ Φίλντιγγ, οἱ φίλοι του ἐξέφρασαν τὴν λύπη τους γιατὶ δὲν τοὺς εἶχε ἀφήσει οὔτε ἕνα πορτραῖτο του. Ὁ ζωγράφος Χόγγαρθ, ἐξήγησε τότε ὅτι ἐπανειλημμένως εἶχε παρακαλέσει τὸν Φίλντιγγ νὰ τὸν ἀφήση νὰ τὸν ἀπεικονίση σ' ἕνα πίνακα, αὐτὸς ὅμως μὲ κανένα τρόπο δὲν εἶχε δεχθῆ νὰ ποζάρη...

— Καὶ γι' αὐτὸ στενοχωρεῖσθε ; εἶπε τότε ὁ Γκάρρικ ἐπεμβαίνοντας στὴ συζήτησι. Τὸ πρᾶγμα διορθώνεται... Παρακαλῶ τὸν κ. Χόγγαρθ, νὰ περιμένη δυὸ λεπτά...

Σὲ δυὸ λεπτά, πράγματι, ὁ Γκάρρικ εἶχε δώσει στὸ πρόσωπό του τὴν φυσιογνωμία τοῦ μακαρίτου Φίλντιγγ.

Οἱ παρεστῶτες εἶχαν μείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Ὁ Χόγγαρθ ἐπῆρε τὸ μολύβι του, καὶ σὲ λίγη ὥρα τὸ πορτραῖτο τοῦ μακαρίτου ἦταν ἕτοιμο !... Κατὰ κοινὴν ὁμολογία, ἦταν ἀδύνατο ὁ ἴδιος ὁ Φίλντιγγ νά... ἔμοιαζε περισσότερο στὸ πορτραῖτο του αὐτό !...

Ἀξίζει ὅμως ν' ἀναφέρουμε ἀκόμη καὶ τὸ ἀκόλουθο παράδειγμα :

Κάποια νέα, ἀριστοκράτις, εἶδε μιὰ μέρα τὸν Γκάρρικ σ' ἕναν ρόλο εὐγενοῦς ἱππότου, καὶ τὸν ἐρωτεύθηκε ἀμέσως παράφορα. Τοῦ κάκου οἱ γονεῖς της καὶ οἱ φίλοι της προσπαθοῦσαν νὰ τὴν πείσουν ὅτι τὸ ξαφνικό της αὐτὸ ἐρωτικὸ πάθος ἦταν παράλογο... Στὸ τέλος, ἡ μητέρα της ἀναγκάσθηκε νὰ παρακαλέση ἡ ἴδια τὸν διάσημο ἠθοποιό, νὰ μεσολαβήση γιὰ νὰ σβύση τὴν φωτιὰ ποὺ εἶχε ἀνάψει στὰ στήθη τῆς νέας.

— Φέρ'τε την αὔριο βράδυ στὴν παράσταση, εἶπε χαμογελῶντας ὁ Γκάρρικ. Ἀναλαμβάνω νὰ τὴν κάμω νὰ μὲ συχαθῇ γιὰ ὅλη της τὴ ζωή.

Καὶ πράγματι. Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ Γκάρρικ διάλεξε ἕνα ἔργο, στὸ ὁποῖον ὑπεκρίνετο ἕναν ἔκφυλο μέθυσο. Εἶχε δὲ τόσο ζωντανὰ ἐνσαρκώση τὸν ρόλο του, ὥστε, μόλις ἡ νεαρὰ ἐρωτευμένη τὸν ἀντίκρυσε, γιατρεύθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ αἴσθημά της !...

Ὁ ἠθοποιὸς Δαβὶδ Γκάρρικ.

* * *

Ἡ μεγαλείτερη ἐπιτυχία τοῦ Γκάρρικ ἦταν στὸν «Βασιλέα Λῆρ» τοῦ Σαίξπηρ. Στὴν σκηνὴ πρὸ παντὸς τῆς τρέλλας, τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἦταν πραγματικὰ ἄφθαστος.

Ἡ ἐπιτυχία του αὐτὴ ὅμως εἶχε καὶ τὸ ἱστορικό της. Ἰδοὺ αὐτό :

Ὁ Γκάρρικ ἐγνώριζε κάποιο πολὺ συμπαθητικὸ γεροντάκι, ποὺ καθόταν σὲ μιὰ μακρυνὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου. Ἕνα ἀπόγευμα λοιπὸν ὅπου κοντὰ στὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του κρατώντας τὸ κοριτσάκι του στὴν ἀγκαλιά του, ἔκαμε κάποια ἀπρόσεχτη κίνηση, τὸ κοριτσάκι γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐπάνω στὸ λιθόστρωτο ὅπου καὶ σκοτώθηκε. Ὁ πατέρας εἶχε μείνει ὄρθιος μπρὸς στὸ παράθυρο, καὶ ἔρριχνε σπαραχτικὲς κραυγές.

Διάφοροι γείτονες, τότε, ἔτρεξαν, ἐσήκωσαν τὸ πτῶμα τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τὸ ἀνέβασαν, πλημμυρισμένο στὰ αἵματα, στὸν δυστυχισμένο πατέρα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ κακομοίρης ὁ γέρος τρελλάθηκε. Ἐπειδὴ ἦταν πλούσιος τὸν ἄφησαν στὸ δωμάτιό του, ὑπὸ τὴν φύλαξη δυὸ νοσοκόμων. Ὁ Γκάρρικ ἐπήγαινε τακτικὰ καὶ ἐπεσκέπτετο τὸν δυστυχισμένο του φίλο. Ἡ τρέλλα του συνίστατο στὸ νὰ ἐπιστρέφῃ ἀδιάκοπα στὸ παράθυρο, φανταζόμενος κάθε φορὰ ὅτι ἔπαιζε μὲ τὸ κοριτσάκι του καὶ ὅ,τι τὸ ἄφινε νὰ πέση... Καὶ τότε, μόλις τὸ συλλογιζόταν αὐτό, ἄρχιζε τοὺς βόγγους καὶ τὴς σπαρακτικὲς κραυγὲς ποὺ συνταράζαν ὁλόκληρο τὸ σπίτι, ἕως ὅτου ἔπεφτε σὲ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία...

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν σπαρακτικὴ ἐκδήλωση τῆς παραφροσύνης τοῦ φίλου του κατώρθωσεν ὁ Γκάρρικ νὰ παρουσιάση, στὸν «Βασιλέα Λῆρ», ἀπὸ σκηνῆς !...

* * *

Ὁ Γκάρρικ εἶχε πολλὰ προτερήματα. Εἶχε ὅμως κι' ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα : ἦταν τρομερὰ ζηλιάρης καὶ ἐγωπαθής. Ἡ σκέψις καὶ μόνον ὅτι ἦταν δυνατὸν ἕνας ἄλλος καλλιτέχνης νὰ ἀρέση στὸ κοινὸν ὅσο καὶ αὐτός, τὸν ἔκαμε ἐξωφρενῶν... Δὲν μποροῦσε ἐπίσης ν' ἀνεχθῆ τὸ νὰ μὴ ἀφοσιώνεται ἕνας θεατὴς τελείως στὸ παίξιμό του, ὅταν παρίστανε στὴ σκηνή. Τὴν παραμικρή, στιγμιαία ἔστω, ἀφηρημάδα ἑνὸς θεατοῦ, τὴν ἔπαιρνε ὡς θανάσιμη προσβολή.

Πρὶν ἀπὸ αὐτόν, ἐπικρατοῦσε ἡ συνήθεια, οἱ μουσικοὶ ποὺ ἔπαιζαν κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν ἔργων, νὰ εἶναι ἐλεύθεροι νὰ πηγαίνουν ν' ἀναπαυθοῦν τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως. Ὁ Γκάρρικ ὅμως δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῆ αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ὅταν παρίστανε ὁ ἴδιος, οἱ μουσικοὶ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ μένουν, σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς παραστάσεως, καρφωμένοι στὴς καρέκλες τους.

Κάποτε, ἕνας γέρος βιολονίστας ὀνομαζόμενος Σερβέττο, κατάκοπος ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, μόλις ἄνοιξε ἡ αὐλαία καὶ ἔσυρε τὴν τελευταία δοξαριά, ἀποκοιμήθηκε. Ὁ Γκάρρικ, συνεπαρμένος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸν ρόλο του, δὲν τὸ πρόσεξε αὐτό. Στὴν δραματικότερη ὅμως στιγμὴ τοῦ ἔργου, τὴν στιγμὴ πού, παίρνοντας τὴν τραγικότερή του ἔκφραση, ἐπρόφερε τὴ φράση : «Τί θόρυβος τῆς κολάσεως εἶναι αὐτὸς ποὺ φθάνει στ' αὐτιά μου ;...» ἐνῷ οἱ θεαταὶ ἐκρέμοντο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ χείλη του, ἀκούσθηκε, ἕνα... παρατεταμένο χασμουρητό !... φαντάζεσθε τί εἶχε συμβῆ : ὁ δυστυχὴς Σερβέττο, εἶχε ξυπνήσει ἀπότομα, καί, λησμονῶντας ποῦ βρισκόταν, εἶχε τολμήσει νὰ χασμουρηθῇ «μέχρι διαρρήξεως τῶν σιαγόνων» !... Τὸ κοινὸν στὸ ἄκουσμα τοῦ χασμουρητοῦ, ξέσπασε σὲ ἀκράτητα γέλοια. Ὁ Γκάρρικ, πελιδνὸς ἀπὸ τὸ κακό του, πρόσταξε νὰ κατεβάσουν τὴν αὐλαία, κι' ὅταν ἡ αὐλαία ἔπεσε ὅρμησε ἐπάνω του καί, χωρὶς πολλὲς ἐξηγήσεις, ἄρχισε νὰ πνίγη τὸν ἄτυχῆ βιολονίστα. Ἐδέησε νὰ ἐπέμβουν οἱ ἄλλοι μουσικοί, καὶ νὰ ἐξηγήσουν στὸν ἐκμανέντα ἠθοποιὸ πῶς εἶχαν συμβῆ τὰ πράγματα, γιὰ νὰ σωθῇ ὁ Σερβέττο ἀπὸ βέβαιο θάνατο...

— Μὰ καλά, ἐπέμενε ὁ Γκάρρικ, πῶς ἐτόλμησες, ἄθλιε, ν' ἀποκοιμηθῇς τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιζα ἐγώ ; Ἦσουν... βαλτὸς ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου ; Ἢ μήπως μὲ τὸν ὕπνο σου θέλησες νὰ μοῦ δείξης πῶς τὸ παίξιμό μου προκαλεῖ νύστα ;...

— Καθόλου ! διεμαρτύρετο ὁ Σερβέττο. Ὁ ὕπνος μου ἦταν φυσιολογικώτατος : γιατὶ πάσχω ἀπὸ μιὰ περίεργη ἀρρώστεια : Μόνον ὅταν ἀκούω κάτι ποὺ μοῦ προκαλεῖ ἐξαιρετικὰ τὸ ἐνδιαφέρον, μόνον τότε μὲ πιάνει νύστα !...

... Καὶ μόνον ὕστερ' ἀπὸ τὴν δικαιολογία αὐτὴν ὁ Γκάρρικ ξεθύμωσε καὶ συγχώρεσε τὸν μουσικό !...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

MARCEL PRÉVOST

Ἀπὸ τὴς ἐξομολογήσεις τῆς μοντέρνας Εὔας.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΣΕ ΣΤΗ ΣΚΕΨΗ ΜΑΣ

«Ὥστε στ' ἀλήθεια, ἀγαπητέ μου καὶ μεγάλε φίλε, τὸ πιστεύσατε ; Πιστεύσατε, κατὰ γράμμα, τὴν ὑπόσχεση ποὺ δώσαμε, τὸ περασμένο καλοκαίρι, τρώγοντας μὲ τοὺς ἄντρες μας καὶ μὲ σᾶς, στὸ Πρεκατελάν, νὰ σᾶς διηγηθοῦμε σὲ χειρόγραφο, ἡ κάθε μιὰ τὸν πρῶτον κοριτσίστικον ἔρωτά της ;

Τώρα ἔχομε γίνει πολὺ σοβαρὲς κυρίες κι' ἡ περισσότερες ἀπὸ μᾶς εἶναι μητέρες. Γι' αὐτὸ τὸ νὰ κρατήσωμε τὴν ὑπόσχεσή μας, μοιάζει σὰ νὰ θέλαμε μόνες μας νὰ ἐκθέσωμε τὸν ἑαυτό μας. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ παρευρίσκοντο στὴν ἐξομολόγηση αὐτὴ καὶ οἱ ἄνδρες μας καὶ ὄχι μόνο δὲ διαμαρτυρήθηκαν καθόλου, ἀλλὰ καὶ κολακεύθηκαν ἰδιαιτέρως, τὴ στιγμὴ ποὺ εἴπατε :«Θὰ κάνω μὲ ὅλ' αὐτὰ ἕναν χαριτωμένον τόμο», τότε δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν πρώτη μου ἐρωτικὴ περιπέτεια... Ἀρχίζω λοιπόν :

Πᾶνε δεκατρία χρόνια ἀκριβῶς, ποὺ ἐρωτεύθηκα γιὰ πρώτη φορὰ—καὶ ἐρωτεύθηκα στὰ γερά... Ἤμουν τότε δεκατεσσεράμισυ χρονῶν. Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴς χρονολογίες αὐτὲς γιὰ νὰ βρῆτε τὴν ἡλικία μου, γιατὶ σὲ τρία χρόνια δὲ θὰ τὴν λέω πιά.

Ἤμουν μαθήτρια εἰς τὸ λύκειον Μπωντεμόν, στὴς Βερσαλλίες. Τὸ λύκειο αὐτὸ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἄσχημο· ἂν καὶ παλαιὸ σπίτι εἶχε μολαταῦτα ἕνα μεγάλο κῆπο. Πολλὰ κορίτσια δὲν ὑπῆρχαν σ' αὐτό, καμμιὰ τριανταριὰ ὅλες-ὅλες, ἀνάμεσα στὴς ὁποῖες ἦταν καὶ πολλὲς ξένες (ἰδίως ἀμερικανίδες). Τὸ λύκειο εἶχε ὄμορφα δωμάτια καὶ καλὴ περιποίησι. Ἡ κ. Μπωντεμόν, ποὺ τὸ διηύθυνε, ἦταν πολὺ δραστηρία καὶ καλὴ πρὸς τὰ κορίτσια. Ξέραμε καλὰ ὅμως ὅλες ἡ μαθήτριες ὅτι στὰ νειάτα της εἶχε ἕνα... τίμιο ἐρωτικὸ δρᾶμα—αὐτὸ ἦταν κοινὸ μυστικὸ πιά. Ὅταν ἔγινα μαθήτριά της, ἡ κ. Μπωντεμὸν ἦταν τριάντα ἕξη χρονῶν... Τύπος μελαχροινῆς μὲ τὸ πάνω χεῖλος σκιασμένο ἀπὸ λίγο μουστάκι, εἶχε στοὺς τρόπους της κάτι τὸ αἰσθηματικὸ... παλαιᾶς σχολῆς. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ὅμως ἡ κ. Μπωντεμὸν ἔκανε καὶ στίχους. Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς δὲν ἤμουν καθόλου ρωμαντική. Ἀλλοίμονο ! Δὲν εἶχα γνωρίσει τὰ χάδια τῆς μητέρας...

* * *

Ἡ δυὸ ἀγαπημένες μου φίλες ἦταν ἡ Μάρθα καὶ ἡ Χαρίκλεια. Ἡ Μάρθα ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια τῆς Βρετάνης, λίγο ἀδύνατη μὰ θελκτική, μὲ πολὺ γλυκὸ πρόσωπο. Ἡ Χαρίκλεια, κόρη ἑνὸς Ἕλληνος τραπεζίτη, προκαλοῦσε σ' ὅσους τὴν κύτταζαν τὴν ἐντύπωση μιᾶς ταναγραίας. Κι' ἡ δυὸ ἦταν σχεδὸν δεκαέξη χρονῶν. Δὲν χωρίζαμε ποτέ.

Ὅταν ὅμως ξανάρχισαν τὰ μαθήματα, κι' ἡ τρεῖς μας εἴχαμε ἀπὸ ἕνα μυστικό... Κι' ἡ κάθε μιὰ ὁρκιζόταν νὰ μὴ τὸ μαρτυρήση σ' ὅλη της τὴν ζωή, σὲ κανέναν. Ἀλλὰ ἕνα ὡραῖο πρωὶ κι' ἡ τρεῖς ἐξομολογήσεις ξεπήδησαν συγχρόνως. Κι' ἡ τρεῖς μας εἴχαμε κυριευθῆ ἀπὸ σφοδρὸν ἔρωτα γιὰ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο : γιὰ τὸν κ. Φερνάρδο Ντωτρέ.

Ποιὸς ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ κ. Φερνάρδος Ντωτρέ ; Ἐκεῖνος ποὺ κυριαρχοῦσε στὴ σκέψη μας ; Ὁ νέος καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας. Γιατὶ τώρα διδάσκουν καὶ φιλοσοφία στὰ κορίτσια ἡλικίας δεκαέξη ἕως δεκαοκτὼ χρονῶν. Ὁ κ. Ντωτρὲ πλησίαζε τὰ τριάντα. «Εἶναι λοιπὸν στ' ἀλήθεια ὡραῖος ;» ρωτοῦσε κάθε φορὰ μὲ ἀγωνία ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ δοκιμάση τὴν εὐχαρίστηση ν' ἀκούση τὴ διαμαρτυρία : «Μὰ πῶς μπορεῖτε λοιπὸν καὶ θέτετε ἐν ἀμφιβολίᾳ τὴν ὀμορφιά του ;»

Τὰ μάτια του ἦταν ὁλόμαυρα σὰν κάρβουνο, τὸ μέτωπό του εὐρὺ καὶ τὰ μαλλιά του γυάλιζαν κατάμαυρα. Καὶ σήμερα ποὺ τὸν ἀνακαλῶ στὴ μνήμη μου ψύχραιμα (ἤ, καλλίτερα, μὲ κάποια μελαγχολία ἀνακατεμένη μὲ εὐθυμία) εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε μιὰ ἐμφάνιση ποὺ ἄφινε βαθειὰ ἐντύπωση. Ἔπειτα μιλοῦσε τόσο καλά. Ἡ φράσεις πηδοῦσαν μ' ἕναν μεταλλικὸ ἦχο ἀπὸ τὸ στόμα του. Καὶ τί χειρονομίες... Ἄχ Θεέ μου, γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα μιλούσαμε ἀδιάκοπα, εὐχαριστούμεθα νὰ μιλοῦμε, ἐγώ, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Χαρίκλεια.

Δὲν πέρασαν πολλὲς μέρες καὶ τὸ ρωμαντικὸ αὐτὸ πάθος μας ἔφθασε νὰ μᾶς κάνη τὴς καλλίτερες μαθήτριες, στὸ μάθημα τῆς φιλοσοφίας. Κι' ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ τὴς τρεῖς, προσπαθοῦσε νὰ ξεπεράση τὴν ἄλλη, ἀπὸ αἴσθημα ζήλειας πιά, μὴ τυχὸν κι' ὁ ἀγαπημένος μας καθηγητὴς ἐπαινέση τὴν μιὰ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄλλη... Ἐκεῖνος ὅμως μεταχειριζόταν ὅλες τὴς μαθήτριες, μὲ τὴν ἴδια αὐστηρὴ εὐγένεια καὶ καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ ὕφος του νόμιζε κανεὶς ὅτι ἔλεγε : «Σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀδύνατες γυναῖκες ἐδῶ μέσα, εἶμαι ἐγὼ ὁ κύριος !» Ἀκόμη καὶ ἡ κ. Μπωντεμόν, φαινόταν ὑποτακτικὴ μπροστά του—πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση καὶ μοῦ ἔφερνε στὴ σκέψη πολλὲς φορές : Θαυμάζουμε ἕνα δαμαστή ! Τί ὡραῖο πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἕνας δαμαστὴς στὴς γυναῖκες ! Τί τὰ θέλετε ! Ὅλοι αὐτοὶ οἱ φεμινισμοὶ εἶναι χαμένα λόγια. Ἡ γυναῖκα εἶναι πλασμένη γιὰ νὰ ὑποτάσσεται. Εἶναι παθητικὴ φύση !

Μὲ πόση ἀγωνία πέρασα τὸν ὑπόλοιπο καιρό... Ἐπὶ τέλους σὲ λίγο θᾶξερα τὴν προτίμησή του.

* * *

Στὴν πρώτη ἀγάπη κάθε κοριτσιοῦ ὑπάρχουν πολλὰ κωμικὰ πράγματα. Κι' ὅμως τότε δὲν τὰ καταλαβαίναμε. Ἀγαπούσαμε τὸν «θησαυρό μας» μὲ τὸ δυνατώτερο πάθος τῆς ἡλικίας αὐτῆς. Καὶ κάθε τι δικό του μᾶς φαινόταν πολύτιμο, ἀκόμη προσπαθούσαμε νὰ μεταχειριζόμεθα καὶ τὰ λόγια του. Μὲ πόση λαχτάρα ἁρπάζαμε ἀπὸ τὴν ἕδρα ἕνα χαρτάκι ποὺ στριφογύριζε στὰ χέρια του τὴν ὥρα ποὺ παρέδιδε μάθημα ! Μιὰ μέρα ποὺ ἐξέταζε τὴς συμμαθήτριές μας, ἀπαγγέλλοντας τὴς ἐρωτήσεις σχεδίαζε κάτι μὲ τὸ μολύβι, σὰν μηχανικά. Δὲν πρόφθασε νὰ βγῆ ἔξω, μόλις χτύπησε τὸ κουδοῦνι κι' ἀμέσως τρέξαμε κι' ἡ τρεῖς στὴν ἕδρα. Ἦταν ἕνα γυναικεῖο προφίλ ! Τὸ κυττάξαμε ἄναυδες... «Δὲν μοιάζει μὲ τὸ προφὶλ τῆς κ. Μπωντεμόν ;» εἶπε ἡ Χαρίκλεια. Γελάσαμε μὰ βιασμένα, ἀθέλητα. Ἀλλὰ τώρα μιλούσαμε συχνότερα γι' αὐτόν. Καὶ κοιμώμεθα λίγο καὶ τρώγαμε ἀκόμη πιὸ λίγο. Ἔπειτα εἴχαμε ἀδυνατίσει κι' ἡ τρεῖς τρομερά. Τὸ μαρτύριο μᾶς γινόταν ἀφόρητο πιά.

— Ἀκοῦστε, μᾶς εἶπε ἕνα βράδυ ἡ [illegible]κλεια. Ἔχω μιὰ ἰδέα !

— Τί ἰδέα ;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ [illegible] ἀγαπάει μιὰ ἀπὸ μᾶς.

— Μπᾶ, ἀγαπάει καὶ τὴς τρεῖς !

— Ναί, μὰ θὰ ὑπάρχη κάποια ποὺ θὰ [illegible] τιμάη περισσότερο. Λοιπὸν ἐγὼ εἶμαι [illegible] δέας νὰ τὸν ρωτήσωμε ποιὰ προτιμάει.

— Νὰ τοῦ γράψωμε ;

— Ἄ, μπᾶ εἶναι ἐπικίνδυνο. Μπορεῖ νὰ [illegible] ραπέση τὸ γράμμα καὶ νὰ τὸ μάθη ἡ κ. Μπωντεμόν.

— Τότε πρέπει νὰ πάη μιὰ ἀπὸ μᾶς.

— Ὡραία. Μὰ ποιά.

Ὁ κλῆρος ἔπεσε σὲ μένα. Καὶ νὰ [illegible] ταστρώθηκε τὸ σχέδιο. Θὰ δανειζόμουν [illegible] τὸν κ. Φερνάρδο ἕναν τόμον τοῦ Μπερξὸν [illegible] στὴς διακοπὲς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ὅταν [illegible] ἀπὸ τὸ λύκειο γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν κηδεμόνα μου, θὰ περνοῦσα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. [illegible] τοῦ, ποὺ καθόταν στὴν ὁδὸν Μὸνζ [illegible] τάχα γιὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὸν τόμο [illegible] Μπερξόν... Κι' ἐκεῖ θὰ γινόταν ἡ ἐξομολόγηση...

Μὲ πόση ἀγωνία πέρασα τὸν ὑπόλοιπο καιρό. Ἐπὶ τέλους σὲ λίγο θᾶξερα τὴν προτίμησή του.

... Ἦταν μιὰ μέρα τοῦ Δεκέμβρη [illegible] μὰ χωρὶς κρύο. Ντυμένη μ' ἕνα μπλὲ [illegible] φόρεμα, μ' ἕνα τὸκ καὶ χαφτὶ ἐπανωφόρι [illegible] νέβαινα τὴ σκάλα ἑνὸς σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Μὸνζ κρατώντας τὸν τόμο τοῦ Μπερξὸν στὰ [illegible] Εἶναι ἄραγε εὔκολο νὰ σᾶς τὴν περιγράψω [illegible] Νὰ ἡ πόρτα τώρα ἦταν μπροστά μου. Χτύπησα. Δὲν ἄνοιγε. Ἡ καλλίτερα δὲν ἄνοιξε ἀμέσως. Ἀκούσθηκε κάποιος θόρυβος μέσα, ἔπειτα ἔγινε σιωπή, ἔπειτα ἀκούστηκε γυναικεῖο [illegible] σμα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἐπὶ τέλους. Καὶ σὰ νὰ μὴν πίστευα στὰ μάτια μου εἶδα—ποιὰ [illegible] ζετε μπροστά μου—τὴν κ. Μπωντεμόν ! Μάλιστα τὴν κ. Μπωντεμόν, ντυμένη μὲ τὸ μαῦρο κομψὸ ταγιέρ της ! Καὶ χωρὶς [illegible] λο. Ἔ, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, μεγάλε μου φίλε, ἀνακάλυψα ἕνα οὐσιῶδες χαρακτηριστικό μου : εἶχα ψυχραιμία !

— Τί ἔκπληξις, ἀγαπητό μου παιδί, τί ἔκπληξις... Ἀλλὰ καὶ σὺ θὰ ἐκπλήττεσαι βλέποντάς με ἐδῶ. Δὲν εἶναι ἔτσι. Ὁ κ. Ντωτρὲ δὲν εἶναι ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμή. Πόσο θὰ [illegible] πηθῆ. Ἀλλὰ θὰ μοῦ πῆς : πῶς μὲ ὑποδέχεσαι κυρία ; ἔ, εἶναι πολὺ ἁπλό. Δὲ θὰ τὸ [illegible] τεύης. Ὁ κ. Ντωτρὲ εἶναι χωρὶς οἰκογένεια. Κι' ἔρχομαι, μικρή μου Ὑβόνη καὶ τὸν [illegible] ποιοῦμαι καμμιὰ φορά... Ἔπειτα ἀπὸ [illegible] ὁ ἕνας ἐκτιμᾷ τὸν ἄλλον. Καταλαβαίνεις;

Δὲν ἀποκρίθηκα τίποτε. Τὸ μάτι μου [illegible] πάρει δυὸ σερβίτσια τοῦ τσαγιοῦ στὸ βάθος [illegible] δωμάτιο. Ἄρα ὁ κ. Ντωτρὲ ἦταν ἐκεῖ.

— Κυρία, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ [illegible] σετε στὸν κ. Ντωτρὲ τὸν τόμο αὐτὸν [illegible] Μπερξὸν ποὺ μοῦ δάνεισε...

— Ἄ... Ὥστε δὲν ἔχετε τίποτα νὰ [illegible] πῆτε, μοῦ εἶπε ψυχρὰ τώρα.

— Ἀπολύτως τίποτε, κυρία.

Σηκώθηκα, τὴ χαιρέτησα καὶ κατέβηκα μὲ ἀρκετὴ ἀξιοπρέπεια μὰ τὴ πίστι μου γιὰ ἕνα δεσποινάριο 14 χρονῶν !

* * *

Σὲ λίγο ἡ κ. Μπωντεμόν παντρεύθηκε [illegible] τὸν κ. Φερνάρδο Ντωτρέ. Τὸ σχολεῖο θὰ διευθυνόταν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἀπὸ τὸν κύριο καὶ τὴν κ. Ντωτρὲ—Μπωντεμόν.

. . . .

Νὰ μεγάλε μου φίλε, ἡ ἱστορία τοῦ πρώτου κοριτσίστικού μου ἔρωτα.

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒ[illegible]

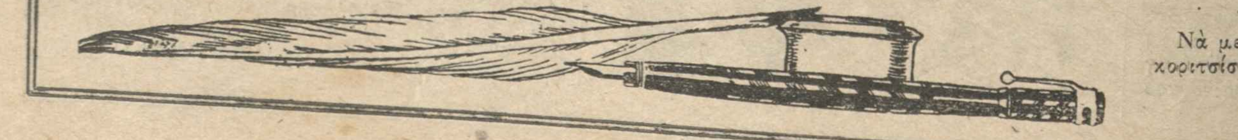

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ της Ζοζεφίνας Μπαίκερ

8. (Ἡ συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἐχόρεψα στοῦ κ. Ντράϊφους. Ἐχόρεψα γιὰ ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἐτραγούδησα στὴν τύχη τῶν προσκλήσεων.

Εἶδα τὴν δεσποινίδα Σεσὶλ-Σορὲλ στὴν ἑορτὴ ποὺ διοργανώθη ἀπὸ τὸ σύλλογο «Οἱ Φίλοι τῆς Γαλλίας», στὸ 1926. Μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς κορδωμένης «γκρὰντ ντάμ», σὰν μιὰ ποὺ ἐρχόντανε νὰ μὲ δῆ τὴν νύκτα, ὅταν ἤμουνα κοριτσάκι κι' ἐπάγωνα ἀπὸ τὸ κρύο. Ἡ μαντὰμ Σορὲλ δὲν ξέρει νὰ χορέψη τὸ τσάρλεστον, καὶ μὲ τὸ δίκηο της. Εἶναι συγχωρητέα.

Ἐχόρεψα στὴν Ὄπερα, στὸ χορὸ ποὺ δόθηκε γιὰ τὰ μικρὰ ἄπορα παιδιά, ὅταν ἡ αἴθουσα τῆς ὄπερας φωτίζονταν ἀπὸ 40.000 ἠλεκτρικὰ λαμπιόνια μὲ ἕνα χρυσαφένιο φῶς. Ἄσπρο καὶ χρυσαφί, ἄσπρο καὶ ἀσημί, οἱ πολυέλαιοι, ἡ γκιρλάντες, ἡ ταπετσαρίες, παντοῦ ὅλα ἦταν ἄσπρα, χρυσαφένια καὶ ἀσημένια.

Τραγούδησα ἐπάνω ἀπ' ὅλο τὸ Παρίσι, δὲν εἶνε ἔτσι; ποὺ ἦρθε νὰ μ' ἀκούση, σφιγμένο μέσα στὸ φράκο του καὶ στὰ κολλαριστὰ πουκάμισα. Ὁ κ. Πουανκαρὲ ἦταν μ' ἕνα μικρὸ γκρίζο γενάκι. Τοῦ ξετίναξα ἀπὸ μακρυὰ τὴν γάμπα μου κατάμουτρα. Ἐγελοῦσε.

* * *

Τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1926, προσέφερα μέσα στὸ θέατρο ἕνα Χριστουγεννιάτικο δένδρο στὰ παιδιὰ τῶν νυκτοφυλάκων τοῦ Παρισιοῦ. Ἕνα μεγάλο ἔλατο γεμᾶτο μὲ μικροσκοπικὰ κεράκια, γυάλινα αὐγά, γλυκίσματα, παιχνιδάκια...

Εἶχα ἀπὸ πολὺ καιρὸ τὄνειρο αὐτό. Νὰ γινόμουνα μιὰ «Χριστουγεννιάτικη μαμά», μιὰ νέα καὶ νέγκρα Χριστουγεννιάτικη μαμά». Ἐδοκίμασα τὴν ἡμέρα ἐκείνη περισσότερη χαρὰ ἀπὸ ὅλα μαζὶ τὰ μικρὰ παιδιά. Ἤμουνα ἀσφαλῶς, περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνα ἀποθαμβωμένη, εὐτυχισμένη σὰν παιδὶ καὶ τὰ χειροκροτήματα ποὺ μοῦ δόθηκαν ἀπὸ τὰ μικρὰ χεράκια τους, παρέμειναν γιὰ μένα τὸ μεγαλύτερο σουξέ.

Ἀλλὰ ἔγινα βαπόρι ἀπ' τὸ θυμό μου, ὅταν διέκρινα πῶς μεταξὺ τῶν παιδιῶν ποὺ εἶχα προσκαλέσει βρίσκονταν κι' ἄλλα πολλὰ ποὺ δὲν εἶχα προσκαλέσει, κἄτι πλουσιόπαιδα ποὺ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν τὰ δῶρα μου, καὶ ποὺ εἶχαν ἔρθει μὲ λουστρίνια παπούτσια συνοδευμένα ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, κἄτι «σνόμπ». Δὲν θὰ τὸ συγχωρήσω ποτὲ αὐτὸ στοὺς ὑπευθύνους. Νὰ τί θὰ κάνω τὴ προσεχῆ φορά: Θὰ ἀγοράσω ἡ ἴδια τὰ μπομπόνια καὶ τὰ παιχνιδάκια, καὶ θὰ τὰ πάγω ἡ ἴδια στὰ φτωχὰ καὶ δυστυχισμένα παιδάκια ποὺ βρίσκονται στὰ νοσοκομεῖα — κακόμοιρα μικρά μου, θλιμμένα κεφαλάκια.

. . . Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μὲ κάμνει νὰ ξεχνῶ τὴν δική μου παιδικὴ ἡλικία καὶ τὸ χιόνι ποὺ πέφτει στὸν Ἅγιο Λουδοβῖκο καὶ τοὺς νέγρους ποὺ ζοῦν μέσα στὰ παγωμένα σπίτια καὶ τὸ σπίτι μου τοῦ Μπέρναρ-Στρήτ, ἐκεῖ ποὺ ἤμασταν τόσο φτωχοί. . .

* * *

Ἔχω ἐκεῖνο ποὺ θέλω τώρα: ἕνα μεγάλο χονδρὸ λεξικό, ἑπτάτομο, γεμᾶτο ἀπὸ εἰκόνες. Ὄχι, δὲν τὸ ἀνοίγω, δὲν ἔχω καιρό. Πιάνω στὰ χέρια μου κάθε τόμο σὰν νὰ πρόκειται νὰ τὸν ζυγίσω κι' αὐτὸ μὲ κάμνει καὶ γελῶ. Ὅλα τὰ πράγματα μὲ κάμνουν καὶ γελῶ. Δὲν εἶναι λάθος μου. Ἀλλὰ τὰ λόγια δὲν ζυγίζουν καὶ τόσο βαρειά.

Γιατί;

Διαβάζω ἕνα βιβλίο, νάτο: Παραμύθια. Μάλιστα, παραμύθια νεράϊδων, τὰ πιὸ ὡραῖα βιβλία.

Ἔχει μέσα αὐτοῦ μιὰ ἱστορία ποὺ ἴσως δὲν τὴν ξεύρετε: τὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσε τὰ ἔντομα.

Περπατοῦσε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἐπάνω στὰ χέρια καὶ τὰ πόδια στὸν ἀγέρα γιὰ νὰ μὴν σκοτώνη τὰ μικρὰ ζῶα, καὶ γιὰ νὰ βλέπη καλύτερα καὶ τὰ μικρότατα ἀκόμα, ὅλα αὐτὰ τὰ χρυσαφένια, ἀσημένια, γυαλιστερὰ ζωΰφια ποὺ ξέρετε. . . καὶ ποὺ μοιάζουν σὰν μικροσκοπικότατα βαρελάκια καθισμένα ἐπάνω σὲ βελόνες, μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη καὶ ποὺ ἀγκυλώνουν. . .

* * *

Ὁ κινηματογράφος εἶναι ἡ μαύρη τέχνη: εἰκόνες, χορός, ἥλιος, μαύρη νύχτα.

Ὑστερώτερα θὰ πηγαίνω κάθε ἡμέρα στὸ κινηματογράφο. Θἄχω καὶ κινηματογράφο σπίτι μου. Δὲν θέλω οὔτε τηλέφωνο, οὔτε ἀσύρματο τηλέγραφο. Τί σκοτούρα ποὖναι τὸ τηλέφωνο! Μοῦ μιλᾶς καὶ δὲν σὲ βλέπω. Προτιμῶ νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ μὴ σ' ἀκούω νὰ μοῦ μιλᾶς...

Ὅλες ἡ χῶρες περνᾶν ἀστραπιαίως, ἡ μιὰ ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλη. Ὁ κ. Νάλπας, ἐγύρισε μιὰ ταινία γιὰ τὴ «Revue des Folies». Πῆρα κι' ἐγὼ μέρος. Εἶχαν τοποθετήσει τὴς φωτιστικὲς μηχανὲς μέσα στὴ δίοδο Σουλνιέ. Κυττάζω κατάμουτρα τὸ φῶς, ὁ κ. Νάλπας μ' ἐμποδίζει. Τὰ ἄλλα κορίτσια φωνάζουν. Ἐγώ, δὲν φοβᾶμαι διόλου νὰ κυττάζω κατάματα τὴς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου. Θὰ παίξω σὲ κάτι ταινίες ποὺ γράφτηκαν γιὰ μένα καὶ πρῶτα-πρῶτα σ' ἕνα σενάριο τοῦ Ντεκομπρά.

Τὸ πρωτόγονον τσάρλεστον τῶν νέγρων.

* * *

Καὶ τώρα, θὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὸ μυστικό μου. Πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία τοῦ λαγοπόδαρου.

Μὲ λίγα λόγια, ἡ ἀλήθεια, ὅτι εἶχα τύχη, μεγάλη τύχη στὴ ζωή μου. Νὰ λυπᾶσθε τὰ κορίτσια ποὺ βλέπετε νὰ χορεύουν στὸ Μιούζικ-Χώλλ, πίσω ἀπὸ τὴς ράμπες.

Τί γίνονται ὅταν πέφτουν ἀπ' τὴ σκηνή;

Ἕνα στὰ χίλια, ἕνα στὸ ἑκατομμύριο ἴσως, γίνεται ἄστρο. Τὰ ἄλλα καίγονται πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα τους.

Τὸ ξέρω, πὼς τὰ χρωστῶ ὅλα στὸ λαγοπόδαρό μου.

* * *

Ἔπαιξα ἀκόμη στὴν ὁδὸ Σίξτυ-Φίφθ, ὅταν ἕνα βράδυ διέκρινα ἕνα ἀνθρωπάκο ποὺ μὲ περίμενε στὴ πόρτα τοῦ καμαρινιοῦ μου. Ἀστεῖος ἀνθρωπάκος, εἶχε μαλλιὰ κόκκινα σὰν τὸ καρόττο, τὰ μάτια του ἦταν φουσκωτὰ κι' ἐξέβγαιναν ἀπ' τὸ πρόσωπό του κι' εἶχε γερμένο τὸν ἕνα του ὦμο.

— Νά, μοῦ ἐδήλωσε ἀπότομα, ἔρχομαι ἀπ' τὴ νότιο Καρολίνα, ὅπου συνάντησα ἕνα φίλο τῆς οἰκογενείας σας. Μοῦ ἔδωσε νὰ σᾶς φέρω ἕνα δῶρο· φυλάξτε το προσεκτικά, θὰ σᾶς φέρη εὐτυχία: Εἶναι ἕνα λαγοπόδαρο.

Δὲν ἤμουν τότε πολὺ εὐτυχισμένη καὶ συχνὰ εἶχα κυττάξει — ὅπως πρέπει νὰ κάμνη κανεὶς τὸ τελευταῖο τέταρτο τῆς σελήνης,—ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀριστερό μου ὦμο, κουνώντας ἕνα νόμισμα στὴ δεξιά μου παλάμη. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχα γίνει ἀκόμη πλούσια. . .

Ἐπῆρα λοιπὸν τὸ λαγοπόδαρο.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἴδια ὥρα, ξαναβρῆκα στὴ πόρτα τοῦ καμαρινιοῦ μου, τὸν ἴδιον ἀνθρωπάκο μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά. Μοῦ ἐπανέλαβε:

— Δὲν πρέπει νὰ χάσετε ποτὲ τὸ λαγοπόδαρο, εἶναι ὁ μεγαλύτερος θησαυρός σας, Μίς. Ἂν τὸ χάσετε, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, θὰ καταντήσετε μιὰ τιποτένια ὑπάλληλος. Ὠρεβουάρ.

Καὶ χάθηκε μέσα στὰ παρασκήνια, ἀνάμεσα στὴς σκηνογραφίες. . .

Ἔβαλα τὸ λαγοπόδαρό μου μέσα στὸ κουτί μου μὲ τὰ φκιασίδια. Τὴν νύκτα ἐκοιμήθηκα μὲ τὸ λαγοπόδαρο κάτω ἀπ' τὸ προσκεφάλι μου.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, τὴν ἴδια ὥρα, σκέφτηκα πὼς ὁ ἀνθρωπάκος θὰ ἦταν ἴσως ἀκόμη ἐκεῖ. Ἀλλὰ στὴν πόρτα τοῦ καμαρινιοῦ μου ἐστεκόνταν ἕνας ψηλὸς ἀδύνατος ἄνδρας.

— Ἡ δεσποινὶς Μπαΐκερ, δὲν εἶναι ἔτσι;

Μοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα μέσα σὲ φάκελλο. Μέσα στὸ γράμμα αὐτὸ κἄποιος κύριος ἔγραφε «Ἐλᾶτε νὰ μὲ δῆτε γιὰ ἕνα ἀγκαζεμάν».

Τρέχω, δὲν μποροῦσα πιὰ ν' ἀναπνεύσω, φθάνω, χτυπῶ.

— Ἐμπρός. . . Θέλετε νἄρθῆτε νὰ χορέψετε στὸ καμπαρὲ Νιοὺ Πλαντάσιον τῆς ὁδοῦ Μπροντγουεΐ; Νὰ τὸ συμβόλαιό σας.

Βγαίνω ἔξω. Γελῶ. Χορεύω. Ζήτω τὸ λαγοπόδαρό μου! Τὸ φιλοῦσα μιὰ ὥρα!

Ἕξη μῆνες ἀργότερα εἶχα ἕνα ἀγκαζεμὰν γιὰ τὸ Παρίσι.

Μιὰ μέρα στὸ θέατρο τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, δὲν βρίσκω πιὰ τὸ λαγοπόδαρό μου.

Ἐν τούτοις μιὰ ἀπὸ τὴς «γκὲρλς» τοῦ θιάσου μας, ἡ Ζοζὶ Σμίθ, ὑπέγραψε λίγο καιρὸ ὑστερώτερα ἕνα συμβόλαιο μὲ τὸ διευθυντὴ ἑνὸς Μιούζικ-Χὼλλ τοῦ Λονδίνου. Αὐτὸ μοῦ γέννησε μιὰ ὑποψία.

Μιὰ μέρα, καθὼς ἔμπαινα μέσα στὸ καμαρίνι τῆς Ζοζί, τὴν εἶδα, αὐτὴ τὴ Ζοζί, ποὺ μεταχειρίζονταν τὸ λαγοπόδαρό μου στὴ θέσι πομπονιοῦ γιὰ νὰ βάζη πούδρα. Νὰ λοιπόν, αὐτὸ ποὺ ἐφοβόμουνα. Παίξαμε ξύλο, ἀλλὰ κοιμήθηκα ἥσυχη τὴ νύκτα ἐκείνη ἔχοντας τὸ λαγοπόδαρό μου κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό μου.

Μερικὲς μέρες ὑστερώτερα ἤμουν στὴς ἱπποδρομίες, στὸ Λονσάν. . . Ἦταν ἡ ἱπποδρομία τοῦ ἐπάθλου τοῦ «Ἂρκ ντὲ Τριόμφ». Εἶπα μέσα μου: «Παῖξε, μιὰ ποὺ ἔχεις τὸ λαγοπόδαρο». Ἔπαιξα σὲ δυὸ ἄλογα. Ἐκέρδισα 400.000 φράγκα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου: ἕνα λαγοπόδαρο.

Εἶδα ἴσαμε τώρα πολλοὺς διασήμους ἀνθρώπους, ἀλλὰ ὀλίγα ἐνδιαφέροντα κεφάλια. Ὁ καθένας κάμνει ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ. Θαυμάζω περισσότερο ἐκείνους ποὺ δουλεύουν πιὸ πολὺ ἀπ' τοὺς ἄλλους. Δὲν μὲ φοβίζει κανείς. Ὁ καθένας εἶναι καμωμένος μὲ δυὸ χέρια, δυὸ πόδια, μιὰ κοιλιὰ κι' ἕνα κεφάλι. Φτάνει κανεὶς νὰ σκέπτεται τὸ πρᾶγμα αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ φοβᾶται.

Ἐξ ἄλλου δὲν μ' ἀρέσει νὰ κρίνω, δὲν θέλω νὰ κρίνω. Ἔχουμε ὅλοι μας κατὰ βάθος, ἀρκετὰ βάσανα. Οἱ συνάδελφοί μου εἶναι ὅλοι καὶ ὅλες πολὺ καλοὶ ἐπάνω στὴ σκηνή, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει πιά. Αὐτοὶ ποὺ διατηροῦνται πολὺ καιρό, πάρα πολὺ καιρὸ νέοι, αὐτοὶ εἶναι οἱ δυνατώτεροι. Νὰ διατηρῆται κανεὶς νέος, ζωηρός, τολμηρός, ἐλεύθερος καὶ νὰ προοδεύη γρήγορα, αὐτὰ μαθαίνουν στὴν Ἀμερική.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ γοητευτικὴ Τζόαν Κράουφορδ, νῦν κυρία Ντοῦγκλας Φαῖρμπανκς υἱοῦ, σὲ μιὰ χαριτωμένη σκηνὴ τῶν «Συγχρόνων Παρθένων» ὅπου πρωταγωνιστεῖ μὲ τὸν Τζῶν Μὰκ Μπράουν. Ἡ «Σύγχρονες Παρθένες» θὰ προβληθοῦν ἐφέτος στὸ Ἀττικόν.

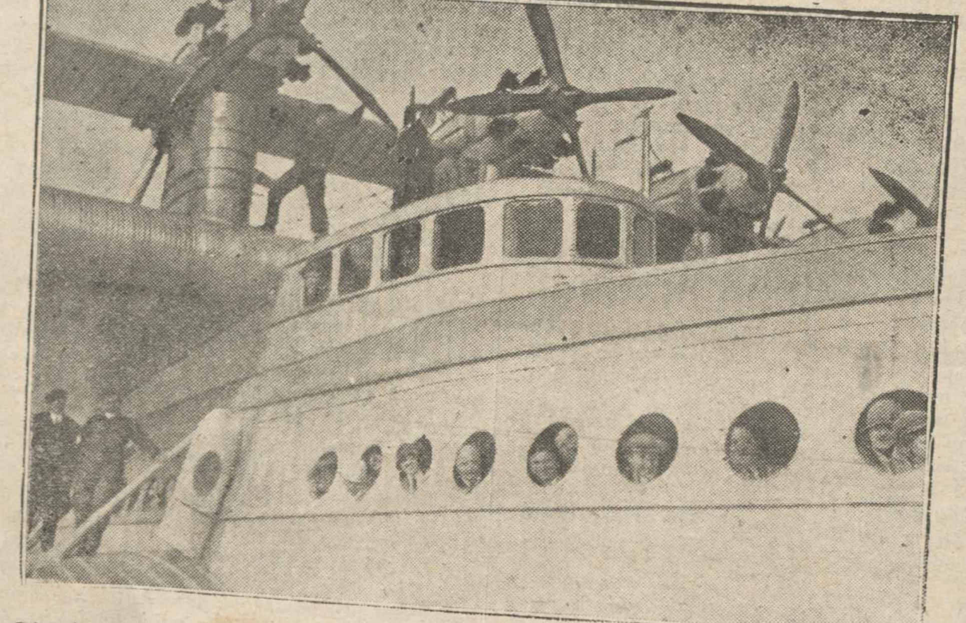

Τὸ νέον κολοσσιαῖον ἀερόπλοιον Ντορνιὲ DO. X μὲ τρεῖς γεφύρας καὶ μὲ 12 μοτέρ, συνολικῆς δυνάμεως 6.300 ἵππων, ποὺ θὰ ἐξυπηρετήση τὴν ἐναέριον γραμμὴν Εὐρώπης-Ἀμερικῆς. Δύναται νά περιλάβη 169 ἐπιβάτας! Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως οἱ ἐπιβάται ἀποχαιρετοῦν, ἀπὸ τὶς καμπίνες, τοὺς γνωστούς των.

ΕΛΛΗΝ ΛΟΝΕΣ

('Ἀπὸ τὸν Μεγάλο Διαγωνισμὸ ποὺ προεκήρυξεν ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ»)

Ἄνω: Δὶς Μαίρη Κάσκαρη, Δουλγεράκη (Νάουσα Μακεδονίας). ('Ἀθῆναι).

Κάτω: Κα Τασία Μαρίνου ('Ἀθῆναι). Δὶς Κάτια Β... ('Ἀθῆναι).

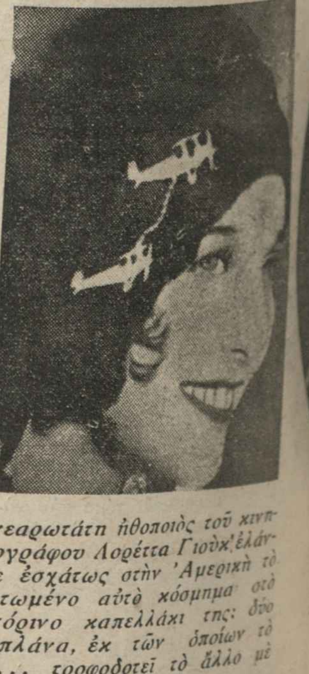

Ἡ νεαρωτάτη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Λορέττα Γιουγκ ἐλάνσαρε ἐσχάτως στὴν Ἀμερικὴ τὸ χαριτωμένο αὐτὸ κόσμημα στὸ καστόρινο καπελλάκι της: δύο ἀεροπλάνα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα... τροφοδοτεῖ τὸ ἄλλο μὲ βενζίνα !

Ἡ διάσημος ἀοιδὸς κ. Βέρα Λάϊτμερ Μπρόντυ, ποὺ ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἀμερικανὸ πολυεκατομμυριοῦχον τραπεζίτην κ. Σέλιγκμαν ἀποζημίωσιν 100 χιλιάδων δολλαρίων ἐπὶ ἀθετήσει ὑποσχέσεως γάμου. Ὡς γνωστόν, ὁ κ. Σέλιγκμαν ἐπρόκειτο νὰ τοποθετήση καὶ ἑλληνικὸν δάνειον στὴν Ἀμερική.

Ὁ πρίγκηψ διάδοχος τῆς Ἰταλίας Οὐμπέρτος μετὰ τῆς μνηστῆς του Μαρίας-Ζοζὲ τοῦ Βελγίου, σὲ μιὰ παρέλασι εἰς τὰς Βρυξέλλας.

Ἕνα κοριτσίστικο τάγμα τῆς «Ἰσπανικῆς Νεότητος», μιᾶς νέας φιλανθρωπικῆς ὀργανώσεως τῆς Μαδρίτης, ποὺ συνεκροτήθη κατὰ τὸ φασιστικὸν σύστημα τῶν «Μπαλλίλα». Εἰς τὸ μέσον ἡ σημαία τοῦ τάγματος μὲ τὴν τιμητικήν της φρουράν.

Μιὰ βαρυτάτη ἠλεκτρικὴ λοκομοτίβα περνᾶ ἐπὶ γραμμῶν Ντεκωβὶλ ἐπάνω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ γερμανοῦ ἀθλητοῦ Χέλμουτ Λίχτερφελδ, ὁ ὁποῖος ὑφίσταται τὸ βάρος χωρὶς νὰ συντριβῆ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Ὄχι, μὴ ἐξακολουθεῖτε! Πρὸς τί; Αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖτε δὲν θὰ γίνη ποτέ, τὸ ξεύρετε. Γιατὶ δὲν ἀρκεῖστε μ' αὐτὸ ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω: τὴν φιλία μου; Γιατὶ ἐπιμένετε νὰ μοῦ μιλᾶτε ἀδιάκοπα γιὰ ἕνα ἔρωτα ἀδύνατον;

— Ἀδύνατον! . . . Πάντα αὐτὴ ἡ λέξι! Μὰ γιατὶ ἀδύνατον; . . .

Ὁ Πιὲρ ἄφησε τὸ κάθισμα ὅπου καθόταν πλάϊ στὴν νέα γυναῖκα, καὶ ταραγμένος, εἶχεν ἀπομακρυνθῆ μερικὰ βήματα. Ἐκείνη, καθισμένη πάντα σιμὰ στὸ παράθυρο τοῦ μικροῦ της σαλονιοῦ, ἐκάρφωσε ἐπάνω του τὰ μάτια της, γεμᾶτα γλύκα, καὶ ἀπήντησε ἀργά:

— Ἐπειδὴ εἶμαι παντρεμένη, τὸ ξεύρετε, σᾶς τὸ εἶπα ἤδη. . . Ἐλᾶτε, μὴ χειρονομεῖτε μὲ τόσο θυμό. Ἐλᾶτε κοντά μου, Ἀκοῦστε με. Εἶμαι τίμια. Τί νὰ κάνω; Δὲν κατακρίνω αὐτὲς ποὺ δὲν εἶναι. Δὲν ὑπερηφανεύομαι, οὔτε ἐνθουσιάζομαι γι' αὐτό. Διαπιστώνω ἁπλῶς ἕνα γεγονός, αὐτὸ εἶν' ὅλο: εἶμαι τίμια, καὶ δὲν θέλω νὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι. Δὲν θὰ μποροῦσα οὔτε νὰ ψεύδωμαι, οὔτε ν' ἀπατῶ· αὐτὸ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν φύσι μου, κι' ἂν ἐδοκίμαζα, θαρρῶ πὼς δὲν θὰ τὰ κατάφερνα. Ἔχω ἕνα τέλειο σύζυγο. . .

— Ποὺ ἀγαπᾶτε. . .

— Μὴ μοῦ τὸ πετᾶτε αὐτὸ σὰν μιὰ προσβολή. Δὲν εἶναι ἀτιμωτικὸ ν' ἀγαπάη κανεὶς τὸν ἄντρα του. . . Μὰ θέλω νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐπειδὴ ξέρω καλὰ πὼς τὸ αἴσθημά σας γιὰ μένα εἶναι εἰλικρινές. Ὄχι δὲν τὸν ἀγαπῶ, μὲ τὴν σημασία ποὺ ἀποδίδετε σ' αὐτὴ τὴν λέξι, καὶ οὔτε ἔχω ἀγαπήσει ποτέ μου ἔτσι. Εἴμαστε παντρεμμένοι ἐδῶ καὶ ἕξη χρόνια, ὑπάρχει ἀνάμεσά μας μιὰ ἀφοσίωση ἀσφαλὴς καὶ διαρκής, θεμελιωμένη ἐπάνω στὴν ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη. Ξεύρομε πὼς μποροῦμε νὰ βασιζόμαστε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. . .

— Κι' εἴσαστε εὐτυχισμένη; . . .

— Ναί.

— Εὐτυχισμένη χωρὶς ἔρωτα. . . Στὰ χρόνια σας, στὴν ἡλικία αὐτὴ ὅπου μιὰ γυναῖκα ἔχει συνείδησι τοῦ ἑαυτοῦ της, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς κινδύνους καὶ τὴν ἀπερισκεψία τῶν εἴκοσι χρόνων. . . Σεῖς, μ' αὐτὴ τὴν μαγευτικὴ εὐαισθησία ποὺ μὲ κάνει νὰ σᾶς ἀγαπῶ πιότερο κι' ἀπὸ τὴν ὀμορφιά σας. . . σεῖς, εὐτυχισμένη χωρὶς ἀγάπη. . . δὲν σᾶς πιστεύω! . . . Δὲν θὰ τολμήσετε νὰ μοῦ πῆτε πὼς δὲν σᾶς λείπει τίποτα;

Ἐκείνη ἐδίστασε λιγάκι.

— Ἴσως. Μά, ξεύρετε, σὲ κάθε εὐτυχία ὑπάρχει μιὰ δόσις καρτερικότητος. . .

Ἐκεῖνος ἐφρικίασε:

— Καρτερικότητος! . . . Ἠλιάνα, δὲν μοῦ τὤπατε ποτὲ αὐτό. . . Ἀλλὰ τότε, σταθῆτε, καὶ σεῖς ἐπίσης. . . ἔχετε ὄνειρα. . . Ναί, δὲν εἶν' ἔτσι;... Καὶ αὐτὸς θᾶμαι ἐγώ... πῆτε μου, θᾶμαι ἐγώ; . . . Ἂν δὲν ἦταν ἡ ἀρετή σας, ὁ ἄντρας σας. . . θὰ μπορούσατε νὰ μ' ἀγαπήσετε;

— Μ' ἀρέσει νᾶμαι μαζί σας. . . ὑπάρχει ἀνάμεσά μας μιὰ βαθειὰ συμπάθεια. Μὴ μοῦ ζητᾶτε περισσότερα, διαφορετικὰ θὰ πρέπη νὰ πάψωμε νὰ βλεπόμαστε. . . Κι' αὐτὸ μοῦ κάνει πολὺ κόπο, πρόσθεσε σιγανά.

— Μ' ἀγαπᾶτε! Τώρα τὸ καταλαβαίνω!... Καμμιὰ φορὰ ἔλπιζα, μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ πιστέψω! . . . Μ' ἀγαπᾶτε ὅπως σᾶς ἀγαπῶ, καὶ παλαίβετε μὲ τὸν ἑαυτό σας, καὶ θυσιάζετε τὴν ἀγάπη μας. . . Ναί, τὴν ἀγάπη μας!... Ἠλιάνα, αὐτὸ εἶναι, δὲν εἶν' ἔτσι; Εἶναι καὶ γιὰ σᾶς αὐτὸ μιὰ θυσία. . .

Ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της καὶ τὴν ρωτοῦσε μὲ παραφορά. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σιωπῆς, ἐκείνη ἀποκρίθηκε μὲ ὕφος σοβαρό:

— Κι' ἂν συνέβαινε αὐτό; . . . Εἶμαι τίμια καὶ πιστή, σᾶς τὦπα, καὶ θὰ μείνω πάντα ἔτσι. Αὐτὸ δὲν θὰ πῆ πὼς εἶμαι ἀναίσθητη. Τί θἄξιζε τάχα ἡ ἀγάπη, ἂν δὲν ἀπαιτοῦσε μιὰ θυσία; . . .

Ὁ Πιὲρ δὲν ἀπήντησε ἀμέσως. Προηγουμένως ὑπέφερε ποὺ τὴν ἀγαποῦσε χωρὶς νὰ ξέρη ἂν τὸν ἀγαποῦσε. Μόλις ἔμαθε πὼς ἐκείνη ὑπέφερε λιγάκι, ὁ δικός του πόνος ἐλαττώθηκε. Τὴν ἐκοίταζε, ἦταν τόσο ὄμορφη, ποὺ αἰσθανόταν μιὰ ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ τὴν φιλήση. Δὲν τόλμησε νὰ τὸ κάνη, φοβούμενος μήπως τὴν προσβάλη. Μιὰ δυνατὴ συγκίνησι τὸν κατέλαβε: Θὰ γινόταν ἀντάξιος τῆς ὁμολογίας ποὺ τοῦ ἔκανε.

— Ἠλιάνα, εἶπε μὲ σοβαρότητα, μοῦ δώσατε σήμερα μιὰν ἀτέλειωτη εὐτυχία. Δὲν θὰ μετανοιώσετε ποὺ μοῦ ἀποκαλύψατε τὴν θυσία σας; Ἂν εἶναι ὑπεράνω τῶν δυνάμεών μου νὰ μὴ σᾶς μιλῶ πιὰ γιὰ τὸν ἔρωτά μου, τοὐλάχιστο θὰ ξεύρω νὰ τὸ κάνω μὲ τὴν ἐπιφύλαξι ποὺ εἶναι ἀνταξία τοῦ θάρρους σας. Θαυμάζω τὴν ἀρετή σας καὶ τὴν λεπτότητά σας, πιστέψτε με, καὶ θἄχω ἀρκετὲς δυνάμεις γιὰ νὰ τῆς σεβαστῶ πάντα. Ξεύρω πὼς κατέχω μιὰ θέσι στὴν καρδιά σας· ἡ δική μου, ξεχειλίζει ἀπὸ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια. Δὲν ἐπιθυμῶ πιὰ

— Ἠλιάνα γιατὶ αὐτὴ ἡ ψυχρότης;...

τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ ποὺ μοῦ δίνετε.

Ἀπεναντίας τὰ ἐπιθυμοῦσε ὅλα, καὶ πιὸ παράφορα ἀπὸ ποτέ. Γεμάτος ἐλπίδες τώρα, συλλογιζόταν μὲ τὴ δύναμι τοῦ ἔρωτός του νὰ ἐμπνεύση ἀρκετὸ πάθος στὴ νέα γυναῖκα, γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ ὑποκύψη.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀφοσιώθηκε σ' αὐτό, στὸ διάστημα κάθε συναντήσεώς τους μὲ τὸ πιὸ δυνατὸ πάθος, μὰ ποὺ ἐπήγαινε χαμένο. Ἡ νέα γυναῖκα τὸν ἄκουε χωρὶς ἀποστροφή, μὰ ἔμενε θωρακισμένη πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρετὴ ποὺ δὲν ἀφινόταν νὰ νικηθῆ. Τέλος, μιὰ μέρα ὁ Πιὲρ ἀνήγγειλε μ' ἀπόγνωσι πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποφέρη ἐπὶ πολὺ ἔτσι, ἐνῷ ἐκείνη τοῦ ἔλεγε πὼς εἶχε μετανοιώσει πικρὰ γιατὶ ἐνεθάρρυνε ἔχοντας ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν, ἕνα αἴσθημα ἔνοχο, καὶ μιλοῦσε ἀκόμη γιὰ τὴν πίστη ποὺ ὤφειλε στὸ σύζυγό της καὶ ποὺ δὲν θὰ παραβίαζε ποτέ. Ὁ Πιὲρ εἶχε τότε τύψεις ποὺ ἀφέθηκε νὰ παρασυρθῆ τόσο μακρυά. Ὡρκιζόταν νὰ μὴ ξαναρχίση πιά, μὰ ξανάρχιζε σὲ λιγάκι καὶ διεπίστωνε πὼς μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ ἀγάπη του γινόταν πιὸ μεγάλη. Αἰσθανόταν ταὐτοχρόνως ἕνα δυνατὸ μῖσος γιὰ τὸν σύζυγο τῆς Ἠλιάνας· αὐτὸς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος σοβαρὸς καὶ κορέκτ, ἀπασχολημένος πολὺ μὲ τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα, καὶ ποὺ λεγότανε Ἐδμόνδος Βερλιέ· τὸν ἔβλεπαν ἐλάχιστα. Ὁ Πιὲρ εὐχόταν νὰ πεθάνη.

Δὲν ἦταν ὅμως ὁ θάνατος τοῦ κ. Βερλιὲ ποὺ συνέβηκε λίγους μῆνες ἀργότερα, μὰ ἡ φυγή του, μὲ συνοδεία μιᾶς ἀπὸ τῆς γράφους του. Γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ μιὰ βίλλα τῆς Μαντόν, ἐγκατέλειψε πίδα ἐπιστροφῆς τὴν οἰκογενειακὴ ἑστία νοντας στὴν γυναῖκα του μιὰ ἐπιστολὴ συνάρτητη, πολὺ σκανδαλώδη γιὰ ἕνα ποὺ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦταν νάρετος. Ἔγραφε γιὰ τὶς καταιγίδες καρδιᾶς καὶ γιὰ πάθη καταστρεπτικά, συγγνώμην, καὶ ἔλεγε πὼς κατὰ τὴ γνώμη ὅσο γρηγορότερο ἔπαιρναν διαζύγιο, ταν τὸ καλλίτερο γιὰ τὸν κόσμο.

Σὰν ἔμαθε ὁ Πιὲρ τὸ περιστατικὸ χαρά του ἔφθασε στὸ κατακόρυφο. λιάνα ἐγκαταλελειμένη ἦταν δική του βαῖος ἔρως του θὰ μποροῦσε ἐπὶ τέλους θριαμβεύση χωρὶς περιορισμούς. Περιμένοντας ἀπὸ εὐγένεια, μὰ μ' ἄπειρη ἀνυπομονησία περάσουν λίγες μέρες, ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ νέα γυναῖκα. Ἔμαθε πὼς ἔφυγε γιὰ καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπέστρεφε παρὰ σ' ἕνα Πέρασε τὸν μῆνα αὐτὸ μ' ἀγωνία, μενος γιατὶ νὰ φύγη χωρὶς νὰ τὸν περιμένοντας κάθε μέρα ἕνα γράμμα τοῦ τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα, καὶ τρελλαινόταν δὲν τὸ λάβαινε. Δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς καὶ αὐτὸ τοῦ προσέθετε κι' ἄλλα βάσανα.

Ἔμαθε πὼς ἡ Ἠλιάνα εἶχε ἐπιστρέψει βρισκόταν στὸ σπίτι της. Τὸν ἐδέχτηκε σως. Ἡ νέα γυναῖκα τὸν ὑποδέχτηκε γάλη ἠρεμία.

Ἐκεῖνος ἔτρεξε κοντά της:

— Ἠλιάνα, ἀγάπη μου, σᾶς βλέπω ἐπὶ λους! Γιατὶ νὰ φύγετε; Γιατὶ αὐτὴ ἡ Δὲν ξεύρατε τὴν ἀνυπομονησία μου; . . . μαντεύω: Τὰ προσχήματα. . . Νά σᾶς Εἶμαι τόσο εὐτυχής. . . Θᾶμαστε τόσο τυχισμένοι. . .

Ἐκείνη ἐλευθέρωσε τὰ χέρια της εἶχεν ἁρπάξει στὰ δικά του.

— Ἡσυχᾶστε, λοιπόν, τοῦ εἶπε.

— Ἠλιάνα, γιατὶ αὐτὴ ἡ ψυχρότης; λαβαίνω πὼς εἴσαστε ἀκόμη συντριμμένη τὴν αἰσχρὴ πρᾶξι αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου. σκεφθῆτε: εἴμαστε ἐλεύθεροι! ἀγαπηθοῦμε! Μπορεῖτε τώρα χωρὶς ἀνεμπόδιστα νἆσαστε δική μου. . . ἔχετε, Ἠλιάνα, τί ἔχετε; . . . χρότης; . . .

— Ναί, τὸ ξέρω. Πρέπει νὰ σᾶς Εἶναι κάπως δύσκολο καὶ φοβοῦμαι μὲ καταλάβετε, μὰ θὰ δοκιμάσω. ναί, ὅταν μοῦ κάνατε κόρτε. . . αὐτὸ δὲν θὰ προχωροῦσε. . . Ἦταν σθηματικὸ φλέρτ, δὲν μποροῦσε ἄλλο, ἦταν σὰν ἕνα μικρὸ ἀκίνδυνο ὁποῖο παραδινόμουνα χωρὶς τύψεις. . . τώρα, τώρα ποὺ εἶμαι ἐλεύθερη, δὲν ἕνα ὄνειρο, εἶναι ἡ πραγματικότης. ὄχι!

— Πῶς ὄχι; Ἀλλὰ τότε, Ἠλιάνα. . . μ' ἀγαπᾶτε; . . . Οὔτε καὶ τὶς στιγμὲς νες δὲν μ' ἀγαπούσατε; . . .

— Ἐνόμιζα πὼς σᾶς ἀγαποῦσα. . . ποὺ πρέπει νὰ τὸ ἀποδείξω. . . ὄχι!

— Μὰ ἐπὶ τέλους σταθῆτε, ἐστέναξε ἀπογοητευμένος, αὐτὸ εἶναι τρέλλα! εἴσαστε παρὰ μιὰ φιλάρεσκη; . . . σία γιὰ τὴν ὁποία μοῦ μιλούσατε;

Ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν ὑπῆρξα φιλάρεσκη. Δὲν ἤμουν βεβαία γι' αὐτό. Μάλιστα, ἐκείνη ἤθελα νὰ πιστεύω πὼς ἦταν σία ποὺ ἔκαμνα στὴν ἀρετή μου, ἄρεσε. Ἤμουν εὐχαριστημένη ν' στὸν πειρασμό. . . Μὰ στὴν πραγματικότητα ὀφείλω νὰ σᾶς τὸ πῶ. . . Τί τὰ θέλετε, χέ μου φίλε . . . δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρξε κανένας πειρασμός. . .

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

ΦΙΛΗΜΕΝΗ......

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΘΗΝΑΙΚΟ ΡΩΜΑΝΤΣΟ

[Περίληψις τῶν προηγουμένων. — Ὁ Ντέμης, ἕνα νέο παιδί, γνωρίστηκε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ μὲ τὴν γειτονοπούλα του Ρένα, τὴν ὁποία ἀγαπᾷ. Ἔχουν ψυχρανθεῖ στὴν τελευταία τους συνάντησι κι' ὁ Ντέμης ξαναπάει μὲ μιὰ παληὰ φιλενάδα του, ἠθοποιό. Καὶ ξάφνικὰ πάλι ἡ Ρένα τοῦ γράφει λέγοντάς του, πὼς μὴ μπορώντας νὰ ζήση χωρὶς νὰ τὸν βλέπη, θὰ πάη τὴν ἄλλη μέρα σπίτι του.]

8. (Ἡ συνέχεια).

»Νἄξερες πόσο λαχταρῶ τὴν ὥρα αὐτή, νἄξερες πόσο περισσότερο σ' ἀγαπῶ τώρα, πῶς ἤθελα νἆμουν βέβαιη γιὰ τὴν δική σου ἀγάπη, πῶς θὰ φχαριστιόμουνα ἂν ἤξερα πὼς ἦταν ἔστω καὶ τὸ ἕνα χιλιοστὸ τῆς δικιᾶς μου ἀγάπης. . .

Πόσο ἐγωϊστικὰ ὅμως φέρνεσαι! Φαντάσου πὼς ἂν δὲν σοὔγραφα ἐγώ, σύ, ναί, σὺ δὲν θὰ μοὔγραφες ποτέ, οὔτε θὰ νοιαζόσουνα νὰ μὲ δῆς. . .

Παύω πιὰ τὴν φλυαρία μου, γιατὶ ἀρκετὰ σὲ κούρασα, κι' ἔπειτα δὲν ξέρω τί γράφω: εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, τόσο ἀληθινὰ εὐτυχισμένη. . .

Θἄρθω αὔριο τὸ ἀπόγευμα στὶς ὀκτώ. . .

Σὲ φιλῶ πολλές, πολλὲς φορὲς

Ἡ Ρένα σου».

⁂

Ὁ Ντέμης δίπλωσε τὸ χαρτί, τὤφερε σιγὰ-σιγὰ στὰ χείλη του, καὶ τὸ φίλησε, τὸ φίλησε πολλὲς φορές. . .

Ἡ ἐλπίδες του ξαναζωντάνεψαν πάλι, κι' ἡ καρδιά του πλημμύρισε ἀπὸ χαρά, ἀπὸ τρυφεράδα, ἀπὸ ἀγάπη γὰ τὸ ξαφνικὸ κι' ἀνάπαντεχο αὐτὸ ξαναγύρισμα τῆς καλῆς του.

VIII

«Ἡ μαύρη αἰδὼ εἶδε ὀλάνοιχτους
καὶ μαλαχτοὺς τοὺς κόρφους,
Καὶ φιλημένο τὸ λαιμὸ
καὶ τὴν ποδιὰ λυμένη,
Κι' ἐδῶ θυμήθη κι' ἔννοιωσε
τὴν ἄσβεστη ντροπή της...»

Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα ἡ Ρένα ἦρθε. . .

⁂

Στὸ μικρὸ τούρκικο σαλονάκι μὲ τὰ χνουδωτὰ χαλιὰ καὶ τοὺς βαρειοὺς μπερντέδες, μισὴ ὥρα τώρα καθόντανε κι' οἱ δυὸ πλάϊ-πλάϊ χωρὶς νὰ μιλοῦν.

Ἡ Ρένα ἔπαιζε νευρικὰ μέσ' στὰ δάκτυλά της τὸ μικρὸ παρφουμαρισμένο μαντηλάκι της, κι' ὁ Ντέμης, ἔχοντας σκυμμένο τὸ κεφάλι, κρατοῦσε τὸ βλέμμα του βυθισμένο στὶς μουντὲς ἀποχρώσεις τοῦ μικροῦ περσικοῦ χαλιοῦ ποὺ βρισκότανε ἁπλωμένο 'μπρὸς στὸ ντιβανάκι. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ χαλνοῦσε τὴν ἡσυχία τοῦ δωματίου κανένας ἀναστεναγμὸς τῆς Ρένας, ἢ τὸ τρίψιμο τοῦ σπίρτου πάνω στὸ κουτὶ γιὰ ν' ἀνάψη τσιγάρο ὁ Ντέμης.

Κι' ἡ ὥρα περνοῦσε ἀμίλητα, βουβά, σὰν κάτι βαρὺ νὰ πίεζε τὴν ψυχὴ τῶν δυὸ ἐρωτευμένων. . .

Ὁ καθένας περίμενε τὸν ἄλλον ν' ἀρχίση, περίμενε μιὰ ἐξήγησι γιὰ ὅσα γίνηκαν, μιὰ ἐξήγησι λεγμένη σὲ δυὸ λόγια, μὰ ποὺ θἆταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ σκορπίση τὴ μικρὴ αὐτὴ ψυχρότητα ποὺ νοιώθανε, ποὺ τοὺς χώριζε, τὴν ψυχρότητα αὐτὴ ποὺ δημιούργησε ὁ χρόνος τοῦ τότε καὶ τοῦ τώρα. . .

⁂

Πρώτη μίλησε ἡ Ρένα.

Δὲν ἔπρεπε, εἶπε, νὰ τὴν συνερίζεται, δὲν ἦταν σωστὸ νὰ τῆς κρατᾷ κάκια. Δὲν ἀρνιότανε πὼς ἴσως αὐτὴ νὰ στάθηκε ἡ αἰτία γιὰ ὅσα γίνηκαν· ναί, δὲν φοβότανε διόλου νὰ τ' ὁμολογήση, μὰ πάλι δὲν τὄχε κάνει ἀπὸ κακό! Ὄχι! νά, ἔτσι, πὲς ἀπὸ καπρίτσιο, ἀπὸ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀγάπη του, ἀπὸ τὸν φόβο μήπως τὸ ἀθῶο αὐτὸ ἐρωτικὸ παιχνίδι τοὺς ἔφερνε χωρὶς κι' αὐτοὶ νὰ τὸ νοιώσουν στὸ ἀνεπανόρθωτο, ἀπό. . . δὲν ἤξερε κι' αὐτὴ καλὰ-καλὰ τὴν αἰτία.

Κι' ὅταν ὁ Ντέμης θέλησε νὰ παραπονεθῆ, θέλησε νὰ τῆς φανερώση τὴν ἀγάπη καὶ τοὺς σκοπούς του, ὅταν θέλησε νὰ τῆς ἐξηγήση τὴν τελευταία στάσι του ἀπέναντί της, νὰ τῆς ἐξιστορήση τὸ μαρτύριο τῶν ἄγρυπνων νυχτιῶν ποὺ πέρασε μακρυά της, τὰ μάτια τῆς Ρένας φωτίστηκαν ἀπὸ μιὰ παράξενη χαρά, καὶ ἔξαλλη ρίχτηκε ἀπάνω του, τὸν ἀγκάλιασε, καὶ κολλώντας τὰ χείλη της πάνω στὰ δικά του, δὲν τὸν ἄφησε ν' ἀποτελειώση τὴν φράσι του. . .

⁂

Τὸ παρθενικὸ κορμὶ τῆς Ρένας ἀναταραζότανε τώρα ἀπ' τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιὰ τοῦ Ντέμη, ποὺ τὴν ἔσφιγγε μέσ' στὴν ἀγκαλιά του σᾶν τρελλός, ναί, ὅπως σφίγγουνε οἱ τρελλοὶ κάτι ποὔχασαν καὶ ποὺ ξαναβρίσκοντάς το ξαφνικὰ δὲν θέλουν νὰ τὸ χάσουν καὶ πάλι. . .

Τὰ μεγάλα γκρίζα μάτια της μόλις διακρίνουνταν, ὁλότελα κρυμμένα κάτω ἀπ' τὶς πυκνὲς βλεφαρίδες της, καὶ τὰ λεπτὰ ρουθουνάκια της ἀνοιγόκλειναν, λές, μεθυσμένα ἀπὸ μιὰ ξωτικὴ μυρωδιά . . .

Κι' ὁ Ντέμης τὴν φιλοῦσε, τὴν δάγκωνε, τὴν ἔσφιγγε σᾶν νἄθελε νὰ τὴν πνίξη. . . Φιλοῦσε τὰ χείλια της, δάγκωνε τὸ λαιμό της, χάϊδευε τὸ ἀλαβάστρινο κορμί της.

Ἡ Ρένα δὲν ἔφερνε πιὰ καμμιὰ ἀντίστασι. Θαρρεῖς πὼς μέσα της εἶχε κοιμηθῆ ἡ παληὰ ντροπή της, ὁ φόβος της, καὶ πὼς ἕνα πρᾶγμα μόνο τὴν ἐνδιάφερνε ἐκείνη τὴν στιγμή: νὰ νοιώση ὅσο πιὸ πολὺ μποροῦσε τὴν ἄγνωστη γι' αὐτὴν ἡδονὴ ποὺ νοιώθει τὸ παρθενικὸ κορμὶ στὸ πρῶτο ἄγγιγμα τοῦ ἄνδρα...

Τὸ μικρούλι μαρμάρινο στηθάκι της, ξεγλυστρώντας ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ μεταξένια μπλουζίτσα της, ἀνατρίχιαζε σὲ κάθε καινούργιο χάδι, σὲ κάθε καινούργιο φιλὶ τοῦ καλοῦ της. . .

⁂

— Εἶσαι ἕνας πρόστυχος, ἕνας ἐλεεινός! φώναζε λίγα λεφτὰ ὑστερότερα μὲ στρίγκλικες ὑστερικὲς κι' ἄναρθρες φωνοῦλες ἡ Ρένα. . .

Ὀρθὴ μέσ' στὴ μέση τοῦ δωματίου, μὲ τὸ κορμὶ ἀκόμα μισόγυμνο κι' ἀνακατωμένα τὰ μαλλιά, φώναζε καὶ κτυποῦσε κάτω στὰ χαλιὰ τὰ ποδαράκια της. . .

— Εἶναι ἕνας πρόστυχος, ἕνας ἐλεεινός! ἐπανελάμβανε ἀσυναίσθητα ἡ Ρένα, καὶ τὰ μάτια της βούρκωναν ἀπὸ ζεστὰ δάκρυα. . .

Ὁ Ντέμης τὴν ἔβλεπε χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ καταλάβη τίποτε. Μέσ' στὸ νοῦ του στριφογύριζαν ἕνα σωρὸ σκέψεις. Γιατί; Τί ἤθελε πάλι νὰ πῆ ἡ Ρένα; Τί τῆς ἔκανε αὐτός; Μπᾶς καὶ δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια ποὺ πρώτη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του; Τότε τί; Τί τῆς κακοφάνηκε; Γιατὶ ἄξαφνα ξεπετάχτηκε μέσ' ἀπ' τὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ τὸν βρίζη; Γιατί;

Ἡ Ρένα ξακολουθοῦσε πνιγμένη τώρα σὲ λυγμούς:

— Γιατὶ νὰ μὲ μεταχειριστῆς ἔτσι; Γιατὶ νὰ μὲ φιλᾷς τόσην ὥρα; Ποιὸς σοὔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ χαϊδεύης, πρόστυχε; . . . Λὲς πὼς μ' ἀγαπᾷς. . . Ψέμματα! Θὲς μόνο νὰ χαρῇς τὸ κορμί μου. . . Παλιάνθρωπε, ἐλεεινέ. . . Θεέ μου, τί ντροπή, τί ντροπή...

Ἔκλαιγε τώρα σᾶν μωρὸ παιδί. Ἄδικα προσπάθησε ὁ Ντέμης πλησιάζοντάς την νὰ τὴν συνεφέρη. Μόλις τὴν ἄγγισε, ἔμπηξε τὶς φωνὲς καὶ τὸν ἔβρισε. Ὥσπου στὸ τέλος βαρέθηκε, βαρέθηκε ν' ἀκούη τὶς ὑστερικὲς κραυγές της, κι' ἀφήνοντάς την μόνη, μπῆκε μέσ' στὸ γραφεῖο του. . .

⁂

Ἕνα τέταρτο ὑστερώτερα, μπαίνοντας στὸ μικρὸ τούρκικο σαλονάκι, δὲν βρῆκε τὴν Ρένα! . . .

Εἶχε φύγει χωρὶς νὰ τὴν καταλάβη, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ τίποτε. . . Μόνο πάνω στὸ ντιβάνι βρισκότανε ξεχασμένο τὸ μικρὸ παρφουμαρισμένο μαντηλάκι της, κι' ἕνα κομμάτι χαρτὶ μὲ λίγα λόγια:

«Εἶσαι ἕνας πρόστυχος. Ὅλα τέλειωσαν μεταξύ μας. Μὴν ἐπιχειρήσης νὰ μὲ ξαναδῆς. Ἀντίο. Ρένα».

⁂

Ὁ Ντέμης ἐκεῖνο τὸ βράδυ γλέντησε μὲ τὴν μικρὴ μπαλαρινούλα. Ἦπιε, ἦπιε τόσο

Κι' ὁ Ντέμης τὴν φιλοῦσε, τὴν δάγκωνε καὶ τὴν ἔσφιγγε σὰν νἄθελε νὰ τὴν πνίξη.

πολύ, ποὺ τρίκλιζε ὅταν γύρισε τὰ ξημερώματα σπίτι του. . .

⁂

Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας, ξαναφέρνοντας στὸ νοῦ του τὸ τί στάθηκε τὸ προηγούμενο ἀπόγευμα, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναενδιαφερθῆ πιὰ γιὰ τὸ «ὑστερικὸ» αὐτὸ κορίτσι, ὅπως τ' ὀνόμασε.

Κι' ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν τὸν τρόμαξε σὰν τὴν πρώτη φορά, δὲν τὸν τρόμαξε διόλου, λὲς κι' ἡ Ρένα τοῦ ἦταν μιὰ ὁλότελα ἄγνωστη κοπέλλα, ἕνα «τίποτε» στὴν ζωή του. . . Μόνο σὰν θυμήθηκε τὰ λόγια ποὺ τοὔγραψε, ἔννοιωσε μέσα του μιὰ ἀγανάχτησι, κι' ἕνα παράπονο γιὰ τὸν χαρακτηρισμὸ ποὺ θέλησε νὰ τοῦ δώση.

Δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε, ὄχι, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τῆς γράψη γιὰ νὰ τῆς πῆ ποιὸς ἦταν αὐτός, γιὰ νὰ τὴν βρίση ἴσως. . .

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Τατιάνα ? Ὄλγα ? Κατερίνα

Η ΓΑΜΗΛΙΟΣ ΣΥΜΦΩΝ

ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Τὸ σενάριο τῆς ταινίας αὐτῆς τῆς Παραμάουντ εἶναι γραμμένο ἀπὸ τοὺς Ἔριχ φὸν Στροχέϊμ καὶ Χάρρυ Κάρ.

Τοὺς κυριωτέρους ρόλους παίζουν ὁ Ἔριχ φὸν Στροχέϊμ (Νίκι), ἡ Φέϋ Ρέϋ (Μίτσι), ἡ Ζάζυ Πίτς (Σεσίλια), ὁ Μάτεϋ Μπίτζ (Σκάνι), ὁ Τζώρτζ Φάουσετ (πρίγκηψ Ρώφφεμπεργ), ἡ Μὼδ Τζώρτζ (πριγκήπισσα Ρώφφεμπεργ).

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἑξῆς :

Τὸ 1914 βρίσκονταν στὴ Βιέννη οἱ τελευταῖοι ἀπόγονοι τῆς οἰκογενείας φὸν Ρώφφεμπεργ, ποὺ ζοῦσαν ἀρκετὰ πλούσια ζωὴ ξεκοκκαλίζοντες τὰ τελευταῖα ἀπομεινάρια μιᾶς περιουσίας ποὺ ἤτανε μιὰ φορὰ πολὺ μεγάλη.

Ὁ πρίγκηψ Ὄττο καὶ ἡ πριγκήπισσα Μαρία-Ἰμμακιουλάτα ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ κρύψουν τὴν χρυσῆ φτώχεια των. Διηρωτῶντο πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ ξαναγίνουν πλούσιοι, γιατὶ ἔβλεπαν νὰ τελειώνουν σιγὰ-σιγὰ τὰ τελευταῖα λεφτὰ τῆς περιουσίας των. Εἶχαν κάνει μεγάλα ὄνειρα γιὰ τὸν γυιό των Νίκι, ἀλλ' αὐτὸς ζοῦσε ζωὴ παραλυμένη· εἶχε καταστραφῆ σιγὰ-σιγά, τόσο ἀπὸ τὰ χαρτιὰ ὅσο ἀπὸ τῆς γυναῖκες, καὶ εἶχε φθάσει σὲ θέσι ὅλως διόλου ἀπελπιστική. Ὁ γέρος πρίγκηψ Ὄττο κουβέντιαζε συχνὰ μὲ τὴ γυναῖκα του γιὰ τὸ γυιό των, καὶ ἔφθαναν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἕνα πρᾶγμα μονάχα μποροῦσε νὰ τοὺς σώση ἀπ' τὴ δύσκολη αὐτὴ κατάσταση : νὰ εὕρουν δηλαδὴ μιὰ πλούσια νύφη γιὰ τὸν λοχαγὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Ὅταν μιλοῦσαν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα στὸν Νίκι, ὁ λοχαγὸς ἄρχιζε τὰ γέλοια, γιατὶ δὲν τοῦ ἄρεσαν καθόλου ἡ σοβαρὲς ὑποθέσεις. Ἔπειτα, στῆς ἐπίμονες παρακλήσεις τῶν γονέων του, μαλάκωνε καὶ τοὺς ἔλεγε :

— Εἶναι δική σας δουλειὰ νὰ μοῦ διαλέξετε μιὰ γυναῖκα, γιατὶ ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ ν' ἀποφασίσω μόνος μου νὰ παντρευθῶ. Κάνετε ὅπως ξέρετε, θὰ ὑποταχθῶ στὴν ἀπόφασί σας.

Οἱ γονεῖς του ἄρχισαν λοιπὸν νὰ ζητοῦν μιὰ πλούσια νύφη, καὶ ὁ Νίκι δὲν εἶχε ξαναμιλήσει πιὰ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε ἀνακατωθῆ στὴ Βιέννη, στὴν λιτανεία τῆς Ἁγίας Δωρεᾶς, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως, εἶδε ἕνα κορίτσι τοῦ λαοῦ πάρα πολὺ ὡραῖο καὶ μὲ χάρι γεμάτη δροσιά. Αὐτὸς ποὺ ἤτανε συνηθισμένος σὲ κορίτσια τοῦ μιοῦζιχ χώλλ, σὲ φιλενάδες κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐλαφρῶν ἠθῶν ποὺ τῆς εἶχε συναντήσει στὰ ντάνσιγκ, θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν νεότητα αὐτή, ποὺ ἄνθιζε σὰν ἕνα λουλοῦδι.

Δὲν ἐσκέπτετο πιὰ παρὰ ἕνα πρᾶγμα : νὰ πλησιάσῃ τὴ νέα, νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς πῆ τὸ αἴσθημα, ποὺ ἔξαφνα, εἶχε φλογίσει τὴν καρδιά του. Δὲν δυσκολεύθηκε ἄλλως τε, νὰ τὴν πλησιάσῃ. Στὴν ἀρχὴ τῆς μίλησε μὲ σεβασμό, μὲ τὸ θέλγητρο αὐτὸ ποὺ τὸν χαρακτήριζε, καὶ ἀντελήφθη ὅτι τὰ γλυκά του λόγια συγκινοῦσαν τὴν νέα. Τῆς ζήτησε ἕνα ραντεβοῦ κι' αὐτή, φυσικώτατα, τοῦ τὄδωσε. Συναντήθηκαν καὶ πάλιν καὶ ἡ νέα τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἔλεγαν Μίτσι καὶ ὅτι ἤτανε ἀρραβωνιασμένη μ' ἕνα νέο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ.

Οἱ γονεῖς της ἤθελαν πράγματι, νὰ παντρευθῇ τὸν Σκάνι, ἕνα κρεοπώλη, τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο, γιατὶ ἤτανε σκαιός, ἀγροῖκος καὶ χυδαῖος.

Ὁ Νίκι δὲν ἔδωσε τὴν πραγματική του ταὐτότητα στὴν νέα, ξέροντας καλὰ ὅτι ἡ κοινωνικὲς διαφορές, θὰ ἔσκαβαν ἀνάμεσά τους ἕνα λάκκο σχεδὸν ἀνυπέρβλητο.

Ἡ μικρὴ δὲν ἤξερε ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕνα πρίγκηπα καί, ἄφινε νὰ τὴν κυριεύῃ ἕνα αἴσθημα γλυκὸ καὶ νέο, τὸ ὁποῖον σὲ λίγο, μετεβλήθη σὲ ἀληθινὸ ἔρωτα.

Ἦσαν εὐτυχισμένοι μαζί, καὶ ξανάλεγαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὴν μεγάλη χαρὰ ποὺ δοκίμαζαν ὅταν ἀνταμωνόνταν καὶ ὁ Νίκι, ὁ ὁποῖος εἶχε λησμονήσει ὅλες τῆς ὑποσχέσεις ποὺ εἶχε δώσει στοὺς γονεῖς του, ἄφινε τὸν ἑαυτό του νὰ λικνίζεται ἀπὸ τὸ δροσερὸ τραγοῦδι τοῦ ἔρωτα.

Ἀλλ' ὁ γέρο πρίγκηψ τοῦ Ρώφφεμπεργ δὲν εἶχε λησμονήσει τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει **στὸν γυιό του νὰ εὕρῃ μιὰ πλούσια νύφη.** Εἶχε ἐξαπολύσει διαφόρους φίλους του σὲ διάφορα ἴχνη, καὶ ὁ ἴδιος εἶχε πάρει μέρος στὸ κυνῆγι καὶ ηὗρε ἕνα ὡραῖο θήραμα, ἤ, πραγματικά, ἕνα ἄσχημο θήραμα, στὸ πρόσωπο τῆς Σεσίλια Σουέϊσερ, τῆς κόρης ἑνὸς πλουσίου ἐργοστασιάρχου φαρμακευτικῶν προϊόντων.

Ἡ Σεσίλια δὲν ἤτανε καθόλου ὡραία, πράγματι, καὶ κούτσαινε· ἀλλ' ὁ πατέρας της πετοῦσε ἀπὸ τὴν χαρά του στὴν σκέψι ὅτι ἡ κόρη του θὰ γινότανε πριγκήπισσα.

Ὁ πρίγκηψ Ὄττο εἶχε ὁρίσει λοιπὸν τὸ ποσὸν τῆς προίκας καὶ εἶχε συζητήσει μὲ ἐπιμονὴ ἐμπόρου τοὺς ὅρους τοῦ γάμου. Αὐτὸς καὶ ὁ ἐργοστασιάρχης φαρμακευτικῶν προϊόντων στὸ τέλος ἔμειναν σύμφωνοι.

Ὅλα ἦσαν λοιπὸν ἕτοιμα. Εἶχαν ἀμελήσει μονάχα νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Νίκι.

Ὁ πατέρας, εἶχε θεωρήσει αὐτὸ τὸ διάβημα σχεδὸν περιττό, ἀφοῦ ὁ λοχαγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς εἶχε ἀναθέσει σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ἤξερε. Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ὅλα τὰ πράγματα κανονίσθηκαν, ἦρθε ἡ μέρα ποὺ ἔπρεπε νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ Νίκι. Ἡ συνομιλία ἤτανε δραματική.

Ὁ πρίγκηψ Ὄττο καὶ ἡ πριγκήπισσα Ἰμμακιουλάτα εἶχαν παρακαλέσει τὸν λοχαγὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς ἰδῇ, καὶ τοὺς ηὗρε καθήμενους ἐπισήμως στὸ

Ἡ Φέϋ Ρέϋ στὸν ρόλο τῆς Μίτσι σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ προσεύχεται γιὰ νὰ ἐξομολογηθῇ.

σαλόνι τους.

Ὁ γέρο πρίγκηψ πρῶτος τὸν λόγο.

— Ἔχω νὰ σοῦ τι, εἶπε ὁ πατέρας ηὗρα μιὰ πλούσια

— Μὰ εἶμαι τσι : δὲν θέλω νὰ λω τὴν κατάστασ

— Ξέχασες ὅτι καταστραμμένοι καὶ ἀρνηθῇς, αὔριο θὰ χρεωκοπήσουμε χάσουμε τὴ τιμή μας. Τὸ ὄνομά μας λισθῇ στὸ βόρβορο καὶ δὲν ξέρω μάλιστα μπορέσῃς νὰ μείνῃς στὸ σύνταγμά σου. χασες αὐτά ;

— Ὄχι, τραύλισε ὁ Νίκι.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ πάρῃς τὴν Σουέϊσερ.

— Δὲν μπορῶ, πατέρα, ἡ καρδιά μου δοσμένη.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ διαταγή μου, εἶπε πρίγκηψ, καὶ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ὑπακούσῃς

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, πατέρα, εἶπε φασιστικὰ ὁ Νίκι. Ἀγαπῶ μιὰν ἄλλη δώσει λόγο. Εἶναι ἕνα ἐξαιρετικὸ κορίτσι χὸ μὰ εὐγενικό, ποὺ θὰ ἦταν μιὰ ἰδεώδης ζυγος . . .

Ὁ γέρο πρίγκηψ τοῦ Ρώφφεμπεργ φρενῶν, δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτα.

— Δὲν θυμᾶσαι, τοῦ εἶπε, ὅτι ἀνέθεσες μητέρα σου καὶ σ' ἐμένα νὰ φροντίσουμε τὸ ζήτημα τοῦ γάμου σου ; Μᾶς ὑπεσχέθης νὰ ὑποταχθῇς στὴν ἐκλογή μας. Λοιπὸν βλέπω τὸν λόγο ν' ἀρνηθῇς μιὰ σανίδα σωτηρίας ποὺ προσφέρεται στὴν οἰκογένειά μας χατῆρι ἑνὸς κοριτσιοῦ χωρὶς πεντάρα στή.

Τότε ὁ Νίκι τὸ πῆρε ἀπόφασι καὶ εἶπε «ναί».

Ἀλλ' ὁ ἀπαίσιος ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Μίτσι, ὁ κρεοπώλης Σκάνι, εἶχε μάθει ὅτι πάτησε καί, εἰς τὸ ἑξῆς, μιὰ ἐπιθυμία τὸν βασάνιζε : νὰ ἐκδικηθῇ τὸν λοχαγὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Νύχτα-μέρα, στὸ μυαλό του σχεδίαζε ἐκδίκησή του, κι' ὅλο τοῦ φαινόταν ὅτι δὲν ταν ἀρκετὰ σκληρὴ γιὰ νὰ τιμωρήσῃ ὅπως πρεπε τὸν νεαρὸ λοχαγὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Ἡ δυστυχισμένη Μίτσι, ποὺ δὲν ἔκανε παρὰ νὰ κλαίῃ τὴ χαμένη εὐτυχία της ἤξερε ποιὸ ἅγια νὰ ἐπικαλεσθῇ γιὰ νὰ ἀπ' τὰ νύχια τοῦ ἀγριανθρώπου ἐκείνου ξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾷ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς της.

Κι' ὅμως, ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ ἀγαπημένος της τὴν ἀπαρνήθηκε, γιὰ νὰ παντρευθῇ πλουσιοκόριτσο : παρ' ὅλ' αὐτὰ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴς εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ σανε μαζί, ποὺ μονάχα ἡ ἀνάμνησή τους νοῦσε μιὰ λαχτάρα στὸ εἶναι της.

Ὁ Σκάνι ἀνέβαλε τὴν ἐκδίκησί του γιὰ τὴ μέρα τοῦ γάμου καὶ τὴν μέρα ἐκείνη, τὴν Μίτσι ἀπελπισμένη στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας ὅπου γινότανε ἡ γαμήλιος τελετή

Ὁ Σκάνι εἶχε πῆ στὴ Μίτσι, δείχνοντας της τὸ πιστόλι του.

— Ἀφοῦ δὲ θέλεις πιὰ νὰ μὲ πάρῃς, σκοτώσω σὲ λίγο αὐτὸν ποὺ σ' ἔκανε ν' ἀλλάξῃς γνώμη.

Ἡ Μίτσι ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ νὰ κλαίῃ πελπισμένα. Ἤξερε ὅτι ὁ Σκάνι θὰ ἔκανε ποὺ ἔλεγε, γιατὶ ἤτανε τρομερὸς ἄνθρωπος.

Ἡ δυστυχισμένη νέα ἤθελε νὰ σώσῃ κάθε θυσία, ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε, καὶ ὅταν νεόνυμφοι πέρασαν μπροστά των καὶ ὁ Σκάνι τοιμαζόταν νὰ σύρῃ τὸ πιστόλι του καὶ νὰ ροβολήσῃ, τοῦ εἶπε στ' αὐτί.

— Μὴν τὸν σκοτώνεις, θὰ σὲ παντρευθῶ !

Τότε ὁ Σκάνι χαμήλωσε τὸ ὅπλο του ἐνῷ ὁ πρίγκηψ, στὸ πλάϊ τῆς γυναίκας του, ἀνέβαινε σ' ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο, ἡ Μίτσι ἔμενε κοντὰ στὸν μισητὸ ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖον ἀνῆκε στὸ ἑξῆς.

Μέσα στὸν καθεδρικὸ ναὸ ἀνέβαιναν ἡ τελευταῖες νότες τῆς Γαμηλίου Συμφωνίας.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς πρῶτες χειμωνιάτικες συγκεντρώσεις ἐγίνετο πολὺς λόγος γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν κάπως ὑπερβολικὴ ἴσως ἀφέλεια ποὺ παρατηρεῖται τώρα τελευταίως στῆς νέες. Στὴ συζήτησι ἐλάμβαναν μέρος καὶ μερικὲς ἡλικιωμένες κυρίες, ἡ ὁποῖες ἐκαυτηρίαζαν φυσικῷ τῷ λόγῳ τὴν ἐπικρατοῦσαν κατάστασιν.

— Ἐπῆγα μιὰ φορὰ στὴ Γλυφάδα, ἔλεγεν ἡ μιὰ ἀπ' αὐτές, καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἔφυγα ντροπιασμένη ἀπ' τὴν ξαδιαντροπιά, μὲ τὴν ὁποίαν ἦσαν ξαπλωμένες ἡ γυναῖκες μὲ τὰ μαγιώ τους μπροστὰ στοὺς ἄνδρες.

Ἕνας κύριος ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία φυσικὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ δίκαιά του καὶ εἶπε :

— Βρίσκετε πὼς τὸ ἀθῶο αὐτὸ ξάπλωμα στὴν ἀμμουδιὰ προσβάλλει τὰ ἤθη; Ἐγὼ ἐν τούτοις μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἔζησα καὶ στὴν ἐποχὴ τῶν μακρυῶν φουστανιῶν καὶ τῆς μεγάλης αὐστηρότητος καὶ μὴ σᾶς φανῇ παράξενο ἂν σᾶς πῶ ὅτι μοῦ ἐπαρουσιάζοντο πολὺ περισσότερες εὐκαιρίες νὰ περάσω τὴν ὥρα μου. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ πόσο ἐγλέντησα μὲ τὴν κοπελλίτσα ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἐκλείδωναν οἱ γονεῖς τὰ κάπως ἀνοικτὰ βιβλία γιά. . . νὰ μὴ παίρνῃ κακὰ παραδείγματα.

— Ὥστε κατὰ τὴν γνώμην σας πρέπει μιὰ κοπέλλα. . .

— . . . νὰ τὰ ξεύρῃ ὅλα γιὰ νὰ εἶναι προετοιμασμένη καὶ νὰ μπορῇ νὰ προστατεύσῃ τὸν ἑαυτό της ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν τύχῃ. Ἂς ἀφήσωμε πιὰ τὴς σκουριασμένες ἰδέες καὶ ἂς ἐπιδιώκωμε ἕνα μόνο, πῶς θὰ ἐμπνεύσωμε ὡραῖα καὶ εὐγενικὰ αἰσθήματα στὰ παιδιά μας, ὥστε νὰ ξεχωρίζουν μόνα τους τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό.

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Ἡ πιὸ θριαμβευτικὴ κατάκτησις τῆς γυναίκας τοῦ αἰῶνος μας εἶναι τὰ σπόρ.

Ἄρχισε μὲ τὸ τέννις — τὸ πιὸ ἄκακο — γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ αὐτοκίνητον, στὸ γιὼτ καὶ στὸ ἀεροπλάνο ἀκόμη.

Ἡ κατάκτησις αὐτὴ ἔδωσε στὴ γυναῖκα μιὰ ἀρρενωπὴ ἐμφάνισι, μὰ ὄχι ἀρρενωπὴ ἄγαρμπη οὔτε ἀκαλαίσθητη, ἀλλὰ τοὐναντίον τῆς ἔδωσε ὡραῖο καὶ εὐλύγιστο κορμί, ψυχραιμία καὶ μὲ μιὰ λέξι τὴν ἔκαμε νὰ μὴ εἶναι πιὰ ἄψυχη καὶ εὔθραυστη κουκλίτσα καὶ νὰ ξέρῃ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό της ὅτι κι' ἂν τῆς συμβῇ.

Ἔπειτα καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἁπλῆς ἐμφανίσεως ἂν κρίνωμε τὸ πρᾶγμα ἡ κατάκτησις αὐτὴ ἐχάρισε πολλὰ εἰς τὴν γυναῖκα: Τὴν ἔκαμε νὰ φαίνεται πιὸ νέα, πιὸ ὄμορφη καὶ αὐτό, διότι ἀναγκαστικῶς ἐφόρεσε φορέματα ἀνάλογα μὲ τὸν καινούργιο τρόπο τῆς ζωῆς της. Αὐτὸ δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι τὰ φορέματα ποὺ φορεῖ τώρα ἔχασαν τὴν αἰθερία τους ἐμφάνισι, κάθε ἄλλο. καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἐκτελοῦντα ὥστε νὰ εἶναι ἕνα φορεματάκι σπορτὶφ χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶναι κομψὸ καὶ αἰθέριο.

Ὁ Ζὰν Πατοὺ ἔχει ἐπιτύχει τὸν συνδυασμὸν αὐτὸν καὶ ὅλη ἡ συλλογή του τῶν σπορτὶφ κοστουμιῶν εἶναι θαῦμα ἰδέσθαι. Κἄτι ποὺ ἰδιαιτέρως ἐλανσάρισε εἶναι φούστα ἀπὸ χονδρὸ ζέρσεϊ φονσὲ μὲ σουέτερ τοῦ ἰδίου χρώματος, ἀλλὰ σὲ ἀνοικτότερο τόνο. Τὸ καπελλάκι εἶναι ἕνας σκοῦφος ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ χρώματα ὡραιότατα συνδυασμένα.

Τὸ γκρὶ τοῦ καπνοῦ εἶναι ἐπίσης ἕνα χρῶμα ποὺ πολὺ λανσάρει ὁ Πατοῦ: φούστα γκρὶ καὶ ζακέττα ἀπὸ μαῦρο ντρὰ μὲ μαῦρο σκοῦφο ἢ γκαρσονέ.

Ὡραῖα μοντελάκια σπορτὶφ μᾶς παρουσιάζει ἐπίσης ἡ συλλογὴ τῆς Ρενὺ καθὼς καὶ μαντὼ τρουὰ κάρ.

Παρίσι, Νοέμβριος Vivian Gretor

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τὸ καλοστρωμένο τραπέζι διαθέτει ὄμορφα καὶ ἀνοίγει τὴν ὄρεξι, δὲν πρέπει λοιπὸν μόνον διὰ λόγους καλαισθησίας νὰ προσέχῃ μιὰ νοικοκυρὰ τὸ τραπέζι της, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγους ὑγιεινῆς.

Τὰ πιάτα θὰ εἶναι πάντα ἀπὸ καλὴ πορσελάνη, τὰ μαχαιροπήρουνα ἀσημένια, τὰ ποτήρια κρυστάλλινα. Μὴ σᾶς φαίνεται πολυτέλεια νὰ χρησιμοποιῆτε ὅλα αὐτὰ τὰ πολυτελῆ ἐπιτραπέζια εἴδη, διότι τὰ εἴδη αὐτὰ εἶναι τὰ μόνα ποὺ δὲν ἐπιδέχονται μετριότητα. Τὸ πολὺ πολὺ τὰ ποτήρια σας τὰ καθημερινὰ μποροῦν νὰ μὴν εἶναι ἀπὸ λεπτὸ κρύσταλλο, ἀλλὰ τὰ μαχαιροπήρουνα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι ἀσημένια καὶ τὰ πιατικὰ ἀπὸ καλὴ πορσελάνη.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Πολλὲς ἀναγνώστριές μου παραπονοῦνται γιὰ τῆς λεγόμενες πανάδες, ἡ ὁποῖες χωρὶς νὰ εἶναι κάτι πολὺ ἄσχημο εἶναι ἐν τούτοις κἄτι ποὺ ἀσχημίζει τὴν ἐπιδερμίδα. Ἡ πανάδες ἔρχονται πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀλλὰ οἱ γιατροὶ διατείνονται ὅτι συχνὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν ὕπαρξι σιδήρου μέσα εἰς τὸ αἷμα ἢ ἀπὸ ἀργὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Θὰ ἐσυμβούλευα τῆς ἀναγνώστριές μου νὰ τὴς προλαμβάνουν μὴ ἐκθέτουσαι τὸ πρόσωπό τους στὸν ἥλιο. Ἂς χρησιμοποιοῦν βέλα πυκνὰ ἢ μεγάλες ψάθες, ὥστε νὰ προφυλάσσουν τὸ πρόσωπό τους καὶ ἂς τρώγουν ὅσο μποροῦν περισσότερα καρόττα γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴς πανάδες νὰ ἐμφανισθοῦν, διότι ἅμα ἐμφανισθοῦν δύσκολα ἐξαλείφονται. Πρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃ κανεὶς πολὺ δραστήρια φάρμακα ποὺ καταστρέφουν τὴν ἐπιδερμίδα.

Ὡραιότατο κοστοῦμι σπορτὶφ (Μοντέλλο Πατοῦ).

ΚΟΥΖΙΝΑ

Πράσινες ἐλιές. — Διαλέγομε καλὲς καὶ μεγάλες πράσινες ἐλιές, τὴς χαράζομε μὲ ἕνα μαχαῖρι σὲ τέσσερα κατὰ μῆκος, κατόπιν δὲ τὴς ρίχνομε σὲ νερὸ γιὰ νὰ μείνουν 2 — 3 ἡμέρες, ἀλλάζοντας κάθε πρωῒ τὸ νερό. Ὅταν γλυκάνουν ἀρκετὰ κάνομε μιὰ δυνατὴ ἅρμη καὶ τὴς ρίχνομε μέσα νὰ μείνουν 24 ὧρες. Ἀκολούθως τὴς βγάζομε καὶ τὴς ρίχνομε στὸ ξῦδι ἄλλες 24 ὧρες καὶ ὕστερα τὴς βάζομε μέσα σὲ λάδι καὶ τὴς φυλᾶμε. Διατηροῦνται καὶ ὁλόκληρο χρόνο.

Ἂν δὲν θὰ ξεπικράνουν ἀρκετὰ μὲ τὸ κρῦο νερὸ τὴς ρίχνομε σὲ νερὸ καφτό.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Οἱ πραγματικὰ καλοαναθρεμμένοι ἄνθρωποι καταλαβαίνουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι μονοκόμματο τὸ σῶμα, ἀλλὰ καταλαβαίνουν ἐπίσης ὅτι ἡ πολλὲς χειρονομίες εἶναι πρόστυχες. Βέβαια τὸ νὰ μιλῇ κανεὶς χωρὶς τὴν παραμικρὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ ἢ τοῦ κεφαλιοῦ εἶναι τελείως ἀνέκφραστο, ἀλλὰ δὲν ἕπεται ἐξ αὐτοῦ ὅτι πρέπει νὰ μεταβάλωμε τοὺς ἑαυτούς μας σὲ νευρόσπαστα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπο καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ ἐκφράζῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλαμε νὰ ποῦμε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐν μέτρῳ. Ἡ λύπη, ἡ χαρά, ὁ θυμός, ἡ περιφρόνησις ὅλα πρέπει νὰ ἐκφράζωνται, γιατὶ δὲν ὑπάρχει ψυχρότερο πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα ἀνέκφραστο πρόσωπο.

Στὸν αἰῶνα ποὺ ζοῦμε ἐπικρατεῖ μεγάλη νευρικότης, περιστοιχιζόμεθα ἀπὸ ἀνθρώπους νευρικοὺς ποὺ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν οὔτε στιγμὴ στὴν ἴδια θέσι, γι' αὐτὸν τὸν λόγο πρέπει ἡ μητέρες νὰ διδάσκουν ἀπὸ μικρὰ τὰ παιδιά τους νὰ κάθωνται ἥσυχα τοὐλάχιστο ὡρισμένες ὧρες: Ὅταν εἶναι στὸ τραπέζι, ὅταν βρίσκωνται μαζὶ μὲ μεγάλους, ὅταν βρίσκονται σ' ἕνα ξένο σπίτι κλπ.

Μερικοὶ γονεῖς ἐπιτρέπουν στὰ παιδιά τους, νὰ πιάνουν ὅλα τὰ πράγματα, νὰ κουνοῦν τὰ πόδια τους, ν' ἀνακατεύωνται στῆς ὁμιλίες τῶν μεγάλων. Λοιπὸν τὰ παιδιὰ αὐτά, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ γίνουν ἀνυπόφορα μεγαλώνοντας καὶ νὰ ἐξελιχθοῦν εἰς νευρικὰ πλάσματα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ. Καλλιτέχνιδα. — Πολὺ δύσκολο αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε. Ἀπετάνθην σὲ τρεῖς ζωγράφους κυρίας, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ἀναλάβῃ. Βλέπετε ἡ ἀκρίβεια τῆς σημερινῆς ζωῆς κάμνει ὅλους νὰ διστάζουν. Δὲν ἔχετε κανένα συγγενῆ ἐδῶ καὶ ἂν ἔχετε ἐξασφαλισμένη κατοικία καὶ τροφὴ μπορῶ νὰ σᾶς βρῶ καμμιὰ θέσι μὲ μικρὸν μισθόν.

Ξανθοῦλαν Μ., Θεσ)νίκην. — Δὲν ὑπάρχει ἄλλο φάρμακο ἀπὸ δρόμο 2 —3 ὧρες τὴν ἡμέρα καὶ κάτι λαστιχένιες κάλτσες ποὺ πωλοῦν στὰ ὀρθοπεδικὰ εἴδη.

Σ. Π., Ἐνταῦθα. — Κακὸ δικό σας ἂν δὲν παραιτηθῆτε. Ἐγὼ σᾶς ἔδωσα τὴν συμβουλὴν ποὺ ὤφειλα νὰ σᾶς δώσω, τὰ περαιτέρω σᾶς ἀφοροῦν.

Β. Τ. — Δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ μαλακώνῃ τὰ μαλλιά.

Θεοδώραν. — Νὰ φορῆτε πάντα ζώνη λαστιχένια, νὰ περιπατῆτε πολὺ καὶ νὰ ἀποφεύγετε τὰ ζυμαρικά. Γιὰ τὰ μαλλιὰ τίποτε ἄλλο ἀπὸ βαφή.

Τζένννην Π. — Δὲν ὑπάρχει ριζικὴ θεραπεία.

Μαρίκαν Π. — Βαζελίνη γιὰ τὰ φρύδια καὶ ματόκλαδα, ὅσο γιὰ τὰ σπυράκια Λικὲρ Φόλερ 20 γραμ. 10 σταγόνες τὸ μεσημέρι καὶ 10 τὸ βράδυ, πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

['Ο Κονσίνο Κονσίνι, ἐραστὴς τῆς βασιλίσσης Μαρίας τῶν Μεδίκων, ἀναθέτει στὸν ἔμπιστό του Ρινάλδο νὰ ἀνακαλύψη τὴ διαμονὴ τῆς Γιζέλλας, ἡ ὁποία εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸ νεαρὸ μαρκήσιο Σὲνκ-Μὰρς ποὺ συμπαθεῖ κι' ὁ πατέρας της. 'Ο Ρινάλδος ἀνακαλύπτει τὰ ἴχνη τῆς Γιζέλλας καὶ ὁ Κονσίνι σπεύδει εἰς συνάντησίν της. 'Ο ἱππότης Καπεστὰν φθάνει στὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ σώση τὴν Γιζέλλα ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ Κονσίνι. Κατόπιν, μεταβαίνει στὸ πανδοχεῖο τῆς «Χήνας», συμπλέκεται μὲ ἕξη μπράβους τοῦ στρατάρχου καὶ καταφεύγει σ' ἕνα δωμάτιο ὅπου πέφτει ἀναίσθητος. 'Εν τῷ μεταξὺ ὁ μαρκήσιος Σὲνκ-Μάρς, ἱππότης θεράπων τῆς Μαριὸν Δελόρμ, τὴν συνοδεύει ὡς τὸ μέγαρον τοῦ στρατάρχου. 'Ο Κονσίνι διὰ νὰ ἀπαλλαγῆ τοῦ Καπεστάν, διατάσσει νὰ τὸν θάψουν ζωντανό].

8. (Ἡ συνέχεια).

Τέλος ἡ Γιζέλλα ἀκούμπησε μὲ μητρικὴ προσοχὴ τὸ κεφάλι τῆς τρελλῆς στὸ προσκέφαλο καὶ ἀφοῦ τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπο, ἐξῆλθε.

'Ο δοὺξ τῆς 'Αγκουλέμης εἶχε μεταβῆ στὴν συνέλευσι τῶν συνομοτῶν. 'Η Γιζέλλα ἔδωσε διαταγὲς στοὺς δύο ὑπηρέτες τοῦ σπιτιοῦ νὰ ἑτοιμάσουν διὰ νὰ δεχθοῦν τοὺς εὐπατρίδας ποὺ θὰ ἐπέστρεφον καὶ κατόπιν ἐπερίμενε τὸν πατέρα της μὲ τοὺς κυρίους Κονδὲ καὶ Γκύζη.

'Ενῷ περίμενε ἄρχισε νὰ σκέπτεται πάλιν ὅσα συνέβησαν ἐκείνη τὴ μέρα, ἐνῷ τὸ πρόσωπό της ἐφώτιζε ἕνα χαμόγελο εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν τολμηρὸ ἱππότη, ποὺ τὴν ἔσωσε. Σιγὰ-σιγὰ ἀπεκοιμήθη διὰ νὰ ὀνειρευθῆ τὸ ἴδιο ὄνειρο.

"Εξαφνα ὅπως καὶ στὴν διήγησι τῆς Βιολέττας, τὸ γυαλὶ ἑνὸς παραθύρου ἔσπασε καὶ ἡ Γιζέλλα ἐτινάχθη τρομαγμένη. "Ενας ἄνθρωπος ἐπροχωροῦσε μὲ τρομερὸ μειδίαμα στὰ χείλη. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πάλιν ὁ Κονσίνι. Πίσω του δυὸ ὁπλοφόροι πηδοῦσαν μέσα στὸ δωμάτιο καὶ συγχρόνως ἀκούονταν ἀπέξω ἡ φωνὲς τῶν δύο ὑπηρετῶν τοῦ σπιτιοῦ ποὺ πάλευαν.

'Η Γιζέλλα ἀπολιθωθεῖσα, χωρὶς νὰ κάμη καμμιὰ κίνησι, εἶδε τὸν τρομερὸ ἄνθρωπο νὰ τὴν πλησιάζη μὲ τοὺς ἀκολούθους του.

Καὶ κατὰ τὴν τελευταία στιγμὴ μόνο, ὅταν τῆς ἔδεναν τὸ στόμα, ἀφῆκε τρεῖς φορὲς μιὰ φοβερὴ κραυγὴ τρόμου. Οἱ ἄνδρες τὴν ἔδεσαν γρήγορα καὶ τρέχοντες τὴν ἔφεραν σὲ μιὰν ἅμαξα, ἡ ὁποία ἔφυγεν ἀμέσως ὁλοταχῶς.

.. ..

XI
Η ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ

"Οταν ὁ ἱππότης Καπεστὰν ὕστερα ἀπὸ μακρὰ λιποθυμία ἀνέλαβε τῆς αἰσθήσεις του, ἡ πρώτη σκέψις ποὺ ἔκαμε ἦταν ἡ ἑξῆς:

— Τί κρεββάτι σκληρὸ σὰν πέτρα εἶν' αὐτό; Σκληρότερο καὶ ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς κυρὰ-Νικολέττας. Τί σκληρὰ τὰ στρώματα αὐτοῦ τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Χήνας». Μὲ πονεῖ ὅλο τὸ σῶμα μου.

"Απλωσεν ὅμως τὰ χέρια καὶ ἀντελήφθη ὅτι δὲν εὑρίσκετο ἐπάνω σὲ κρεββάτι!

— Μπᾶ! εἶπε. 'Εκύλησα στὸ πάτωμα. Γι' αὐτὸ ἔπαθα ἐφιάλτη. Τί τρομερὸ ὄνειρο! Τί κτυπήματα! Τί τρομερὸς ἀγών! "Ας ἀνέβω πάλιν στὸ κρεββάτι καὶ ἂν ὁ ὕπνος εἶναι δίκαιος πρέπει νὰ μοῦ δώση νὰ ὀνειρευθῶ ὅτι νυμφεύομαι τὴν κόρη ἑνὸς μεγάλου πρίγκηπος καὶ ὅτι ὁ πεθερός μου ὁδηγώντας με στὰ χρηματοκιβώτιά του μοῦ λέγει:

— «'Ιππότα, λάβε τὸν κόπον, παρακαλῶ, νὰ μετρήσης τὴν περιουσία μας. . . » 'Αλλὰ τί ἔπαθα. . . Τὸ κεφάλι μου εἶναι ζαλισμένο. Μήπως ἤπια πολὺ στὸ δεῖπνο;

Καὶ ὁ Καπεστὰν ἐσηκώθη ἢ μᾶλλον προσπάθησε νὰ σηκωθῆ ἀλλ' ἠσθάνθη τόσους πόνους σὲ πολλὰ μέρη τοῦ σώματός του ὥστε ἔπεσε πάλιν ψιθυρίζοντας:

— Διάβολε. Δὲν ὠνειρεύθηκα λοιπόν;

'Η μνήμη του ἄρχισε τότε νὰ λειτουργῆ πάλιν κανονικῶς. 'Ενθυμήθη καταλεπτῶς ὅλα, μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἐσώθη καταφεύγοντας στὸ ἀπομεμακρυσμένο ἐκεῖνο δωμάτιο.

— "Ω! πόσο διψῶ! εἶπεν ὕστερα. Ποτέ μου δὲν ἠσθάνθην τόση δίψα. Καὶ ὁ Φτεροπόδης μου; Τί νὰ ἔγινε ὁ δυστυχής; 'Αλλὰ τί σκοτάδι εἶναι ἐδῶ μέσα! Νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι μέσα σὲ τάφο. Μήπως πέθανα;

'Ο φόβος ἄρχισε νὰ καταλαμβάνη τὸν δυστυχῆ καὶ ἄρχισε νὰ στρέφη δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ προσπαθώντας νὰ διακρίνη μέσα στὸ σκοτάδι. "Αρχισε νὰ πιστεύη ὅτι ἦταν νεκρὸς πραγματικῶς καὶ ἐσκέπτετο:

— Κι' ὅμως, ἂν ἤμην νεκρὸς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σκεφθῶ. Νὰ ἰδοῦμε ἂν μπορῶ νὰ μιλήσω.

Καὶ ἀνοίγοντας τὸ στόμα του φώναξε.

— "Ε! φίλε μου!

— 'Εδῶ εἶμαι! ἀκούσθηκε μιὰ μακρυνὴ φωνὴ τὴν ὁποία ὁ Καπεστὰν δὲν ἄκουσε, ἔμεινε ὅμως εὐχαριστημένος νομίζοντας ὅτι ἄκουσε τὴν δική του φωνὴ καὶ συνεπῶς ἐβεβαιώθη πῶς δὲν ἦταν νεκρός.

— "Ωστε ζῶ! εἶπε ἀνασηκωνόμενος, ἀφοῦ φωνάζω καὶ ἀκούω μάλιστα τὴ φωνή μου. 'Ακούω ἐπίσης καὶ ἕνα τυμπανισμό.

'Ο τυμπανισμὸς ἐν τούτοις τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε ὅτι ἄκουε ἦταν ἀδιάκοπος καὶ μονότονος κρότος στὴν στέγη τοῦ δωματίου, τὸν ὁποῖον στὴν κατάστασιν ποὺ ἦταν, δὲν κατώρθωνε ν' ἀντιληφθῆ.

— Τότε τί μένω ἐδῶ! ἐξηκολούθησε σκεπτόμενος ὁ Καπεστάν. Θυμοῦμαι ὅτι τοὺς ἐξέφυγα κλείνοντας τὴν πόρτα. Καὶ διὰ νὰ εἶμαι ἀκόμη ζωντανός, θὰ πῆ ὅτι μὲ ἐγκατέλειψαν στὴν τύχη μου.

Μιὰ ἀδύνατη φωνὴ πόνου ἀκούσθηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ διέκοψε τὸν μονόλογο τοῦ ἱππότου. Καὶ στὸ μέσο τῶν ὀδυνηρῶν προσπαθειῶν τῆς ὁποῖες κατέβαλε διὰ νὰ σταθῆ ὄρθιος, μιὰ ἔκπληξις ζωηροτέρα ἐπῆλθε γιὰ νὰ τὸν κάμη νὰ ἐπαναπέση. "Ενα ἀμυδρὸ φῶς, σχεδὸν ἀδιόρατο, ἄρχισε νὰ μετριάζη τὸ σκοτάδι ποὺ τὸν περιέβαλλε.

— Μπᾶ! εἶπε. "Εφεραν φῶς; Τόσο τὸ καλύτερο. Θὰ ἰδωθοῦμε πρὶν ἀποτελειωθοῦμε, ἐλᾶτε, κύριοι δολοφόνοι! Διάβολε! Τί δίψα εἶναι αὐτή!

'Ο Καπεστὰν ἐσηκώθη καὶ πάλιν σὲ στάσιν ἀμυνομένου.

Οἱ πόνοι τοὺς ὁποίους ἠσθάνετο τὸν ἔκαμαν νὰ ἡσυχάση γρήγορα. Δὲν εἶδε ἄλλως τε κανένα τριγύρω του οὔτε διέκρινε κἂν τὸ φῶς.

'Ο Καπεστὰν εἶχε πάθει ὅ,τι συνήθως οἱ τραυματίαι. "Εχοντας κλειστὰ τὰ μάτια ἐνόμιζε ὅτι εὑρίσκεται στὸ σκότος· ὅταν ἄνοιξε τὰ βλέφαρά του βαρειὰ ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως ἐνόμισε ὅτι ἔφεραν φῶς στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο.

"Οταν συνῆλθε εὑρέθη ἐντὸς ἑνὸς ὑποστέγου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μόλις λίγα βήματα μποροῦσε νὰ κάμη ὄρθιος, καθόσον ἡ στέγη ἐπικλινὴς ἐσχημάτιζε γωνία μὲ τὸ πάτωμα. 'Επλησίασε στὴν πόρτα, ἐστηρίχθη ἐπάνω της καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη.

— 'Ελᾶτε, κακοῦργοι! 'Ελᾶτε δολοφόνοι! Τολμήσατε νὰ παρουσιασθῆτε ἐμπρός μου!

— "Ε! ἠκούσθη ἡ ἴδια μυστηριώδης καὶ μακρυνὴ φωνή.

'Αλλ' ὁ Καπεστὰν δὲν ἄκουσε
διότι τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἔστρεφε τὸ
πόρτας ποὺ παραδόξως ἄνοιξε χωρὶς

'Ο Καπεστὰν ἔμεινε μὲ γουρλωμένα
ὡσὰν ν' ἀντίκρυζε κανένα φάντασμα καὶ
τὰ χέρια του στὸ κεφάλι.

— Μὲ ἔκτισαν, εἶπε. Μὲ ἔκτισαν
Θὰ πεθάνω ἐδῶ μέσα ἀπὸ τὴν πεῖνα
δίψα; "Ω! Μιὰ σταλαγματιὰ νερό.

'Ενῷ ἔλεγε αὐτά, ἀπεμακρύνετο
ρώντας ἀπὸ τὴν κτισμένη πόρτα μέχρι
στιγμῆς ποὺ τὸ κεφάλι του ἐκτύπησε
ὁ ἀτυχὴς ἱππότης ἔπεσε στὰ γόνατα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φῶς περισσότερο
στὸ δωμάτιο καὶ κρότος μακρυνὸς πήλιν
τικειμένου ποὺ σπάζουν ἀκούσθηκε. Τὸ
τοῦ ἱππότου εἶχε κτυπήσει στὴ στέγη καὶ
κεραμίδι κυλώντας ἔπεσε κάτω στὸ δάφ

'Ο Καπεστὰν εἶχε πέσει πιὰ μισολιπόθυμ
ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ δίψα. Πόση ὥρα

'Ο Καπεστὰν ἐσηκώθη καὶ πάλιν σὲ στάσιν ἀμυνομένου.

στὴ θέσι αὐτὴ καὶ αὐτὸς δὲν ἀντελήφθη. Ἔξα-
φνα ὅμως ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται δροσιὰ στὸ
πρόσωπό του καὶ μιὰ ἀνέκφραστη ἀνακούφισι
σ' ὅλο του τὸ σῶμα.

"Ανοιξε τὰ μάτια καὶ ἀντελήφθη ὅτι
καὶ σταγόνες βροχῆς ἐπερνοῦσαν μέσα ἀπὸ τὴ
στέγη καὶ τοῦ ράντιζαν τὸ πρόσωπο. "Ανοιξε
τὸ στόμα καὶ ἀπήλαυσε τὴ δροσιὰ ποὺ ὁ οὐ-
ρανὸς τοῦ ἔστελλε τόσο ἐπίκαιρα.

Κατόπιν ὥρμησε, ἀπέσπασε μιὰ σανίδα τῆς
στέγης, μετατόπισε καὶ ἄλλα κεραμίδια καὶ
βγάζοντας τὸ κεφάλι του ποὺ ἔκαιε ἀπὸ τὴ
τρύπα τὸ ἄφησε νὰ δροσισθῆ.

Κατόπιν ἄρχισε νὰ κοιτάζη δεξιὰ καὶ ἀριστε-
ρά. Εἶδε ὅτι ἡ στέγη ἦταν σὲ ὕψος 60 μέτρων
ἀπὸ τὸ πλακόστρωτο μιᾶς μικρῆς αὐλῆς ἡ ὁποία
εὑρίσκετο στὴν ὀπισθία πρόσοψι τοῦ μεγάρου.

Κανεὶς τρόπος νὰ διασωθῆ ἀπὸ τὴν πεῖνα δὲν
ὑπῆρχε. Εἶχε νὰ ἐκλέξη μεταξὺ τοῦ θανάτου
τούτου καὶ τοῦ τσακίσματος ἐπὶ τῶν πλακῶν.

— "Εστω! εἶπε. Δὲ θέλω νὰ εἴπουν ὅτι ὁ

Τρεμανζὲκ δὲ Καπεστὰν ἔμεινε νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα ἐδῶ μέσα! "Οχι! κακοῦργοι! Δὲν θὰ βρῆτε τὰ κόκκαλά μου ἐδῶ μέσα! "Ενας Καπεστὰν διαλέγει μόνος του τὸν θάνατο μὲ τὸν ὁποῖο θέλει νὰ πεθάνη!

— "Ε! ἀκούσθηκε πάλιν ἡ ἴδια μακρυνὴ φωνή.

'Ο Καπεστὰν ἄκουσε αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν φωνὴ καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῆς στέγης διὰ νὰ ἰδῆ.

— Παραίσθησις! σκέφθηκε.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ὑψώνοντας τὸ κεφάλι, εἶδε ἕνα τοῖχο, ὁ ὁποῖος ὑψώνετο ἐπὶ τῆς στέγης καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου αὐτοῦ ἕνα φεγγίτη, στὸ ἄνοιγμα τοῦ ὁποίου διεκρίνετο ἕνα κεφάλι περίεργο, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια παρετήρουν ἀτενῶς τὸν ἱππότη. 'Ο Καπεστὰν ἐνόμισε ὅτι διακρίνει αὐθάδεια στὸ βλέμμα τοῦ κεφαλιοῦ ἐκείνου καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῆ τὴν θέσιν του ἐθύμωσε:

— Ποιὸς εἶσαι; κύριε αὐθάδη! ἐφώναξε.

— Σιγότερα, παρακαλῶ, ἀπήντησε ὁ ἄγνωστος.

— Πῶς, αὐθάδη! Σιγότερα! Κακοήθη!

— Σιγότερα πρὸς Θεοῦ, εὐπατρίδη μου! Δὲν μὲ γνωρίζεις;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶδα τὴν ἀπαίσια μορφή σου. Δὲν εἶσαι αὐτὸς τὸν ὁποῖο. . .

— Παρ' ὀλίγον νὰ πνίξη ὁ λεγόμενος Ρινάλδος καὶ τὸν ὁποῖο ἐσώσατε σεῖς.

— "Α! Καὶ κατοικεῖς λοιπὸν στὸ μέγαρο τοῦ δολοφόνου;

— Τίνος δολοφόνου;

— Τοῦ Κονσίνι! 'Αρνεῖσαι ὅτι εἶναι δολοφόνος;

— 'Αλλ' ἐγὼ κατοικῶ στὸ δικό μου μέγαρο. Εἶμαι ἐδῶ στὸ ὑπερῷο τῆς οἰκίας, ἡ ὁποία βλέπει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μολὰντρ στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Βωζιράρ. 'Αλλὰ σεῖς πῶς μένετε ἐκεῖ μὲ τὸ κεφάλι ἔξω; Δὲν βλέπετε ὅτι βρέχει;

— Τί κάμνω ἐδῶ; εἶπεν ὁ Καπεστὰν ποὺ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ἐμπιστοσύνη. 'Ετοιμάζομαι νὰ πεθάνω!

— Νὰ πεθάνετε; Αὐτὸ ποὺ λέγετε εἶναι τρομερό, εὐπατρίδη μου!

— Τρομερὸ ἀλλ' ἀληθές. Μοῦ ἐτρύπησαν τὸ δέρμα καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω μὲ πόσες σπαθιὲς καὶ κατόπιν μ' ἔκτισαν ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα.

— Καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ μεγάρου σᾶς ἔφεραν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι;

— Ναί, διάβολε. Οἱ δολοφόνοι τοῦ δολοφόνου Κονσίνι!

— Τί εὐτυχία!

— Πῶς; Τολμᾶς νὰ μὲ κοροϊδεύης, γελοῖε! ἀνέκραξε πάλιν παραφερόμενος ὁ Καπεστάν.

— "Οχι εὐπατρίδη μου. 'Εγὼ ἐνόμιζα ὅτι εἶσθε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ τοῦ Κονσίνι ἀφοῦ σᾶς εἶδα μὲ τὸν Ρινάλδο. Τώρα χαίρω διότι βλέπω ὅτι γελάστηκα. Μὴν ἀνησυχῆτε πιά. 'Απὸ ἐμὲ τώρα ἐξαρτᾶται νὰ σᾶς βοηθήσω!

Καὶ ὁ Λαγκὼν ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸν φεγγίτη του τὸν ὁποῖο ἔκλεισε καλά. Σὲ λίγη ὥρα ἐφάνη πάλιν κρατώντας ἕνα δέμα τὸ ὁποῖο κατέβασε προσεκτικά, κρεμασμένο ἀπὸ λεπτὸ σχοινί, στὸν ἱππότη. Τὸ δέμα περιεῖχε φαγητὸ καὶ μιὰ μποτίλλια κρασί.

'Ο Καπεστὰν μπόρεσε ἔτσι ν' ἀναλάβη τὴς δυνάμεις του.

Μετὰ τοῦτο ὁ Λαγκὼν κατέβασε μιὰ σανίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηριχθεὶς ὁ ἱππότης ἀνέβηκε σιγὰ-σιγὰ ἕως τὸν φεγγίτη.

'Η δυνάμεις τὴς ὁποῖες κατέβαλε διὰ νὰ φθάση ἕως ἐκεῖ τὸν ἐξήντλησαν ἀκόμη περισσότερο. 'Ησθάνθη τὰ μάτια του νὰ θαμβώνουν καὶ τὰ μέλη του νὰ παγώνουν.

'Ο Λαγκὼν ἄναψε φῶς καὶ ὁ Καπεστὰν διέκρινε τριγύρω του ἕνα πτωχικὸ δωμάτιο, τὸ ὁποῖο ὡς μόνα ἔπιπλα εἶχε ἕνα σκαμνάκι καὶ ἕνα κιβώτιο. 'Εκάθησε ἐπὶ τοῦ μοναδικοῦ καθίσματος καὶ παρετήρει μὲ προσοχὴ καὶ περιέργεια τὸ μεγάλο κιβώτιο.

— Εἶναι ἡ κρεββατοκάμαρά μου καὶ ἡ τραπεζαρία μου! εἶπε ὁ Λαγκών. "Οταν θέλω νὰ κοιμηθῶ, ἀνοίγω αὐτὸ τὸ κιβώτιο καὶ κοιμᾶμαι ἐπάνω στὰ ἄχυρα. "Οταν θέλω νὰ γευματίσω, κλείνω τὸ κιβώτιο καὶ ἑτοιμάζω ἐπάνω τὸ τραπέζι μου. Κάθε πρωῒ βγάζω τὸ κεφάλι μου στὸν φεγγίτη ἐκεῖνο καὶ παρατηρῶ τὸν καιρό. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμνα σήμερα τὸ πρωΐ, ὅταν ἄκουσα στεναγμοὺς καὶ σὲ λίγο εἶδα τὸ κεφάλι σας νὰ προβάλλη στὴν στέγη τοῦ ἰσχυροῦ γείτονός μου κυρίου στρατάρχου Δ' "Αγκρ.

— Καὶ μὲ ἔσωσες!

— Αὐτὸ δὲν λογαριάζεται, ἱππότη μου! Σᾶς τὸ χρεωστοῦσα!

— Καὶ μοῦ εἶπες, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὅτι ὀνομάζεσαι Λαγκών. Αὐτὸ σημαίνει ἄτυχος.

— "Η Λασσάνς, τὸ ὁποῖον σημαίνει ἰσχυρός. Κατὰ τὴς περιστάσεις.

— 'Αλλὰ ποῖον ὄνομα νὰ μεταχειρίζωμαι ἐγώ; ρώτησε ὁ Καπεστάν.

— Λέγετέ με ἁπλούστατα Κογολῖνο. Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τῶν προγόνων μου καὶ τοῦ πατέρα μου. 'Οπωσδήποτε ἀρκεῖ νὰ ξέρετε ὅτι ἡ καρδιά μου εἶναι ἀφιερωμένη στὴν ἀγάπη σας.

'Ο Καπεστὰν συνεκινήθη διὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ δυστυχοῦς Κογολίνου.

— Κογολῖνε, τοῦ εἶπε, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος. 'Αλλὰ πῶς περνᾶς τὴ ζωή σου;

— Κυνηγῶ τὴν τύχη, εὐπατρίδη μου. Γι' αὐτὸ πότε λέγομαι Λαγκὼν πότε Λασσάνς, ἀναλόγως ποὺ πλησιάζω ἢ ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴν τύχη. Μὲ λίγα λόγια μεταχειρίζομαι τὰ δέκα δάκτυλα καὶ τὸ μυαλάκι ποὺ μοῦδωκε ὁ Θεὸς ὅπως μπορῶ καλλίτερα διὰ νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου τὴν μιὰ μέρα στὴς δυό. 'Ανοίγω τὴν πόρτα ἐμπρὸς στοὺς εὐπατρίδες, βοηθῶ τοὺς καρροτσέρηδες νὰ βγάλουν τὸ κάρρο τους ἀπὸ τὸ λάκκο, γυρίζω τὴ σούβλα στὰ ξενοδοχεῖα, πηγαίνω ραβασάκια. Δηλαδὴ βγαίνω τὸ πρωΐ, κυττάζω ἀπὸ ποῦ φυσάει ὁ ἀέρας καὶ παίρνω τὸ δρόμο μου χωρὶς νὰ ξέρω καὶ ἐγὼ ποῦ πηγαίνω. Γυρεύω τύχη.

— Φαντάσου λοιπόν, Κογολῖνε μου, ὅτι καὶ ἐγὼ τύχη ζητῶ.

— Θὰ τὴ βρῆτε, κύριέ μου. 'Ακούσατέ με. "Ημουν ὑπηρέτης ἄλλοτε σ' ἕναν ἀστρολόγο καὶ μὲ τὸ νὰ καθαρίζω τὰ γυαλιά του ἔμαθα καὶ ἐγὼ λίγα πράγματα ἀπὸ τὴν τέχνη του.

'Ενῷ μιλοῦσε ἔτσι ὁ Κογολῖνος, ἄρχισε μὲ ἐπιτηδειότητα ἀληθινοῦ χειρούργου νὰ κυττάζη τὴς πληγὲς τοῦ ἱππότου τὴς ὁποῖες κατόπιν ἄλειψε μὲ μιὰ ἀλοιφὴ τὴν ὁποία εἶχε κρυμμένη σὲ μιὰ γωνιά.

'Ο Καπεστὰν ἐξεπλήσσετο διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά του.

— Μὴ σᾶς φαίνεται παράδοξο, εὐπατρίδη μου. "Οταν μ' ἔδιωξε κατόπιν διότι ἡ γυναῖκα του μοῦ ἔκανε τὰ γλυκὰ μάτια.

— Σὲ σένα;

— Βεβαίως. Διὰ νὰ μὴ φύγω ὅμως μὲ ἄδειανὰ χέρια ἐπῆρα μερικὰ γιατρικὰ μαζί μου. Μερικὰ ἀπὸ αὐτά, τὰ γλυκύτερα, τὰ ἔφαγα μιὰ μέρα ποὺ πεινοῦσα. "Εμεινα ὀκτὼ μέρες χωρὶς ὄρεξι. Μερικὰ ὅμως δὲν ἐτρώγοντο καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἡ ἀλοιφὴ μὲ τὴν ὁποία σᾶς ἄλειψα. Τώρα ἂν θέλετε, κύριε, σᾶς παραχωρῶ τὴν κρεββατοκάμαρά μου.

'Ο Καπεστὰν μὲ τὸ κεφάλι ἀδυνατισμένο ἀπὸ τὴν ἀπώλεια τοῦ αἵματος καὶ ζαλισμένος λίγο ἀπὸ τὸ κρασὶ ποὺ ἤπιε, ἐκυλίσθη στὸ κιβώτιο, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφάνη τὸ μαλακώτερο κρεββάτι καὶ ἐκοιμήθη ἀμέσως βαθύτατα.

"Οταν ξύπνησε τὴν ἑπομένη, εἶδε ὅτι ὁ πυρετὸς εἶχε παύσει, ὅτι μποροῦσε νὰ κινῆται χωρὶς νὰ πονῆ καὶ ὅτι εἶχε μεγάλη ὄρεξι.

— Κογολῖνε! ἀνέκραξε. Σὲ προσλαμβάνω στὴν ὑπηρεσία μου! Μοῦ ἀρέσεις! Δέχεσαι;

— "Αν δέχωμαι; Αὐτὴ εἶναι ἡ τύχη, κύριε, ποὺ ζητοῦσα. "Υστερα ἀπὸ ἕνα ἀστρολόγο καὶ ἕνα ἀποθηκάριο!

— Καλά! Θὰ σοῦ μάθω τὴν ὑπηρεσία σου! 'Επὶ τοῦ παρόντος λάβε πέντε πιστόλες.

— Πέντε πιστόλες! ἀνέκραξε ὁ Κογολῖνος.

— Πάρε τες καὶ πήγαινε σ' ἕνα κατάστημα ἑτοίμων φορεμάτων νὰ μοῦ φέρης μιὰ στολὴ ἐπάνω στὰ μέτρα αὐτῆς τῆς τρυπημένης, ἀντὶ τῆς ὁποίας ἀγόρασε μιὰ ἐνδυμασία ἀνταξία τοῦ ἀκολούθου τοῦ ἱππότου Καπεστάν. Μὴ λησμονήσης καὶ τίποτε διὰ νὰ φᾶμε!

X
ΚΑΠΕΣΤΑΝ ΚΑΙ ΣΕΝΚ-ΜΑΡΣ

"Ηταν ὀγδόη πρωϊνὴ ὅταν ὁ Καπεστάν, ντυμένος μὲ τὴ νέα του στολὴ καὶ ὁ Κογολῖνος μὲ τὸ καινούργιο φόρεμα κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ὑπερῷο. 'Ο ἱππότης ὕστερα ἀπὸ καλὸ πρόγευμα, ποὺ τοῦ παρέθεσε ὁ ὑπηρέτης του, ἐσηκώθηκε καὶ εἶπε:

('Η συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

—Φίλε μου, δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νὰ εἶχα γεννηθῆ στὴν 'Αγγλία.

—Γιατί ; Τί δὲ σ' ἀρέσει ; 'Η στερλίνα ; 'Η πουδίγκα ;

—"Οχι, μὰ δὲν ξέρω καθόλου 'Αγγλικά.

≈

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΝΗΓΩΝ

—"Ολη μέρα γυρίζουμε καὶ δὲν εἴδαμε οὔτε ἕνα πουλάκι !

—Κ' ἡ 'Ιστορία ἀναφέρει ὅτι οἱ πρόγονοί μας ζοῦσαν μὲ τὸ κυνῆγι.

≈

ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

'Ανακριτής.—Τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας ;

Μάρτυς.—Σκουταράκης Νῖκος.

'Ανακριτής.—Κ' ἡ διεύθυνσίς σας ;

Μάρτυς.—Πόστ-ρεστάντ !

≈

ΣΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟ

Πρόεδρος.—Κατηγορούμενε, καταδικάζεσαι σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα.

Κατηγορούμενος.—Νὰ πάρ' ἡ ὀργή !... ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἐπιτρέψτε μου νὰ καθήσω πέντε λεπτὰ προτοῦ ἀρχίσω.

≈

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Δάσκαλος.—Παυλάκη, πές μου τὸ πρῶτο πρόσωπο τοῦ ἐνεστῶτος τοῦ ρήματος κλέπτω ;

Παυλάκης.—Κλέπτω.

Δάσκαλος.—Πολὺ καλά ! Καὶ τὸν μέλλοντα ;

Παυλάκης.—Θά . . μὲ συλλάβουν !

≈

ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΝ

—'Αγαπητή μου, δὲν θαυμάζω τὸ ὅ,τι ἀνακάλυψαν ὅλα τὰ ἄστρα, ἀλλὰ τὸ ὅ,τι βρῆκαν τὄνομα τοῦ καθενός !

≈

ΝΕΜΡΩΔ

Κυνηγός.—"Εστειλα τὸ προϊὸν τοῦ τελευταίου μου κυνηγιοῦ στὸ νασοκομεῖο.

—Μπράβο !... Τί πρᾶγμα ὅμως ; Λαγούς, πέρδικες ;

Κυνηγός.—"Οχι, ἕναν χωροφύλακα κι' ἕνα κηπουρό !

≈

ΣΠΑΤΑΛΗ

—'Η γυναῖκα μου εἶναι πολὺ σπάταλη, ὅλη τὴν ὥρα μοῦ ζητᾶ χρήματα.

—Τί νὰ τὰ κάνη ἄραγε ;

—Δὲν ξέρω, γιατὶ δὲν τῆς ἔδωκα ποτὲ ὡς τώρα !

≈

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ !

—Πῶς ! πηγαίνετε πεζῆ, ἐσεῖς, ὁ μανιώδης αὐτοκινητιστής ; Καὶ μ' αὐτὸ τὸ διαβολεμένο κρύο ;

—'Ακριβῶς, ἐξ αἰτίας τοῦ κρύου, τὸ μοτέρ μου ἔπαθε . . . γρίππη !

≈

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

—Κύριε, τὸ πνεῦμα μου εἶναι ὁ μόνος πλοῦτος μου.

—Παρηγορήσου, φίλε μου . . . ἡ φτώχεια δὲν εἶναι ντροπή !

≈

ΕΞΥΠΝΑΔΑ

—Τὸ σκυλλί μου εἶναι ἔξυπνο σὲ ἀφάνταστο βαθμό.

—Τὸ παρετήρησα. Κάθε φορὰ ποὺ ἑτοιμάζεσαι νὰ ρίξης μιὰ ντουφεκιά, τρέχει νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

ΑΓΑΠΗ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ

L. Delaprée

Στὸ κατάστρωμα 6 ἄνθρωποι ξεκουράζονται καπνίζοντας τὴν πίπα των. Ὁ Σμὶθ σιγά-σιγὰ γρατζουνάει τὸ μπάντζο του, ὁ Ντούρχαμ καρικώνει τὴς κάλτσες του. Οἱ ἄλλοι παίζουν χαρτιά, χωρὶς νὰ μιλοῦν. Μόνο ὁ φτωχὸς Κοὺκ δὲν κάνει τίποτα, δὲν κουνιέται καθόλου. Φαίνεται τόσο μακρυὰ ἀπ' τοὺς συντρόφους του σὰν νὰ ἔμεινε στὸ Σούθαμπτον. Τρεῖς μέρες τώρα ἡ Μαίρη ἔκανε δρόμο γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη, καὶ ὁ Κοὺκ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του παρὰ μόνο γιὰ νὰ μιλήση σχετικὰ μὲ τὴν ὑπηρεσία του, γιὰ νὰ φάη ἢ γιὰ νὰ πιῆ. Τὸ πλήρωμα συχνὰ τὸν πείραζε γιὰ τὴν μελαγχολία του. Γιατὶ ὅλοι ξέρουν ὅτι ὁ φίλος του, ὁ πελώριος Μπίλλ Ρόμπερτς ἔμεινε στὴς φυλακὲς τῆς Νέας Ὑόρκης, στὸ τελευταῖο τους ταξεῖδι. Μὰ δὲν ξέρουν τὴς αἰτίες, τὴν καταδίκη : δὲν ξέρουν ἂν θὰ γυρίση πάλι κοντά τους. Ὁ Κοὺκ λὲς κι' ἔχασε ὅλη τὴ χαρά του. Δὲν κατέβηκε στὴς τελευταῖες σκάλες. Δὲ σκέφτεται πιὰ οὔτε τὴς γυναῖκες οὔτε τὴν ταβέρνα.

— Ἄχ ! πότε θὰ ζήσω κι' ἐγὼ στὴν στεριά !

— Πότε θὰ ἔχω κι' ἐγὼ τὸ σπιτάκι μου μὲ τὴς ἀγελάδες καὶ τὴς κότες μου, φώναξε ὁ Ντύρχαμ : Αὐτὸς ὁ Μπίλλ Ρόμπερτς εἶναι πιὸ εὐτυχισμένος ἀπὸ μᾶς στὴ φυλακή του. Δὲν εἶναι ἀλήθεια Κούκ ;

— Ἄρχισες νὰ μὲ ζαλίζης μὲ τοὺς Μπίλλ Ρόμπερτς σου ἀπὸ δῶ, μὲ τοὺς Μπίλλ Ρόμπερτς σου ἀπὸ κεῖ, ἀπάντησε ὁ κοντὸς ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ πῶ μιὰ καὶ καλὴ γιατὶ βρίσκεται ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται καὶ γιατὶ ἐγὼ γυρίζω μόνος μου στὴς θάλασσες.

»Τὸ ξέρεις πὼς τώρα καὶ δεκαπέντε χρόνια τὸν ἀκολουθοῦσα παντοῦ σὰν σκιά, τὸν Μπίλλ Ρόμπερτς. Πάντα μαζὶ στὴ δουλειά, πάντα μαζὶ στὸ γλέντι.

Στὸ προτελευταῖο μας ταξεῖδι στὴ Νέα Ὑόρκη κατέβαινε. Τὸν ἀκολουθῶ. Ξαφνικά : Φλόκ, βλέπω μιὰ γυναῖκα νὰ ρίχνεται στὰ κύματα. Χωρὶς νὰ χάση στιγμὴ ὁ Μπίλλ ρίχνεται κι' ἐκεῖνος στὸ νερὸ γιὰ νὰ τὴ βγάλη ἔξω. Περιμένω λίγη ὥρα καὶ τὸν βλέπω νὰ βγαίνη στὴν προκυμαία μὲ τὸ κορίτσι. Τὴν ξαπλώνει κατὰ γῆς, καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν τρίβη. Μὰ ἡ μικρούλα δὲν ἐρχόταν στὰ καλά της. Ὁ Μπίλλ τὴν σηκώνει σὰ φτερὸ καὶ φεύγει ἥσυχα-ἥσυχα.

— Ποῦ πηγαίνεις, Μπίλλ ; τοῦ φωνάζω. Φυλάξου ἀπὸ τὴς γυναῖκες. Θυμήσου τὴν Σαγκάη !

— Ἄσε με ἥσυχο, μ' ἀπαντᾶ. Δὲν θ' ἀφήσω βέβαια αὐτὴ τὴ μικρὴ νὰ σκάση πάνω στὴν προκυμαία.

Μπαίνει στὸ καμπαρὲ ὅπου πηγαίναμε κάθε φορὰ ποὺ κάναμε σκάλα. Ὅταν ἡ «διευθύντρια» τὸν εἶδε μ' αὐτὴ τὴ λιγοθυμισμένη γυναῖκα, τοῦ εἶπε πὼς «τέτοια πράγματα τραβοῦν τὴν ἀστυνομία». Μὰ ὁ Μπίλλ τὴν ἔσπρωξε καὶ ἀνέβηκε στὰ δωμάτια, στὸ πρῶτο πάτωμα. Γιὰ καλή του τύχη ποὺ λές, γέρο μου, ἦταν ἐκεῖ ἀκόμα ἡ γυναῖκα τοῦ Ἄντυ—τοῦ Ἄντυ τοῦ παληοῦ μας ἀρχιθερμαστὴ ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει λίγο καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ τὸν γάμο τους. Ἔτσι ἡ καϋμένη, ζοῦσε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὄχι καὶ πολὺ ἀκατάδεχτη—τὸ καταλαβαίνεις—γιὰ τοὺς ναῦτες ποὺ περνοῦσαν. Τὴν ἔλεγαν Λού. Κι' ὅσο περισσότερο ἦταν λυπημένη, τόσο περισσότερο γλεντοῦσε, γιὰ νὰ ξεχάση. Στὴν τύχη ἐκεῖνες τὴς μέρες τὴν συνάντησε πάλι αὐτοῦ ὁ Ἄντυ, μὰ τὸ γυαλὶ πιὰ εἶχε σπάσει γιὰ καλὰ ἀνάμεσά τους καὶ δὲν ξανακολλοῦσε.

«Αὐτὴ λοιπὸν ἡ καλὴ κοπέλλα ἀνεβαίνει στὸ δωμάτιο μὲ τὸν Μπίλλ. Γδύνει τὴ μικρούλα καὶ τὴν τρίβει, τὴν τρίβει . . . Ἐκείνη ἀνοίγει τὸ ἕνα μάτι, τὸ κλείνει, ἀναστενάζει.

— Σώθηκε, φωνάζει ἡ Λού. Πήγαινε νὰ τῆς φέρης κάτι ζεστό.

Ὁ Μπίλλ κατεβαίνει καὶ ἀνεβαίνει γρήγορα μὲ λίγο ζουμί. Ἡ μικρὴ πίνει καὶ κυττάζει γύρω της.

— Ἐσεῖς μὲ σώσατε, λέει βλέποντας τὸν Μπίλλ. Κάνατε ἄδικο κόπο.

Ὁ Μπίλλ ἤθελε νὰ πάρη πατρικὸ ὕφος μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν κιόλας ἐρωτοχτυπημένος.

Φεύγει γιὰ δέκα λεπτὰ καὶ γυρίζει μ' ἕνα δέμα γεμάτο φορέματα.

Εἶχε πάει γιὰ νὰ ἀγοράση, μὰ πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω πὼς ἐπειδὴ ὁ νοικοκύρης τοῦ μαγαζιοῦ δὲν ἦταν ἐκεῖ ἄνοιξε τὴν πόρτα μόνος του καὶ πῆρε ὅ,τι ἤθελε. Δὲν ἤξερε τὴς τιμές, καταλαβαίνεις. Ὅταν ἡ μικρὴ εἶδε τὰ στολίδια ἔγινε ὅλως διόλου καλά. Ντύνεται καὶ

Τὴν βρῆκε στὴν ἀστυνομία. Τὴν πιάσανε γιὰ τὰ κλεμμένα φορέματα. .

κατεβαίνουν καὶ οἱ δυὸ στὴ σάλλα. Ὁ Μπίλλ ἔλαμπε ἀπὸ τὴ χαρὰ κι' ἐκείνη . . . ἄχ ! καὶ νὰ τὴν ἔβλεπες ! Μιὰ σωστὴ δεσποινίς ! Ὁ Ἄντυ, αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος, τὴν βλέπει καὶ θέλει νὰ τῆς κάνη κόρτε. Πίφ ! Πάφ ! Ὁ Μπίλλ τὸν στέλνει νὰ μετρήση τὴς πλάκες. Μπαίνουν κι' οἱ ἄλλοι στὴ μέση, φασαρία, κακό. . . . Μὰ στὸ στέλος ὁ Μπίλλ μου θριαμβεύει καὶ φέρνει τὴν μικρὴ σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ φάη κάτι τι πιὸ ἥσυχα. Δὲ λένε τίποτα γιὰ πολλὴ ὥρα. Κι' ἔπειτα ξαφνικὰ ἡ μικρὴ—Νέλλ, ἦταν τὄνομά της—τὸν ρωτᾶ, ἔτσι γιὰ νὰ πῆ κάτι :

— Δὲν εἶσαι παντρεμμένος, Μπίλλ ;

— Ὄχι ! Καὶ σύ, Μπέμπυ ; τὴν ρωτᾶ.

— Οὔτ' ἐγώ !

— Τότε σὲ παντρεύομαι.

Τὸν κυττάζει καλὰ-καλά. Νόμιζε πὼς ζητοῦσε νὰ τὴν πειράξη· μὰ ὅταν κατάλαβε ὅτι ἦταν ἀλήθεια κοκκίνησε καὶ εἶδα δυὸ μικρὰ δάκρυα στὴς ἄκρες τῶν βλεφάρων της. Καὶ ξαφνικά, νὰ ὁ Μπίλλ μου ἐρωτευμένος σὰν ἕνας μοῦτσος !

— Ἔ ! σεῖς ! φωνάζει. Φωνάξτε μας τὸν παπᾶ.

Οἱ ἄλλοι τὸν πέρασαν γιὰ τρελλό, μὰ ἔπειτα τὰ βρῆκαν ὅλα αὐτὰ ἀστεῖα . . . Ταχτοποίησαν τοὺς πάγκους σὰν ἐκκλησιά. Σὲ πέντε λεπτὰ ὅλα ἑτοιμάστηκαν καὶ ὁ παπᾶς ἔφθασε. Ἄρχισε νὰ κάνη νάζια : δὲν ἤθελε, δὲν ἦταν κανονικὰ τὰ πράγματα, ἔλεγε. Μὰ στὸ τέλος τ' ἀποφάσισε. Διάβασε ὅ,τι ἦταν νὰ ἡ Λοὺ ἔδωκε τὴ βέρα της καὶ νὰ ὁ Μπίλλ παντρεμμένος. Χορεύουν, τραγουδοῦν πειτα οἱ νιόπαντροι ἀνεβαίνουν στὸ τους.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὁ Μπίλλ σιγὰ-σιγά. Ἡ γυναίκα κοιμόταν ἀκόμα στήθη της ἀνεβοκατέβαιναν ἤρεμα-ἤρεμα πως ἡ θάλασσα, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς Μπίλλ ἀφίνει κάμποσα χρήματα στὸ Ὅλο τὸ βράδυ σκέφτηκε τὴς ἐξωτικὲς ρες, τὴς χαρωπὲς σκάλες, τὸν ἀπέραντο κεανό. Δὲν μπορεῖ νὰ τὰ χάση ὅλ' αὐτὰ μείνη στὴν στεριά, γιὰ μιὰ γυναίκα ! γυναίκα μιᾶς νυχτιᾶς !

Κάτω συναντᾶ τὸν Ἄντυ ἄλλος τοῦ μιλεῖ, καὶ ἐνῷ ὁ Μπίλλ φεύγει, στὴν κάμαρα τῆς μικρῆς. νη λέει ὅτι θὰ φωνάξη τὸν τῆς.

Αὐτὸς γελᾶ. Τῆς μαθαίνει ὁ Μπίλλ τὴν ἄφησε καὶ ται ἐπάνω της.

Ἕνα περίστροφο τεῖ κ' ἡ Λοὺ ποὺ ἔφθασε σκότωσε τὸν ἄντρα της. Μήπως ξέρω κι' ἐγώ ; μιᾶς γυναίκας.

Τρέχει ὁ κόσμος ὅλος. πρῶτα τὴ Νέλλ μὰ ἡ Λοὺ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν στὴ φυλακή.

Ὁ Μπίλλ εἶχε γυρίσει μὲ τοὺς ἄλλους. Γυρίζει στὸ δωμάτιο τὴ γυναῖκα του, νὰ τῆς ἐξηγήση γιατί

Τέλειωσε, σκέφτηκα. Δὲν θὰ θελήση φύγη. Ἀνοίγω τὴν πόρτα, τὸν φωνάζω. φωνάζω πὼς τὸ καράβι μας θὰ φύγη. Ἡ Νέλλ μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα ἀπ' τὰ δάκρυα ἔρραβε τὸ πουκάμισό του. Ὁ Μπίλλ ζει ἐπὶ τέλους. Μὰ πρὶν φύγει θέλει νὰ τὴ μικρή. Ἐκείνη ὅμως μανιασμένη, σμένη δὲν τὸν ἀφίνει. Παίρνομε τὰ πόδια στὸν ὦμο καὶ μόλις προφθάνομε ἴσα-ἴσα στιγμὴ ποὺ τραβοῦσαν τὴν ἄγκυρα. Μὰ καλὰ πὼς ὁ Μπίλλ δὲν εἶχε τὸ μυαλό τά μας. Ξαφνικὰ ἀφίνει τὴ δουλειά βαίνει στὸ κατάστρωμα ρίχνεται στὴ θάλασσα ξαναφαίνεται, καὶ ἀρχίζει νὰ κολυμπᾶ Νέα Ὑόρκη.

Ἔμαθα τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ἀπὸ φους. Μόλις ἔφθασε στὴν προκυμαία, ὁ τρέχει νὰ βρῆ τὴ γυναῖκα του. Ξέρεις βρῆκε ; Στὴν ἀστυνομία. Τὴν πιάσανε γιὰ τὰ κλεμμένα φορέματα. Νόμιζαν πὼς εἶχε πάρει. Ὁ Μπίλλ φθάνει ἴσα-ἴσα μὴ ποὺ τὴν καταδίκασαν σ' ἔξη μέρες Σπρώχνει τὸν κόσμο. Διηγεῖται τὴν του στὸν δικαστή.

— Ἀφῆστε τὴν γυναῖκα, φωνάζει ὁ πίθηκος. Μὰ θὰ κάτσης 3 ἑβδομάδες στὴ φυλακή, ἐσύ, φιλαράκο μου.

Ὁ Μπίλλ χαμογελᾶ, φιλεῖ τὴν Νέλλ καὶ τῆς λέει :

— Κουράγιο, Νέλλ. Σὲ 21 μέρες θὰ ἔρθω. Ἔλα νὰ μὲ βρῆς. Θὰ εἶναι ἡ τελευταία σκάλα.

Νά ὅλη ἡ ἱστορία, γέρο μου. Τί λές ; θὰ μ' ἀφήση μόνο μου νὰ γυρίζω τὴς θάλασσες ὁ Μπίλλ, ὁ καλός μου Μπίλλ, κι' αὐτὸς μείνη στὴ στεριά ;

Ὁ Ντύρχαμ δὲν ἀπάντησε.

Ἕνα πελώριο κῦμα χτύπησε τὸ καράβι καὶ τὸ ἔκανε νὰ τρίξη ὁλόκληρο. Κι' ὅλοι χιασαν στὸ κατάστρωμα, λὲς κι' αὐτὴ ἡ φωνὴ τῆς θάλασσας εἶχε προφέρει ἐναντίον τους τὴν καταδίκη ποὺ πάντα φοβοῦνται ν' ἀκούσουν.

Λ. ΝΤΕΛΑΠΡΕ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΤΟ ΒΙΟΛΙ ΜΟΥ

Ἀγαπημένε μου σύντροφε, χρόνια τώρα ἡ ἀσπλαχνη μοῖρα σ' ἔχει κλείσει στὸ ἐρειπωμένο σου κουφάρι. Τὸ σαράκι ἀπειλεῖ τὴ ζωή σου, ὅπως τὴ δική μου ὕπαρξι ἡ πίκρες καὶ στεναγμοί. Μάταια προσμένουμε κι' οἱ δυὸ τὸ βοτάνι τοῦ χρόνου νὰ μᾶς γιατρέψη τὴ πονεμένη μας ψυχή. . .

— Ἄκουσε παληέ μου φίλε. Ἀπόψε ἡ βραδυὰ εἶναι ὄμορφη. Τ' ἀστέρια λαμπυρίζουν στὸν οὐρανό. Τὰ κύματα κάτω στ' ἀκρογιάλι τραγουδοῦν παθιάρικα, κι' ἡ αἰθέριες νύμφες σέρνουν τὸν χορό. Γύρω τὰ βουνὰ ὁλόφωτα σὰν πελώριοι γίγαντες λὲς κι' ἀποσπερίζουν στὴν ὄμορφη αὐτὴ νυχτιά. Ἄκου τὴν γλυκειὰ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ ποὺ σελαγάει τὰ πρόβατα κάτω στὸν κάμπο. Ἀπόψε ὅλα ἀγρυπνοῦν. . .

— Ἔλα λοιπὸν καὶ σύ, καλέ μου σύντροφε, ξύπνα ἀπὸ τὸ σαρακιασμένο σου κουφάρι, ξέχασε τὴν περασμένη συμφορά μας, κι' ἔλα νὰ τραγουδήσωμε μαζὶ τὸν πόνο μας. . . Ἔλα, κι' ἴσως ἡ θεία φωνή σου μαγέψη σὰν ἄλλος Ὀρφέας τὴ σκληρὴ μοῖρα ποὺ κλώθει ἀπόψε τὸ παλάτι τῆς φύσης, κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὸ νῆμα τῆς ψεύτικης ζωῆς μας. Ἔλα, κι' ἴσως οἱ γλυκοί σου τόνοι μαλακώσουν τὴν πέτρινη καρδιά της γιὰ νὰ μᾶς δώση πίσω τὴν χαμένη χαρά μας. . .

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΩΤΑΚΗΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Μὲ στολισμένο πέρασες τὸ στῆθος μαργαρίτες
ἀδιάφορη, καὶ γύρω σου σκορποῦσες τὴν χαρά,
τὰ μάτια σ' ἀβασίλευτοι λαμπροὶ ἀποσπερίτες,
στοῦ δειλινοῦ τὸ μούχρωμα ἐλάμπανε γλυκά.

⁂

Καθὼς ἡ νύχτα ἅπλωσε τὴς μαῦρες της φτερούγες,
καντήλια μύρια ἀνάψανε ψηλὰ στὸν οὐρανό,
μελαγχολία ἀπέραντη πλημμύρισε τὴς ροῦγες
στοῦ γκιώνη τὸ μονότονο τραγοῦδι τὸ θλιβό.

⁂

Μὰ ὅταν σὲ λίγο ὠχρότρεμο ἐφάνη τὸ φεγγάρι
κάπως λιγάκι ἀνήσυχο, στ' ἀπείρου τὴ γραμμή,
στὸ φῶς τὸ ἀσημένιο του, λαμπρὸ μαργαριτάρι,
ἡ φύση ὅλη φάνταξε, ἐνῷ ἐσύ, σκληρή,
ἀδιάφορη, ἐπέρναγες σ' αὐτὰ τὰ παραμύθια
μὲ μαργαρίτες στολιστὰ τ' ἀλαβαστρένια στήθεια.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΡΤΥΡΙΟ

Κι' ἦλθα χθὲς τὸ βράδυ, κι' ἔκατσα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. . .

Μέσα σ' ἐκείνη τὴν σιωπὴ τοῦ θανάτου, χθὲς τὸ βράδυ ἦλθα κι' ἔκατσα. . .

Κι' ἔμεινα κεῖ μαζὶ μὲ τὸν ἄμετρό μου πόνο. . . Ἔλειπες Ἐσύ, κι' ἦσαν ὅλα μαῦρα... Κι' ἦσαν ὅλα μαῦρα — κατάμαυρα σὰν τὴν Κόλαση. . .

Κι' ἔκλαψα βουβὰ τὴν χαμένη ἀγάπη. . . Κι' ἔδιωξα μακρυὰ τὴς ἐλπίδες μου, κι' ἔπνιξα ὅλα μαζὶ τὰ ὄνειρά μου. . . Κι' ἔμεινα μόνος — ὁλόμονος — μέσα στὴν μαύρη νύχτα, χωρὶς ἐλπίδες καὶ χωρὶς ὄνειρα. . . Πόσο ἔτρεμε ἡ φτωχὴ καρδιά μου! . . .

Ὤ, ἂν μποροῦσα νὰ ξαναβρῶ τὴς ἐλπίδες μου, καὶ νὰ δώσω νέα ζωὴ στὰ ὄνειρά μου. . .

Κι' ἦλθα κι' ἀπόψε κι' ἔκατσα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Κι' ἔκλαψα βουβὰ ὅπως καὶ χθὲς τὴν χαμένη ἀγάπη. . . Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ τὸ μαρτύριο τοῦ πόνου μου; Ἡ μοῖρα μας εἶναι τόσο σκληρή! . . .

Ποτὲ δὲν θὰ βρῶ τὴς χαμένες μου ἐλπίδες. . . Καὶ δὲν μπορῶ πιὰ ν' ἀναστήσω, τὰ πεθαμένα μου ὄνειρα. . .

Δ. ΚΑΛΛΟΝΑΣ

ΜΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΣΑΝ ΔΡΑΜΑ

Σὰν πρόλογος...

Μιὰ μαγεμένη νύχτα. . . ἕνα ξέσκεπο φωτόλουσμα, λὲς κι' ὀργίαζε ἡ ἀχνόπλαστη πολιτεία τ' οὐρανοῦ, καὶ στὰ βάθεια ἕνα σιγαλὸ ψιθύρισμα μέσ' ἀπ' τὴς χλωρὲς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων, σὰν μυστικὴ πρὸς τὰ οὐράνια παράκλησι ψυχῆς χαρούμενης.

Εἶδα τὴν λιγερή της σιλουέττα νὰ ντύνεται μ' ἀχνόφωτες μυστικὲς λάμψεις. . . ἔννοιωσα πολὺ κοντά μου μιὰ μυρόβολη πνοὴ κι' ἕνα κορμὶ ποὺ σπαρτάριζε ἀπὸ ρίγη ἡδονισμένα... πίστεψα τὴς παράξενες ἀναλαμπὲς ἀπὸ τὰ δυό της μπλάβα μάτια κι' ἔσκυψα πάνω της, κόλλησα τὰ χείλη μου στὰ δικά της καὶ τὴν ἀγάπησα γιὰ πάντα.

Ἅπλωσα τὰ χέρια μου κι' ἄγγιξα τὴν εὐτυχία. . . Πόσοι ἀλήθεια θὰ ζηλεύουν τὸν πρόλογο!

Στὸ κύριο θέμα...

Στὴς ἀπόμερες πλαγιές, στ' ἀνθισμένα μονοπάτια, κι' ὅπου τέλος τραγούδαγε ἡ Φύση τὸν αἰώνιο τοῦ Ἔρωτα σκοπό, ἐγὼ κι' αὐτή, δυὸ πλανεμένοι τῆς Ἀγάπης ὀπαδοί, πλάθαμε τὴν συνηθισμένη ἱστορία καὶ τὴν στολίζαμε μ' ὅ,τι πιὸ φανταστικό, μ' ὅ,τι πιὸ πολύχρωμο, μ' ὅ,τι πιὸ τρελλό.

Κυλοῦσαν ἡ μέρες γεμᾶτες ἀπ' τὴν χαρά μας, περνοῦσαν οἱ μῆνες παίρνοντας μαζί τους τὸ θρόϊσμα τοῦ φιλιοῦ μας, κι' ἔφευγαν τὰ χρόνια ἀφήνοντάς μας τὴν ἀκούραστη χίμαιρα τῆς νεότητος. . .

Ἔσφιξα τὰ χέρια μου γύρω ἀπὸ τὴν εὐτυχία. . . Πόσοι βέβαια θὰ ποθοῦν τὸ κύριο θέμα!

Καὶ τὸ φινάλε...

Στὸ χλωμιασμένο σύθαμπο μιᾶς λυπημένης μέρας, δυὸ ἁγνὰ χέρια ποὺ τόσες φορὲς φίλησα νομίζοντάς τα γιὰ πάντα δικά μου, καὶ δυὸ μάτια, δυὸ μπλάβα μάτια ποὺ νόμιζα πὼς φεγγοβολοῦσαν γιὰ μέ, μάζεψαν τὰ δίχτυα τους καὶ τράβηξαν γιὰ καινούρια χαρά. . .

Τὸ παράξενο φῶς τῆς λιγερῆς σιλουέττας θέριεψε μὲ μιᾶς καὶ μ' ἔκαψε . . . Ναί, ἐκάηκα σὰν τὴν πεταλοῦδα ποὺ γύρω ἀπὸ τὴ λάμπα γυρεύει τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς της, μὰ καὶ ποὺ πέφτει ἀπ' τὴν ἴδια εὐτυχία νεκρὴ στὸ τραπέζι.

Καὶ τώρα, καταδικάσθηκα νὰ πονῶ αἰώνια, ἔχοντας γύρω μου τὴς φριχτὲς ἀναμνήσεις μιᾶς εὐτυχίας ὀλιγόωρης, καὶ βλέποντας πάντα μπροστά μου τὴς σκοτεινὲς ἀναλαμπὲς μιᾶς δυστυχίας παντοτεινῆς . . .

Ἔσφιξα τὰ χέρια μου γύρω ἀπὸ τὴν εὐτυχία γιὰ νὰ μὴ μοῦ φύγη, πλὴν ὅμως λίγα ματωμένα φτερὰ ἔμειναν στὴ χοῦφτα μου. . .

Ὤ! πόσοι, μὰ πόσοι θ' ἀντιπαθοῦν τὸ φινάλε. . .

Καὶ πόσο δίκηο ἔχουν!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΗΣ

ΕΓΝΟΙΕΣ

Ξανὰ μ' εὕρηκε λυπημένο
τὸ παιχνιδιάρικο μαϊστράλι
ποὺ φτάνει ἀπόψε φτερωμένο
στὸ βοτσαλόσπαρτο ἀκρογυάλι.

⁂

Μαζὶ μὲ τὴν μελαγχολία
εἶχα κατέβει ὡς τὸ ἀκρογυάλι,
νὰ χαιρετήσουμε τὰ πλοῖα
ποὺ φεύγαν στὸ ἀφροπέλαο πάλι.

⁂

Ἤρθα τὴν ἄφθαστη ἠρεμία
νὰ πιῶ μέσ' σὲ ἄνθινο κρουστάλλι,
νὰ φύγουν ἡ ἔγνοιες μου μία-μία
ἐμπρὸς στὸ βραδυνὸ ἀκρογυάλι. . .

ΑΛΕΚΟΣ ΦΡΑΓΚΟΣ

ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ

Σὲ βλέπω νὰ περνᾷς στολισμένην σὰν τὴν Ἄνοιξη, γεμάτην ἀπὸ τὸ μυστήριο τῆς ὀμορφιᾶς σου.

Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω μὰ δὲν μπορῶ. Θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅλα τὰ γλυκὰ λόγια ποὺ ξέρουν νὰ λὲν τὰ νειᾶτα ὅταν μιλοῦν γιὰ Ἀγάπη, καὶ δὲν τολμῶ. Θέλω ἀκόμα νὰ σοῦ δείξω ὅλη τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν καλωσύνη τῆς καρδιᾶς μου, καὶ διστάζω.

Νἆναι τάχα ἡ σοβαρὴ καὶ ἤρεμη ματιά σου, ποὺ λὲς καὶ τρεμοσβύνει σὰν δάκρυ στὴς ἀκροβλεφαρίδες σου, ἢ τὸ πονεμένο καὶ λιγάκι περήφανο γέλοιο σου ποὺ ταράζει τοὺς λογισμούς μου καὶ δένει τὸ στόμα μου;

Θἄδινα πολλὰ γιὰ νὰ τὸ μάθω. . .

ΛΑΚΗΣ ΤΣΑΦΙΤΣΑΣ

«ΓΥΡΙΣΕ !»

Σὰν ἔφυγες σ' ἀποζητῶ στὸν κῆπο σου, στὸ λιακωτό,
στὰ μέρη π' ἄλλοτε μαζὶ κι' οἱ δυὸ χειροπιασμένοι
πλέκαμ' ὀνείρατα πολλὰ γιὰ κἄποιο αὔριο ζηλευτό,
μικρούλα μου, γλυκειὰ κι' ἀγαπημένη!

⁂

. . . Ἂν κι' ἔχεις φύγει ἀπὸ καιρό, νὰ τὸ πιστέψω δὲ μπορῶ
καὶ παίρνω κάθε δειλινὸ τὸ δρόμο πρὸς τ' ἀμπέλια
μήπως σὲ ἰδῶ καὶ σὲ μαζὶ μὲ τὰ κορίτσια ποὺ σωρὸ
γυρνοῦν ὅλο παιγνίδια κι' ὅλο γέλια. . .

⁂

Καὶ νἄξερες πόσο πονῶ, ὅταν δειλὰ ἀπ' τ' ἀντικρυνὸ
μικρὸ πευκόφυτο βουνὸ τὸ φεγγαράκι βγαίνει,
φέρνει στὸ νοῦ μου τὴ βραδυὰ ποὺ μοῦ πρωτόειπες «σ' ἀγαπῶ»,
στοῦ κήπου σου τὸν φράχτη ἀκουμπισμένη.

⁂

. . . Στ' ὡραῖο χωριουδάκι μας γύρισ' ἀγάπη μου παληὰ
ποὺ τὸ γλυκό σου πρόσωπο κι' αὐτὸ λὲς τὸ προσμένει. . .
Γύρισε πίσω στὴν γλυκειὰ τὴν παιχνιδιάρα μας φωληὰ
ποὖναι δυὸ χρόνια τώρα ἐρημωμένη. . .

ΝΤΙΝΟΣ ΜΑΪΣΤΡΑΛΗΣ

ΑΠΟΚΡΗΕΣ

Ἔξω κοσμοχαλασιὰ καὶ γέλοια, καὶ στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο κἄποιου παμπάλαιου σπιτιοῦ, ἕνας ἀποκαμωμένος ἀπ' τὴ ζωή, ἀγανακτεῖ μὲ τὸ θάνατο, ποῦ ἀργεῖ νὰ τὸν λυτρώση.

Ὅλα τἄχει χάσει. Παιδιά, γυναῖκα, πλούτη! Μὰ ὅσο συλλογίζεται τὴ συμφορά του τοὔρχεται τρέλλα καὶ ὅλως ἀσυναίσθητα σηκώνεται στὸ πόδι καὶ ὁρμᾷ στὸ σκοτεινὸ διάδρομο, ποὺ φέρνει στὸ δρόμο.

Μὰ σκοντάφτει σὲ κἄτι.

Σκύφτει νὰ δῇ τί εἶναι καὶ βρίσκει μιὰ μάσκα ποὺ γελᾷ παράξενα.

«Ἴσως πρὸ ὀλίγου νὰ τὴν πέταξε κανένα ἐρωτευμένο ζευγάρι, ποὺ δὲν θὰ τὴ χρειαζότανε πιά».

Ἀκούσια τὴ βάζει στὸ πρόσωπό του, σὰν νἄθελε νὰ κρύψη ἀπ' τὸν κόσμο τὴ λύπη του, ποὺ τόσο λίγο ταίριαζε μὲ τὴ σημερινή του διάθεση.

Καὶ ξαναπαίρνει τὸ δρόμο του.

Τὴ μάσκα του, τὸ τρεμουλιαστό του βάδισμα, τὰ παίρνουν γιὰ μεθῦσι· καὶ ἴσως στ' ἀληθινὰ νἆτανε μεθυσμένος, ἂν μεθοῦσαν τὰ δάκρυα, γιατί, ἐδῶ καὶ τόσο καιρὸ τὰ δάκρυά του, ἦταν τὸ μόνο πιοτό, ποὺ ἔπινε.

Στὸ πέρασμά του ὅλοι γελοῦν· ὥσπου στὸ τέλος ξεσπᾷ καὶ ὁ ἴδιος σ' ἕνα τρελλὸ γέλοιο, ποῦ ἀντηχεῖ παράξενα καὶ γελᾷ παραπάνω ἀπ' ὅλους, γιατὶ γελᾷ μὲ τὸν ἑαυτό του.

ΜΑΡΙΚΑ Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ

Μεταξύ μας

Μιὰ Καλαματιανή ν. Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ ποίημά σας «Γεροντοκόρη» μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς διαβάζοντάς το, θὰ καταλάβετε τὰ λάθη σας καὶ δὲν θὰ ξαναγράψετε στίχους, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον:

Μὰ κι' ἂν τὸ πόδι μου κουτσαίνει
κι' ἔχω λίγα ἄσπρα μαλλιά
μὰ κι' ἂν τὸ μάτι μου θαμπώνει
καλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι γρηά.

Ε. Δ. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν συμβουλή μας. Μὴν βιάζεσθε, μελετᾶτε. Τὸ γράψιμό σας δείχνει πὼς δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε.—Βορσενόλ. Ζητήσατε πληροφορίες ἀπὸ κανένα βιβλιοπωλεῖο.—Μ. Πασχάλη. Ἀφοῦ θέλετε τὴν εἰλικρινῆ συμβουλή μας, σᾶς λέμε: παύσετε νὰ γράφετε καὶ μελετῆστε.—Ν. Πασπαραΐδην. Τὸ διήγημά σας ἄτεχνο, ρηχό, ἄτονο, μὲ μιὰ λέξη, δὲν λέει τίποτε.—Ν. Παπανικολάου. Τὸ μόνο ποὺ λέει κάτι εἶναι «Ὁ ἄνθρωπος κ.τ.λ.» ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο, θέλει πρὶν πολὺ δούλεμα. Ἔχει ἰδέα πολὺ καλή.—Α. Στεργιανόν. Μελετῆστε ὀρθογραφία.—Σ. Λαγκαδιανόν. Τὸ πεζό σας δὲν λέει τίποτε. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.—Β. Ποιμόνην. Καλὸ μόνο τὸ «Ἦταν τόσο λίγο». Μὴν βιάζεσθε!—Τακτικὴν Ἀναγνώστριαν. Πολὺ εὐχαρίστως.—Σ. Κ. Περᾶστε νὰ τὰ ποῦμε 2—4 κανένα ἀπόγεμα.—Π. Ντίντα. Τί νὰ σᾶς ποῦμε; Φαίνεται πὼς πολυβιάζεσθε τελευταῖα καὶ γράφετε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γράφετε, κάτι χωρὶς νὰ δίνετε σημασία σ' αὐτό. Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται ἡ τελευταία παραγωγή σας. Μὴ βιάζεσθε λοιπόν.—Μ. Γόσθον. Διαβᾶστε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἀπάντησι ποὺ σᾶς δώσαμε τὴν προηγουμένη φορά.—Μ. καὶ Λ. Βαλλιάνον. Πολὺ προχειρογραμμένα αὐτὰ ποὺ μᾶς στείλατε. Ἐκτὸς ὅμως αὐτὸ καὶ ἡ γενικὴ γραμμὴ ἄτονη καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον.—Δ. Σκάραν. Τὸ ποίημα ἀνεπιτυχές.—Λ. Πανουσάκην. Μελετῆστε ὀρθογραφία, εἶναι ἡ πρώτη βάσις ἑνὸς ποὺ θέλει νὰ γράψῃ μιὰ μέρα.—Γ. Ποῦρλον. Πρὶν ἀπὸ ὅλα νὰ πάρετε ἕνα βιβλίο καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ νὰ τὸ διαβάσετε. Θὰ σᾶς ὠφελήσῃ πολύ. Ὅσο γιὰ τὸ διήγημά σας, εἶναι ἀδύνατον νὰ «σχολιαστῇ» ὅπως ἐπιθυμεῖτε διότι δὲν εἶναι ὄχι διήγημα, ἀλλὰ οὔτε ἄθροισμα λογικῶν φράσεων.—Γ. Μπουζαΐραν. Θὰ δημοσιευθῇ διορθωμένο. Ἄλλοτε προσέχετε περισσότερο.—Λ. Ἀγκάθη. Ὄχι ἀπολύτως καλά. Ἀπὸ σᾶς περιμένουμε κάτι καλό, κι' ἂν σᾶς κρίνουμε αὐστηρά, εἶναι γιατὶ ξέρουμε πὼς μπορεῖτε νὰ γράφετε κάτι καλλίτερο.—Π. Παπαφλέσσαν. Τὰ ἴδια θὰ λέγαμε καὶ σὲ σᾶς.—Ἀδιωνιν. Δὲν σᾶς λείπει οὔτε ἡ ἔκφρασις, οὔτε ἡ φαντασία. Εἶναι μόνο ἀκαλλιέργητα, πολὺ ἀκαλλιέργητα. Μελετῆστε λοιπόν, διαβᾶστε καὶ σᾶς εὐχόμεθα καλὴ ἐπιτυχία.—Β. Ἀλόην. Θὰ δημοσιευθῇ.—Π. Χατζηγρηγορίου. Περᾶστε.—Θ. Μεγγρέλην. Καλό.—Τῖτον. Μὲ λίγη προσοχὴ καὶ μελέτη ἀσφαλῶς θὰ γράψετε καλὰ μιὰ μέρα. Προσέξτε εἰδικὰ τὴν γλῶσσα.—Γ. Στραῦμπον. Καλὸ μόνο τὸ «Ἔλβα» καὶ τὸ κρατοῦμε.—Σκαυλαρῖκον. Προσπαθῆστε νὰ ἀποφύγετε τὴς κοινοτυπίες, καὶ τὰ θέματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κλείνουν μέσα τους τίποτε τὸ ζωντανὸ καὶ τὸ δυνατό. Ἀλλοιῶς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ γράφετε.—Α. Θυμαριανόν. Τὸ ἴδιο θὰ λέγαμε καὶ σὲ σᾶς.—Ι. Μ. Δυστυχῶς δὲν εἶναι καλό. Θέλουν πολὺ δούλεμα οἱ στίχοι ἀκόμη. Ὡς ἰδέα καλή.—Μ. Στεφανίδην. Τί νὰ σᾶς ποῦμε. Ὑπάρχουν τόσο πολλὰ λάθη ποὺ μᾶς εἶναι δύσκολο ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουμε.—Ε. Μ. Τὸ εὐθυμογράφημά σας μὲ πολὺ κέφι γραμμένο καὶ δείχνει πὼς ἂν ἐπιμεληθῆτε στὸ εἶδος αὐτὸ θὰ γράφετε καλά. Ἔχει ὅμως τώρα ὅπως εἶναι ἀρκετὰ λάθη. Τοῦ λείπει ἡ πρωτοτυπία καὶ ἡ ὁμοιομορφία τῆς γλώσσης.

Τ. Γαντῆν, Γ. Ἀναστασίου, Φ. Παπαδοπούλου, Ναπ. Παπαγεωργίου, Π. Τσόρβαν, Ε. Στεριάδην, Λ. Σπηλιοτόπουλον, Μ. Λυμπερόπουλον, Μελαχροινοῦλα, Μ. Θεοχαρίδην, Ν. Χρόνην, Κ. Χριστοφιλόπουλον, Γ. Ἀναστασίου, Φοῖβον, Γ. Ὀρίνην, Ν. Λαδῆν, Ν. Τερζῆν, Π. Γκ., Σ. Ζοῦγκον, Μ. Γρυπάρην, Τ. Κωνσταντόπουλον, δὲν ἐνεκρίθησαν.

Καλλιτεχνική και Φιλολογική Εβδομάς

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ

Η ΓΕΡΜΑΝΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Μιὰ ποὺ ἡ στήλη αὐτὴ καθιερώθηκε στὸ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τῆς παρακολουθήσεως—στὸ μέτρο τῶν δυνάμεών της βέβαια πάντα—κάθε πνευματικῆς, λογοτεχνικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἐκδηλώσεως, θἆταν μεγάλη παράλειψις ἂν δὲν ἀφιέρωνε μερικὰ ἀρθράκια τῆς σχετικὰ μὲ τὴν κίνησι ποὺ γίνεται στὴς ξένες χῶρες ἀπὸ λίγους φιλέλληνας καθηγητὰς τῆς Νεωτέρας ἑλληνικῆς Φιλολογίας στὰ ξένα Πανεπιστήμια ποὺ χωρὶς κανένα συμφέρον ὑλικό τε καὶ ἠθικό, παρὰ μόνο ὁρμώμενοι ἀπὸ μιὰ πλέρια κι' ἁγνὴ ἀγάπη γιὰ τὴς νεώτερες ἐκδηλώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, βάλθηκαν νὰ τὸ γνωρίσουν στὴς πατρίδες των. Μιὰ ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὴς προσπάθειες εἶναι καὶ ἡ *«Deutsche Griechische Gesselchaft Helias»* δηλαδὴ ἡ Γερμανοελληνικὴ ἑταιρία «Ἑλλὰς» τῆς ὁποίας πρόεδρος καὶ ἱδρυτὴς εἶναι ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀμβούργου ***Dr. E. Ziebarth.*** Σκοπὸς τῆς ἑταιρίας αὐτῆς, τῆς ὁποίας μέλη εἶναι ὁ καθηγητὴς ***Karl Dieterich*** ὁ ***Dr. A. Steinmetz*** καὶ ἄλλοι πολλοὶ φιλέλληνες Γερμανοὶ λογοτέχναι, εἶναι ἡ σύσφιγξις τῶν σχέσεων μεταξὺ τοῦ γερμανικοῦ καὶ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Dr. A. Steinmetz

Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ προσθέσω παρακάτω ἕνα ἀπόσπασμα μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ *A. Steinmetz*

«Ἡ ἑταιρία μας, γράφει, ἀπεφάσισε νὰ βγάλῃ μὲ τὸν καιρὸ διάφορα βιβλία σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορίαν καὶ λογοτεχνίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, γιὰ νὰ ἰδοῦνε οἱ Γερμανοὶ ὅτι καὶ οἱ νεοέλληνες δείχνουν πολλὰ σημεῖα ζωῆς ποὺ θἄπρεπε νὰ ἐκτιμηθοῦν ὅπως πρέπει.

Ὡς τώρα ἔγινε μόνο λόγος γιὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. Ἂς γνωρίσουμε ἐπὶ τέλους καὶ τοὺς ἀπογόνους των. Ἡ «Γ. Ε. Β.» καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ διαλέξεις ὀργανώνει τὴν Ἑλλάδα, διοργανώνει ταξείδια στὴν Ἑλλάδα κ.τ.λ. Ἐκτὸς ἀπ' τὸ Ἀμβοῦργο ποῦναι κι' ἡ ἕδρα της, ἡ ἑταιρία ἔχει τμήματά της στὴν Δρέσδη, στὸ Βερολῖνο, Λειψία, στὸ Μόναχο καὶ σὲ μερικὲς ἄλλες μικρὲς πόλεις τῆς Γερμανίας.

Ὡς τώρα βγῆκαν τὰ ἑξῆς βιβλία:

a) Neugriechische Lyriker Νεοέλληνες λυρικοὶ μιὰ ἀνθολογία δηλαδὴ τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν καθηγητὴν *K. Dieterich* καὶ προλογισμένη ἀπὸ τὸν μεγαλείτερο σύγχρονο λογοτέχνη τῆς Γερμανίας τὸν *Gerhart Hauptmann.*

β) Aus Briefen und Tagebüchern deutschen Philhellenismus.

γ) Berichte deutscher Teilnehmer am ischen Freiheitskampf.

δ) Die Wachspuppe ἡ «Κερένια Κούκλα» τοῦ κ. Χρηστομάνου κατὰ λογοτεχνικὴ ἀπόδοση ἀπὸ τὸν *Dr A. Steinmetz.*

Παραῦστερα θὰ βγοῦν:

«Ἀπὸ τὸν Ἄθω μέχρι τῆς Ἴδης» φὴ ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ βουνά, καὶ μιὰ σειρὰ ἄλλων λογοτεχνικῶν ἔργων.

«Ἂς ἐλπίσουμε, καταλήγει ὁ κ. Steinmetz πὼς οἱ κόποι μας δὲν θὰ πᾶνε χαμένοι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἑταιρίας μας θὰ καρποφορήσῃ».

Καὶ πραγματικὰ εἶναι τόσο ἁπλές, γραμμὲς αὐτές, δείχνουν τόσο καλὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὶς ἔγραψε, ὥστε περιττεύει κάθε ἄλλο σχόλιο. Οἱ Γερμανοὶ αὐτοὶ φιλέλληνες δουλεύουν ἀκούραστα καὶ χωρὶς κανένα συμφέρον, μπορεῖ νἆναι βέβαιοι πὼς θἄχουν ἀμέριστη τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀγάπη ὅλων τῶν ρωμηῶν ποὺ χωρὶς πάθη καὶ συμπάθειες, μποροῦν νὰ σταθμίσουν τὴν εὐγενικιὰ αὐτὴ συμπάθειά τους γιὰ τὸ γνώρισμα ποὺ ἀνέλαβαν νὰ κάνουν τῆς πατρίδος των στὴ μεγάλη τους.

ΝΤ. Χ.

7ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,,

Κατόπιν τοῦ πραγματικοῦ θριάμβου τοῦ 6ου διαγωνισμοῦ μας, ποὺ ἐχάρισε σὲ χιλιάδας ἀναγνωστῶν μας ἀπὸ ἕνα τόμον τοῦ κ. Γ. Ξενοπούλου, ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» προκηρύσσει ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐρχομένου νέου ἔτους ἕνα πρωτότυπον διαγωνισμὸν πρωτοχρονιάτικων δώρων γιὰ τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας καὶ ἀναγνωστρίας.

ΔΩΡΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

εἰς καλλυντικὰ εἴδη τοῦ Παρισινοῦ Οἴκου **ΛΙΝΑ ΚΑΒΑΛΙΕΡΙ**, ὑπολογιζόμενα εἰς τὰς κανονικὰς τιμὰς τοῦ Καταστήματος, καὶ τὰ ὁποῖα ἔθεσεν εὐγενῶς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ὁ ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἴκου κ. Φ. Φ. Ρώσση. Ὅλαι αἱ ἀναγνώστριαι καὶ οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ παρακληθοῦν νὰ συμμετάσχουν στὸν πρωτότυπο αὐτὸ διαγωνισμό μας, εὑρίσκοντες καὶ ἀποστέλλοντες εἰς ἡμᾶς τὴν καλλιτέραν καὶ συντομωτέραν φράσιν ποὺ θὰ χαρακτηρίζῃ τὸ ἐξαιρετικὸν τῶν καλλυντικῶν **ΛΙΝΑ ΚΑΒΑΛΙΕΡΙ.**

Αἱ ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστῶν μας εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1929.

Μετὰ τὴν ἐκπνοὴν τῆς προθεσμίας θὰ ἀνοιχθοῦν οἱ φάκελλοι τῶν ἀπαντήσεων, καὶ ἡ Ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Ν. Λάσκαρη, προέδρου Ἑταιρίας θεατρικῶν συγγραφέων, Φ. Φ. Ρώσση, ἀντιπροσώπου τοῦ Οἴκου ΛΙΝΑ ΚΑΒΑΛΙΕΡΙ, δος Ἀλεξ. Μαυρογένη (Ἐσμεράλδας), κ. κ. Δ. Ἰωαννοπούλου, Χάγερ Μπουφίδη, Ε. Κωνσταντινίδη καὶ Ντ. Νίκβα, θὰ βραβεύσῃ τὰς τρεῖς καλλιτέρας ἀπαντήσεις διὰ τῶν ἑξῆς βραβείων:

1ον Βραβεῖον Δρ. 3.600
2ον » » 2.400
3ον » » 1.200

Ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ ἐπιτυχόντες δὲν θὰ μείνουν παραπονεμένοι, διότι θὰ δοθοῦν εἰς τύχης διὰ κλήρου

28 Δῶρα Δρ. 100 ἕκαστον = Δρ. 2.800

Τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἀνακοινωθοῦν εἰς τὸ φύλλον μας ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν 21 Δεκεμβρίου 1929. Τὰ δῶρα θὰ παραλαμβάνονται ἀπὸ τὸ Κατάστημα τοῦ Παρισινοῦ Οἴκου καλλυντικῶν καὶ ἀρωμάτων ΛΙΝΑ ΚΑΒΑΛΙΕΡΙ (Βουκουρεστίου 13, Ἀθῆναι) ἀπὸ τὴν 21 Δεκεμβρίου 1929—7 Ἰανουαρίου 1930. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ τρία πρῶτα βραβεῖα, ταῦτα θὰ παραλαμβάνωνται εἰς 12 ἴσας μηνιαίας δόσεις καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1930.

Οἱ κερδίζοντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ βαρύνονται μὲ τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα ἀποστολῆς ἢ δικαιοῦνται νὰ τὰ παραλάβουν διὰ ἀντιπροσώπου των.

Ἡ φράσις ποὺ θὰ βραβευθῇ ἀπὸ ἐπιτροπὴν ἀποτελεσθησομένην ἀπὸ λογίους καὶ εἰδικούς θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἀντιπροσωπείας Καβαλιέρι, καὶ θὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς διαφήμισιν τῶν εἰδῶν της ἐν Ἑλλάδι.

Η ζωή των επαρχιών

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. ἀνταποκριταί μας νὰ φροντίζουν εἰς τὰς ἀνταποκρίσεις των νὰ πραγματεύωνται θέματα γενικοῦ τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἄλλως αὐταὶ δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Ἕνα μεταξὺ τῶν μεγάλων καὶ καλλιτέρων κέντρων τῆς πόλεώς μας εἶναι καὶ τὸ μέγα Ζαχαροπλαστεῖον «Κρυστάλ», τοῦ φιλοπροόδου κ. Παπαγεωργάκη. Κάθε βράδυ μαζεύεται ἐκεῖ ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς πόλεώς μας. Ἰδίως πολὺς κόσμος μαζεύεται τὰ Σαββατοκύριακα. Τὴν περασμένη Κυριακὴ διακρίναμεν τὴς δίδες Γαλάνη, ἐξαιρετικὰ χαριτωμένες, τὴς δίδες Κοσαρέλου, τὴν δίδα Ἑλένη Μακρῆ, χαριτωμένη, τὴ δίδα Ἀκριβὴ Πολίτου, τὴ δίδα Νιόνια Εὐαγγελάτου, χαριτωμένη, τὴ δίδα Κωσταρᾶ, τὴ δίδα Παπαθανασίου καὶ τὴ δίδα Φρόσω Ζαΐμη. Ἐπίσης διακρίναμεν τὴς κ. κ. Γαλάνη, Παπαθανασίου, Πετροζόγλη, Κοσαρέλου, Παπαθανάση, Πολίτου, Πετροπούλου, Κονιδάρη κι' ἄλλες. Τέλος διακρίναμεν καὶ τοὺς κ. κ. Χρ. Κροκίδαν, Παπαθανασίου Δημητρίου, Ρέγκον, Κονιδάρην, Βασ. Πετρόπουλον, Ζαΐμην, Παΐτσην καὶ πολλοὺς ἄλλους.

Ἀφίχθη εἰς τὴν πόλι μας ὁ θίασος τοῦ κ. Λουκιανοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ κάνῃ χρυσὲς δουλειές, καθὼς ἐλπίζουμε.

Π. ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ

ΔΡΑΜΑ, Ὀκτώβριος. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ κλεῖσαν τὰ ἐξοχικὰ κέντρα, ὁ κόσμος τῆς Δράμας τὴς λίγες ὄμορφες μέρες ποὺ τοῦ μένουν τὴς περνᾶ κάνοντας περίπατο στὴν ὁδὸ Ἀκροπόλεως. Ἐκεῖ μπορεῖ νὰ δῇ κανεὶς τὴς ἀπογευματινὲς ὧρες τοὺς συμπολίτας καὶ τὴς συμπολίτισσες καὶ προπάντων τὴς τελευταῖες ποὺ σκορποῦνε γύρω τους τὸ γέλοιο, καὶ τὴν εὐθυμία. Εἶναι ὅλες τους σχεδὸν ντυμένες μὲ μεγάλη φιλαρέσκεια καὶ μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας.

Ἀπ' τὸ περασμένο Σάββατο στὴ μεγάλη λέσχη ὁ «Ἑρμῆς» χορεύει ἡ μικροσκοπικὴ χορεύτρια Καίτη Κασσέτα. Ἡ αἴθουσα τῆς λέσχης εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ καλλίτερα χειμερινὰ κέντρα τῆς πόλεώς μας καὶ συγκεντρώνει κάθε βράδυ ἀρκετὸ κόσμο. Νοιώθει κανεὶς θαυμασμὸ βλέποντας τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ πλάσμα-τάκι νὰ ἐκτελῇ τόσο δύσκολα πράγματα ποὺ καὶ μεγάλες χορεύτριες πολλὲς φορὲς δὲν τὰ ἐπιτυγχάνουν.

Ν. Ψ.

ΕΔΕΣΣΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὴν περασμένη Παρασκευή, ἡ πόλη μας γιόρτασε μὲ μεγάλη ἐπισημότητα καὶ μεγαλοπρέπεια τὴν 17ην ἐπέτειον τῆς ἀπελευθερώσεώς της. Ἀπ' τὸ πρωῒ νωρὶς-νωρὶς ἡ πόλη εἶχε σημαιοστολιστῆ ἔτσι, ποὺ παρουσίαζε φαντασμαγορικὴ ὄψη. Στὴς 9 π. μ. ἔγινε δοξολογία στὸ ναὸ Ἁγ. Ἀναργύρων. Σ' αὐτὴ εἶχαν προσέλθει ὅλες ἡ πολιτικὲς καὶ στρατιωτικὲς ἀρχὲς καθὼς καὶ ὅλα τὰ σχολεῖα μὲ τὴς σημαῖες τους.

Τὸ βράδυ δόθηκε χορὸς στὴν αἴθουσα «Ἄριστον» ποὺ σ' αὐτὸν παρευρέθηκαν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Φρουρᾶς Ἐδέσσης μὲ τὸ διοικητὴ τοῦ Συντάγματος κ. Καραπάνο. Διακρίναμε ἐπίσης τὸ στρατηγὸ κ. Μαρκολάκη ποὺ ἔχε ἔλθει γιὰ ἐπιθεώρηση, τοὺς στρατιωτικοὺς ἀκολούθους Ἀγγλίας καὶ Σερβίας καὶ ἀρκετὸ ἐκλεκτὸ κόσμο.

Οἱ ἀγῶνες τοῦ «Μεγ. Ἀλεξάνδρου».—Διακρίναμεν τὸν Δήμαρχον κ. Πέτσον μὲ τὴν κυρία του καὶ τὴν κόρη του δίδα Λίτσα Πέτσου, τὸν Νομάρχην κ. Μπριστογιάννην, τοὺς στρατιωτικοὺς ἀκολούθους τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Σερβικῆς Πρεσβείας, τὸν Συν)χην κ. Καραπάνον, τὸν κ. καὶ δίδα Σιβένα, τοὺς καθηγητὰς κ. Μαυρομμάτην, κ. Φωτόπουλον. Διακρίναμεν ἐπίσης διάφορα γκρούπ ἀπὸ δεσποινίδας καὶ κυρίας φιλάθλους, τὰς δίδας Σαλαμπάση Γκολφέστου, Ρουσουλένσκη, Ζουρλίδου, Βαλαμίχου καὶ πολὺ φίλαθλο κόσμο.

Μετὰ τὴν λήξη τῶν ἀγώνων οἱ νικηταὶ παρήλασαν μπρὸς στὴν Ἑλλανόδικο ἐπιτροπή, ποὺ ἐκ μέρους της ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀπένειμε στοὺς νικητὰς τὰ ἔπαθλα. Πολυνίκης ἀνδρῶν ἀνεδείχθη ὁ κ. Μάλλωσης, ἐφήβων δὲ ὁ Γ. Νεδέλκος ποὺ ἔλαβαν ἐκτὸς ἀπ' τὰ βραβεῖα τους κι' ἀπὸ ἕνα μετάλλειο χρυσοῦν. Τὸ ἀνάκρουσμα τοῦ Ἐθν. Ὕμνου ἀπὸ τὴ μουσικὴ τοῦ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου ἦταν ἡ ἐπισφράγιση τῶν ὡραίων αὐτῶν ἀγώνων ποὺ τόσο εὐχαρίστησαν τὸ φίλαθλο κοινό μας.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΓΚΟΛΦΕΣΤΟΣ

ΒΑΘΥ ΣΑΜΟΥ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Βλέπομεν μεγάλην κίνησιν εἰς τοὺς δύο κινηματογράφους τὸ «Ἀττικὸν» καὶ τὸ «Ἡραῖον». Εἰς τὸ «Ἀττικὸν» προβάλλονται τὰ ἔξοχα ἔργα «Δύο χαμίνια», «Ρασπουτὶν» καὶ «Ταρζάν», εἰς δὲ τὸ «Ἡραῖον» ὁ «Μαῦρος Πειρατής», τὸ «Σιναμπὰρ» καὶ λίαν προσεχῶς ἡ «Ἀστέρω».

Καθ' ἑκάστην Δευτέραν τὸ κινηματοθέατρον «Ἀττικὸν» ἔχει καθιερώσει τὸ ντάνσιγκ του. Διακρίνομεν τὰ καλλίτερα μέλη τῆς κοινωνίας μας.

Τὰ Λιμενικὰ ἔργα ἐξακολουθοῦν. Τώρα ἀνακαινίζεται ὁ κῆπος τοῦ Πυθαγόρα μέσα εἰς τὸν ὁποῖον θὰ στηθῇ ἕνα πάρκον καθὼς καὶ ὁ ἀνδριὰς τοῦ Λαχανᾶ.

Λίαν προσεχῶς θὰ γίνῃ ἀθλητικὴ ἑορτὴ μεταξὺ ὁμάδος Ἐμπορικῆς Σχολῆς καὶ Γυμνασίου. Τὰ περισσότερα ἔπαθλα θὰ λάβῃ ἡ ὁμὰς τοῦ Γυμνασίου, διότι εἰς αὐτὴν εὑρίσκονται οἱ περισσότεροι καλοὶ ἀθληταί, ὅπως ὁ Πούλμαν εἰς τὰ 800 μ., ὁ Περίου εἰς λιθοβολίαν καὶ σφαιροβολίαν, ὁ Βασμανέλης εἰς τοὺς δρόμους 100 καὶ 200 μέτρων κτλ.

Α. ΖΑΧ.

Ὁ ἰατρός σας

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «διὰ τὸν ἰατρόν», οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται ὅμως διὰ νὰ εἶναι σαφέστερος καὶ νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν εἰς ἐρωταποκρίσεις, νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις (συμπτώματα) τοῦ νοσήματός του, τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐμφανίσεώς των, τὸ εἶδος τῆς θεραπείας ὅπερ ἔκαμε καὶ ἐὰν προηγήθησαν ἄλλα νοσήματα.

Προσέτι νὰ σημειοῖ τὴν ἡλικίαν του, ἐὰν εἶναι ἔγγαμος ἢ ὄχι, τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἐὰν κάμνῃ κατάχρησιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ν. Γ. Σῦρον.—Ἐὰν δὲν προηγήθησαν ἄλλα νοσήματα καὶ ἡ παροῦσα κατάστασίς σας εἶναι καλή, τότε ἐπιστήσατε τὴν προσοχήν σας μήπως ἡ ζαλάδες σας ἔχουν αἰτίαν πάθησιν τῶν ὀφθαλμῶν. Καταφύγετε εἰς ὀφθαλμολόγον.

Λαύσην, ἐνταῦθα.—Διστάζω νὰ σᾶς πῶ τί νὰ κάμετε διὰ νὰ ἀδυνατίσετε πρὶν μὲ πληροφορήσετε ἂν τὰ δέκατα προέρχονται ἀπὸ μεσοπνευμονικὴν ἀδενοπάθειαν, ἀπὸ ἀμυγδαλὰς ἢ ἀπὸ τὰ ἔντερα. Ἐπίσης νὰ μὲ πληροφορήσετε ἐὰν λειτουργῇ καλῶς ἡ ἐκ τῆς ρινὸς ἀναπνοή.

Ἁγνὴν Καρδίαν, Πειραιᾶ.—Παρακαλῶ νὰ μοῦ συμπληρώσετε τὰς πληροφορίας σας: Ἔχετε ἀκόμη τὸν ἄνδρα σας; Ἐκάματε ἀποβολὰς ἀναιτίους καὶ πόσας; Ἔχετε οἰκογενειακοὺς ἠθικοὺς περισπασμούς;

Ν. Α. Παπαδᾶτον, Πάτρας.—Ἡ ἐπιστολή σας μὲ συνεκίνησε. Διότι δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐξεύρω λύσιν. Τὴν διεβίβασα εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἑβδομάδος», ἥτις σᾶς συνέστησε εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει σας Αὐτόνομον Σταφιδικὸν Ὀργανισμόν. Ἐνισχύσατε καὶ σεῖς ἐκεῖ καταλλήλως τὰς ἐνεργείας του. Εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ πολύ.

Σ. Σαμιωτάκην, Ναύσταθμον.—Διὰ τὰς ἀμυγδαλάς: Νὰ ὑποστῆτε ριζικὴν θεραπείαν (δι' ἐγχειρήσεως ἀφαίρεσιν αὐτῶν) ἵνα ἀποφεύγετε μελλοντικὰς ἐνοχλήσεις. Διὰ τὴν ἀδυναμίαν: sirop iodotanique 400 γρ. δύο κοχλιάρια σούπας ἡμερησίως κατὰ τὸ φαγητόν. Διὰ τὴν ἄλλην ἐνόχλησιν: στρωμνὴν σκληρὰν καὶ νὰ κοιμᾶσθε ἀφοῦ νυστάζετε πολύ.

Ξενητευμένο παιδί, Θεσ)νίκην.—Ὁ ἐξάδελφός σας νὰ κάμῃ ψυχρολουσίαν, νὰ παύσῃ τὰς καταχρήσεις, νὰ τονώσῃ τὸν ὀργανισμόν του διὰ τροφῆς πολλῆς καὶ ἐκλεκτῆς, νὰ κοιμᾶται ἀφοῦ νυστάζῃ καλά, καὶ νὰ κάμῃ ψυχρολουσίαν. Ἐπὶ πλέον νὰ παίρνῃ sirop iodure de fer 2 κοχλ. σούπας κατὰ τὸ φαγη-

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15α.
Πλησίον Σταθμοῦ Ὁμονοίας

Ζῶναι Ἐλαστικαί-maillots
Κορσέδες Claverie
Ζῶναι ἰατρικαὶ διὰ
Κυρίους καὶ Κυρίας
Κάλτσαι ἐλαστικαὶ Claverie
Προσωπίδες Καλλονῆς
Κηλεπίδεσμοι

Α.Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ πανάδες καὶ τὰ στίγματα ἀσχημίζουν τὸ πρόσωπον. Μὲ τὸ EAU AMÉRICAINE θὰ καθαρίσετε καὶ τὸ τελευταῖον στίγμα καὶ τὴν τελευταίαν πανάδα τοῦ προσώπου σας. Τὸ EAU AMÉRICAINE πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα
Γεν. Ἀντιπρόσωπος Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ. Στοὰ Πεσμαζόγλου 3,
ΑΘΗΝΑΙ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ
Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἕνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται.

Θέλετε νὰ κάμετε οἰκονομίαν;
Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περυσινὰ Σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας
ARTI
καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καινούργια. Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Ἐμπορικὰ καὶ φαρμ. τῆς συνοικίας Σας εἰς 60 μοδέρνους χρωματισμούς.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος Π. Τσαγκάρης
Ἀθῆναι Λέκκα 21α

τόν.

Κ. Κ. Αἴγιναν.—Ἡ αἰτία τοῦ πυρετοῦ σας ἐντετοπισμένη εἰς τοὺς ἀδένας. Νὰ κάμετε ἐξέτασιν πτυέλων. Νὰ τρῶτε τροφὴν καλὴν καὶ ἀρκετήν. Νὰ κάμετε ἀεροθεραπείαν. Εἰς τὸ ὕπαιθρον νὰ μένετε ὅσον μπορεῖτε περισσότερον εἰς μέρος ὑψηλόν, ξηρὸν καὶ δασῶδες. Ἐπιβάλλεται ἀνάπαυσις σώματος καὶ πνεύματος. Νὰ ἀποφεύγετε νὰ καταπίνετε τὰ πτύελα. Καὶ νὰ παίρνετε sirop iodotanique. 500 γρ. 2 κοχλιάρια σούπας κατὰ τὸ φαγητόν.

Μᾶρκον Κοῦρον, Χανιά.—Διὰ τὴν ἀϋπνίαν νὰ μᾶς γράψετε περισσοτέρας πληροφορίας, συμφώνως μὲ τὰς ἄνω γενικὰς ὁδηγίας μου. Διὰ τὰ σπειριά. Ἐὰν τὰ ἔχετε πρὸ καιροῦ καὶ ἀναφαίνονται κατὰ περιόδους νὰ μεταχειρισθῆτε : souffre préc. 2,0 tanin 1,0, oxyde de zinc 3,0, vaséline 20,0.

Χρῆσις ἐξωτερικὴ δι' ἐπαλείψεις.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Δούλη, Κέρκυραν. Διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν πρώτων τόμων τῆς Μικρᾶς μας Βιβλιοθήκης θὰ γράψωμεν προσεχῶς. Εὐχαριστοῦμεν.—Γ. Παπαδημητρίου, Θεσ)νίκην. Σταλέντα ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἐν καιρῷ. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Π. Κουμπάτην, Γουμένισσαν Μακεδονίας. Διὰ τοὺς μὴ δυνηθέντας θὰ ληφθῇ προσεχῶς πρόνοια. Τὸ 109 ἐκυκλοφόρησε καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα μεταξὺ 2 καὶ 5 Νοεμβρίου, ὥστε ὑπῆρχεν ἐπάρκεια χρόνου. Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς πληροφορήσετε ἐὰν ἡ προσθήκη τῶν 50 λ. εἶναι γενική. Εὐχαριστοῦμεν.—Α. Πετροτζόγλην, Μεσολόγγιον, Π. Μινέτον, Ἀργοστόλιον. Ὁ 1ος καὶ 2ος τόμος τῆς «Ἑβδομάδος» τιμᾶται δρ. 100 ἕκαστος ἄδετος. Χρυσόδετος δρ. 150.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Γ. Βλαχάβαν, Τρίκκαλα, Γ. Σκουλαρῖκον, Ἀγρίνιον, Χρ. Ἀβαγιανόν, Μυτιλήνην. Ὑπόδειξίς σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ θὰ ἐνεργήσωμεν τὰ δέοντα. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας σας.—Γ. Γεωργοῦτσον, Ἄμφισσαν. Φωτογραφίαι μικροῦ σχήματος.—Ι. Θωμαΐδην, Μέγαρα, Ε. Νιτσέλην, Κοζάνην. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας.—Α. Πανουσάκην, Κέρκυραν. Ἔχομεν ἤδη ἀνταποκριτὴν ἐν Κερκύρᾳ.—Δ. Βλάχον, Σέρρας.—Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Ι. Παπαγιαννίδην, Ἀγρίνιον. Ἡ ἔκθεσίς σας ἦτο ἐλλειπής.—Φίλ. Κεφαλᾶν, Καστορίαν. Ὑποβάλατέ μας σχετικὰς αἰτήσεις διὰ νὰ σᾶς διορίσωμεν.

5ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΛΛΟΝΩΝ

Ἡ ἀναδειχθησομένη «Βασίλισσα τῆς Ἑλ νικῆς Καλλονῆς», ὡς καὶ αἱ ΠΡΩΤΑΙ ΕΠΙΛΑΧΟΥΣΑΙ, θὰ ὑποδυθοῦν τὰ πρόσωπα τῶν ἡρωΐδων εἰς μίαν πρωτότυπον, ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, ταινίαν, τὴν

ΑΓΝΩΣΤΗ ΜΕ ΤΗ ΓΚΡΙΖΑ ΓΟΥΝΑ
(σενάριο κ. Ντόλη Νίκβα)

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν δύνανται νὰ συμμετάσχουν ὅλαι αἱ ἑλληνίδες. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν θὰ μᾶς ἀποστείλουν ἐντὸς φακέλλου ἐπὶ συστάσει, ἢ θὰ παραδώσουν εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἔναντι ἀποδείξεως, μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας φωτογραφίας των, συνοδευομένας μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμόν των, τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσίν των, καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς φωτογραφίας.

Εἰς τὴν ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ, ὡς καὶ εἰς τὰς πρώτας ἐπιλαχούσας ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» θὰ προσφέρῃ πλούσια δῶρα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀναγγείλῃ ἐν καιρῷ.

Το μυστικὸν τῆς εὐμορφιᾶς
Πωλεῖται παντοῦ.

Γερμανικὸν Ραδιόφωνον "Concert,,

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπ' ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος. Τὸ ραδιόφωνον "Concert,, εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται Γραφεῖον Π. Τσάγκαρη, Ἀθῆναι, Λέκκα 21α

ΣΑΠΟΥΝΙ - ΚΡΕΜΑ - ΠΟΥΔΡΑ
EDELWEISS (ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ)

Εἶναι τὸ ἀπαραίτητον Τρίο διὰ τὴν τουαλέττα τῶν Κυριῶν.

Δίδουν ὡραιότητα, δροσερότητα καὶ ἁπαλότητα εἰς τὸ δέρμα καὶ ἀφίνουν ἕνα γλυκύτατο ἄρωμα.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
Μὴ λησμονῆτε
ὅτι μόνον μὲ τὴν
ΒΑΦΗ VAUBRY
ἠμπορεῖτε νὰ βάφετε μὲ ἐπιτυχίαν τα φορέματά σας.
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΚΟΡΣΕΔΕΣ—ΖΩΝΕΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ, ΟΜΟΝΟΙΑ

ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ) Τὸ νέον Γαλλικὸν Φάρμακον Ὑστὰν θεραπεύει τὴν χρονίαν κυστίτιδα καὶ τὴν βλενόρροιαν.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
Ὁδὸς Νοταρᾶ 60
(ΟΠΙΣΘΕΝ ΔΗΜΟΤ. ΘΕΑΤΡΟΥ)
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις Κακουργοδικείου Πειραιῶς, Ναυτοδικείου, Πλημελειοδικείου καὶ ἀνακριτικῶν τμημάτων.

ΣΤΙΛΟ ΑΠΟ 25 ΔΡ. ΚΑΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΠΕΝΑ 125 ΔΡ.

Τὸ στιλὸ σήμερον εἶναι ἀπαραίτητον. Ἡ εἰδικότης τοῦ καταστήματος μας εἶναι ἐγγύησις.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
« ΚΟΣΜΟΣ »
Γ. & Λ. ΓΕΩΡΓΙΑ
ΟΔΟΣ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 19 ΕΝΑΝΤΙ ΛΑΪΚ. ΤΡΑΠΕ

EAU EGYPTIENNE
(Ὕδωρ Ἐξυψιέν)
Μαλακόνει καὶ λευκαίνει τὸ δέρμα, προλαμβ
τὰς ρυτίδας καὶ τὰ στίγματα τοῦ προσώπου,
σχύει τοὺς ἱστούς, καὶ διατηρεῖ τὴν ἀνθηρότ
τοῦ δέρματος διαρκῶς.
Γενικὸς πράκτωρ Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ
Στοὰ Πεσμαζόγλου 3. Ἀθῆναι.

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ
(εἰς δισκία χάπια) Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον
τῆς Συφιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἰατρ
δρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς
πιστημίου Παρισίων. Ἀντιπρόσωποι
Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σια Πειραιᾶ
Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ
Φωτίῳ Μοσχούλα, Ἀθῆναι, Ὁδὸς Πειραιῶς
σης καὶ εἰς τὸ Ἰατρεῖον ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη

ΠΩΛΕΙΤΑΙ
εἰς ὅλα τὰ καλὰ
καταστήματα
φωτογραφικῶν
εἰδῶν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ ΣΗΜΕΡΑ
1 Bessa

Η
ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ
ΜΗΧΑΝΗ - ΠΡΩΤΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΑΣ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΑΚΑΡΙΑΙΩΣ
ΑΝΟΙΓΕΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΕΤΟΙΜΗ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΑΔΥΝΑΤΟΝ
ΝΑ ΣΦΑΛΛΗΤΕ
ΚΑΝΟΝΙΣΑΤΕ ΜΟΝΟΝ
ΕΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟΠΕΙΟΝ ΟΜΑΔΑ Ή ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΚΑΙ ΤΡΑΒΗΞΑΤΕ
ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ

ΚΑΘΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΦΩΙΧΤΛΕΝΔΕΡ — ΜΠΕΣΣΑ

Η ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗ ΜΑΡΚΑΣ
= ΜΕΤΑΞΥ ΟΛΩΝ =

ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΦΑΚΩΝ
VOIGTLAENDER
ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ ΤΩ 1756

Η ΜΑΡΚΑ
Voigtländer
ΕΙΝΑΙ ΕΓΓΥΗΣΙΣ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος
ἐν Ἑλλάδι
Φ. Φ. ΡΩΣΣΗ
Ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου
ἀρ. 28 Ἀθῆναι

175 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ
Voigtländer

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
Lina Cavalieri
ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ : Βουκουρεστίου 3
ΒΟΛΟΝ : Παύλου Μελᾶ 24
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Βενιζέλου 4

ΚΡΕΜΕΣ ἡμέρας καὶ νυκτὸς
ΛΟΣΙΟΝ διὰ λιπαρὰ καὶ στεγνὰ δέρματα
ΠΟΥΔΡΕΣ διαφανεῖς, εἰς ὅλα τὰ χρώματα
ΚΟΚΚΙΝΑ χειλέων καὶ προσώπυ
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ διὰ βλέφαρα καὶ βλεφαρίδας
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΕΣ λεπτότατες
ΛΟΣΙΟΝ κατὰ τῶν πανάδων κτλ.
ΑΛΑΤΑ λουτρῶν λεπτῶς ἀρωματισμένι
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ χειρῶν καὶ διὰ μανικιούρ.
ΑΡΩΜΑΤΑ διὰ κυρίας καὶ κυρίους.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Τρεῖς μεγάλαι ἀσθένειαι
Τρία μεγάλα φάρμακα

ΣΥΝΤΑΓΑΙ ΟΥΧΙ ΤΟΞΙΚΑΙ (ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΙΣ) ΟΥΧΙ ΔΙΕΓΕΡΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΠΗΛΛΑΓΜΕΝΑΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΤΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ

Νέος θρίαμβος τῆς Ἐπιστήμης. Ἐνθουσιασμὸς εἰς ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς. Εὐχαριστίαι συρρέουσι πανταχόθεν. Μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1928 τὰ εὐχαριστήρια τοῦ θεραπευθέντος κοινοῦ τὰ δεμένα εἰς 99 τόμους ὑπερβαίνουν τὰς 27000. Ἐπίσης αἱ ἐπιμαρτυρίαι τοῦ Ἰατρικοῦ Σώματος ὑπερβαίνουν τὰς 2000. Πάντα ταῦτα εἰς τὴν διάθεσιν καὶ τὸν ἔλεγχον παντὸς ἐνδιαφερομένου.

Ἀρθριτισμός

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ

Τὰ πρόσωπα τα ἔχοντα ἀπολιθώσεις ὀργανικάς ὀφείλουν νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον δωρεὰν τὴν βιβλιογραφίαν μου: **«Ἡ Βεβαία Θεραπεία τῶν Ρευματισμῶν καὶ ἄλλων τῶν ἀρθριτικῶν ἀσθενειῶν κατὰ τὸ 1ον καὶ 2ον στάδιον ὑπὸ τοῦ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΥ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ».**

Διαλύει τὰ ἀσβεστοῦχα καθιζήματα καὶ συνεπῶς θεραπεύει τὰς **ἰσχιάδας, ἀρθρίτιδα,** ψαμμώδη **νεφρίτιδα,** λιθίασιν, ἠπατολίθους καὶ νεφρολίθους, προστατολίθους ἢ ὠοθήκας ἐξογκωμένας καὶ ἀπολιθωμένας, νωτιαῖον μυελὸν ἀπολιθωμένον μετὰ ἀταξίας μετακινητηρίου ἢ μερικὴν παραλυσίαν φλεβολίθους ἢ ἀρτηριοσκλήρωσιν, ἕλκη κιρσώδη, δοθιῆνας, ἐξανθήματα, δερματικὰς νόσους, ἔκζεμα, ἀδενολίθους ἢ ἀρθριτικοὺς καρκίνους, ἐγκεφαλολίθους μετὰ ἀϋπνίας καὶ νευραλγιῶν, ὠτόρροιαν ἀρθριτικὴν μετὰ κωφότητος καὶ βόμβων τῶν ὤτων, ἰρίτιδα ἀρθριτικὴν τῶν ὀφθαλμῶν, κατάῤῥουν ἀρθριτικὸν τῶν οὐρικῶν ὀργάνων καὶ κυστίτιδα.

Τὸ **ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ** προξενεῖ κατ᾽ ἀρχὰς πραγματικὴν ἀνακούφισιν, σὺν τῷ χρόνῳ δὲ θεραπεύει τὸν ἀρθριτικὸν ἢ τὸν πάσχοντα ἀπὸ λιθίασιν, διαλῦον τὰ οὐρικὰ καθιζήματα τὰ ἀνθυγιεινὰ καὶ ὀδυνηρά. Εἶνε τὸ ἰδεῶδες καθαρκτικὸν καὶ διὰ τῆς ἠπίας ἀλλὰ βεβαίας διεισδύσεώς του φθάνει μέχρι τῶν ἀκροτάτων σημείων τοῦ σώματος εἰς τὰ ὁποῖα ὑφίσταται πρᾶγμά τι πρὸς διάλυσιν, τὸ τοιοῦτον δὲ ἐξηγεῖ καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀποτελεσματικότητά του.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις:

Παρὰ τῷ Φαρμακοποιῷ κ. Ἰω. Ρουσοπούλῳ

Φαρμακαποθήκη Αἰόλου 9α · Ἀθῆναι

Φυματίωσις

ΡΕΑΣΤΑΡ

Τὰ πρόσωπα τα προσβληθέντα ὑπὸ στηθικῶν νοσημάτων ὀφείλουν νὰ ζητήσουν ἀμέσως δωρεὰν τὴν Βιβλιογραφίαν μου: **«Ἡ ἀσφαλὴς θεραπεία τῆς ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ εἰς τὸ 1ον καὶ 2ον στάδιον διὰ τοῦ ΡΕΑΣΤΑΡ».** Ἐν αὐτῷ θ᾽ ἀναγνώσουν πῶς τὰ μικρόβια προσβάλλονται ὑπὸ τοῦ φαρμάκου εἰς πάντα τὰ προσβεβλημένα σημεῖα τοῦ σώματος καὶ πῶς αἱ τοξῖναι των οὐδετεροποιοῦνται σχεδὸν ἐν ἀκαρεῖ. Πῶς ἡ ἀνακούφισις ἀναφαίνεται πάραυτα, ὁ βὴξ σταματᾷ, αἱ ἀποχρέμψεις γίνονται κανονικαί, ἡ ἀγωνία καὶ ὁ πυρετὸς ἐξαφανίζονται, ἡ εὐσαρκία, ἡ ὄρεξις, ὁ ὕπνος καὶ αἱ δυνάμεις ἀναγεννῶνται. Ἀφοῦ καθαρίσῃ τοὺς πνεύμονας τὸ **ΡΕΑΣΤΑΡ** τοὺς ἀνανεώνει καὶ ἀναπλάσσει τὰ ἀσθενῆ κύτταρα διὰ κυττάρων νέων καὶ ὑγιῶν. Τέλος πῶς ἀνακτᾷ τὰς δυνάμεις μετὰ τῆς ἀνεκφράστου ἐκείνης χαρᾶς, ἥτις συνοδεύει τὴν εἰς τὴν ὑγείαν ἐπαναφοράν.

Γῆρας πρόωρον

ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΝ ΣΑΝΟΦΛΟΥΙ

(Τονωτικὸν · ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΝ · Χωνευτικὸν · Καθαρτικὸν
Ἐναντίον τῆς ἀνεπαρκείας καὶ κακοχυμίας τοῦ

Τὰ πρόσωπα γενικῶς πάσης ἡλικίας καὶ φύλου τὰ ὁποῖα ἐν μιᾷ λέξει δὲν εἶναι ὑγιᾶ καὶ δι᾽ οἱονδήποτε λόγον δὲν φέρουν τὴν σφραγῖδα τῆς Θείας Ὑγείας, τὰ πάσχοντα ἀπὸ καχεξίαν γενικὴν ἢ μερικὴν ὀργάνου τινός, τὰ ἔχοντα τὸ χρῶμα χλωμὸν ἢ κίτρινον ἐνδεικτικὸν **προώρου γήρατος** τῶν κυττάρων τῶν **αἱμμοσφαιρίων** καὶ συνεπῶς ὑποκείμενα εἰς πᾶσαν ἀσθένειαν ὡς ἐκ τῆς διαταραχῆς τῆς προερχομένης ἐκ τῆς μὴ **Φυσικῆς καὶ ἐλευθέρας** θρέψεως ἔχουν ὑποχρέωσιν καὶ ὀφείλουν νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον **δωρεὰν** τὴν βιβλιογραφίαν μου **«Ὑγεία καὶ Μακροβιότης** διὰ τοῦ **ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΥ ΣΑΝΟΦΛΟΥΙΔ».**

Τὸ ὑπέροχον τοῦτο παρασκεύασμα εἶνε μοναδικὸν διὰ νὰ ἐναρμονίζῃ καὶ τακτοποιεῖ τὴν λειτουργίαν ὁλοκλήρου τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἐνδείκνυται κυρίως διὰ τοὺς ἐξασθενημένους καὶ ἐξ ὑπερμέτρου ἐργασίας, λύπης ἢ **καταχρήσεων** ὀργανισμούς, εἰς τοὺς ἀναρρωνύοντας, ἐναντίον τῆς **προώρου** ἢ **καθυστερημένης** ἀναπτύξεως τῶν ἐφήβων, **καταπτώσεως δυνάμεων,** ἀνικανότητος, **ἀνορεξίας,** ἀναιμίας, χλωρώσεως, γενικῆς ἀδυναμίας, νευρασθενείας, **ἀτονίας** τῶν νεύρων, σπασμωδους, κατὰ τῶν μυστηριωδῶν καὶ δυσδιαγνώστων ἀσθενειῶν, ἐκείνων οἵτινες ἐγείρονται τὴν πρωΐαν ἐκ τοῦ ὕπνου περισσότερον κουρασμένοι παρὰ ὅταν ἀφ᾽ ἑσπέρας κατεκλίθησαν καὶ ἐκείνων τῶν ὁποίων ὁ στόμαχος καὶ ὁ οὐρανίσκος εἶνε εὐπαθεῖς καὶ δὲν δέχονται φάρμακα. Ἐπίσης ὡς ζωοποιὸν εἶνε ἐξαίρετον προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ἐπιδημικῶν ἀσθενειῶν.

Τὸ **ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΝ ΣΑΝΟΦΛΟΥΙ** δὲν εἶναι πανάκεια δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπεύσῃ τὰς δύο χιλιάδας ἀσθενείας ἀπὸ τὰς ὁποίας καταστρέφεται ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης καὶ τὰς ὁποίας ἐδημιούργησαν τὰ τοξικὰ διεγερτικὰ καὶ ναρκωτικὰ φάρμακα **ἀλλὰ θεραπεύει** περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο φάρμακον καὶ εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις.

Διὰ πληρεστέρας πληροφορίας καὶ ὁποιοσδήποτε πάσχει ἐκ μιᾶς τῶν ἀνωτέρω ἀσθενειῶν ἂς ζητήσῃ δι᾽ ἐπιστολῆς τὴν Βιβλιογραφίαν ἥτις τὸν ἐνδιαφέρει καὶ ἡ ὁποία θὰ τῷ ἀποσταλῇ **δωρεὰν** μόλις γράψει εἰς τὸν Γενικὸν Ἀντιπρόσωπόν μου ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ: **Δ. Ρουσόπουλον.** Ταχυδρομικὴ Θυρὶς Νο 139 · Ἀθήνας

Benoist PERRAUD

CHIMISTE - BIOLOGUE - PHARMACIEN · PARIS ·

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 17 Ἀθῆναι.